JULIETTE PATRICE

Trandafirul de aur

Traducerea şi adaptarea în limba română de IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Fiecare minut de zbor era o încântare. 747 plutea pe o mare de nori colorată în auriu-roşcat de soare. Deja patru ore de călătorie. Va ajunge la Atena la... Thea Hunt îşi scutură părul arămiu. Doar nu era să se teamă de un mic calcul de fuse orare! Iată, va ajunge în Grecia, da. la orele şaisprezece. îşi netezi compleul de in crem si se întinse, lungind o pereche de picioare cizelate ireproşabil, demne de perfecţiunea statuilor antice.

O dată ajunsă pe pământ, nu va avea timp de pierdut, trebuia să-şi recupereze bagajele, să treacă prin vamă în viteză şi să-şi găsească avionul de legătură. Linia interioară care

deservea Melinas nu avea decât un avion pe zi. Dacă îl scăpa. Thea zâmbi. Nu-l va scăpa, pentru că avea întâlnire cu Melinas. Insula ei. Mă rog, cea în care bunica ei văzuse

lumina zilei. Astăzi, va descoperi pământul strămoşilor ei, aşezat ca o bijuterie în apele albastre ale Mării Ionice. Yaya - bunică în greceşte - îi vorbise adesea, întreţinând visurile ei de copil cu legende însorite în care zeităţile înlocuiau prinţii şi păstorii din poveştile occidentale. De mică, Thea îl cunoştea pe Apolo, zeul soarelui şi pe Zeus cel teribil, stăpânul fulgerelor, care cobora pe pământ să seducă simple muritoare... Yaya evoca ruinele superbe, martore ale prestigiului civilizaţiei antice, descria portocalii în floare, blândeţea primăverii, mieii care zburdau la soare. Deoarece Yaya, Helene Louris pe numele ei de fată îşi petrecuse toată adolescenţa la Melinas. La optsprezece ani se căsătorise cu Iannis Melos. Şi, ca mulţi tineri greci la începutul secolului, luaseră drumul Americii... Se instalaseră la New York şi dăduseră viaţă unei fiice, Sofia, mama Theei. Fără a-şi nega originea, Sofia nu fusese niciodată curioasă. Nu-i prea păsa de povestirile mitice unde se înfruntau zeiii... Thea, dimpotrivă, se pasionase de Grecia din fragedă copilărie. Fascinată de descrierile bunicii, îşi promisese să cunoască într-

o zi acest pământ fabulos unde soarele era rege!

- O să mergem amândouă, nu-i aşa, Yaya?

- Sigur, draga mea. Amândouă. Şi-ţi voi arăta insula mea, vom vizita casa în care m-am născut.

La această amintire, ochii Theei se umeziră. Bunica ei murise cu trei ani în urmă, fără să-şi revadă vreodată ţara tinereţii sale. Dar Thea îşi continua visul. în câteva ore, va fi acolo.

Mai întâi se va duce s-o vadă pe verişoara ei Alethsa Issue, din ramura familiei care rămăsese în Grecia. Aletha învăţase engleza datorită unui preot din sat. Din momentul în care ştiuse să scrie, începuse cu Thea o corespondenţă care dura deja de zece ani. Şi dacă Thea zbura spre Melinas, era din cauza ultimei scrisori pe care o primise:

Dragă Thea

Vreau să te previn în câteva cuvinte: terenul care a aparţinut familiei Louris se va pune în vânzare. După cum ştii, numără patruzeci de acri, cu o plajă privată. Căsuţa datează de la începutul secolului, dar proprietarii actuali au adăugat o baie. Sunt două camere şi un salon care dă spre mare.

Cum tu visezi dintotdeauna o reşedinţă la Melinas, am ţinut să te avertizez imediat. Preţul fixat este de douăzecii de mii de dolari.

Sper că toată lumea este bine sănătoasă la

tine. Dimitri şi cu mine suntem bine şi copiii la fel. Scrie-mi repede să-mi spui ce ai de gând în privinţa terenului.

Verişoara ta care te iubeşte, Aletha

Planurile ei? Foarte simplu: să achiziţioneze terenul! De câtă vreme se gândea la asta! Ca prin minune, avea economii suficiente pentru că. Dar era o poveste lungă.

La început, evitase „Sirena mării“, un mic butic de artizanat mexican pe care Thea îl deschisese împreună cu o prietenă, la sfârşitul studiilor lor comerciale. Ieşite primele din promoţia lor, preferaseră aventura în locul muncii de comerţ de rutină într-o mare întreprindere. în primul an trebuiseră să se zbată pentru a supravieţui dar, încetul cu încetul, micul butic din New York, din centrul Manhattanului, îşi făcuse un renume de originalitate care ştiuse să atragă clientela. împrumuturile contractate pentru achiziţionarea localului fuseseră rambursate şi cele două prietene putuseră în cele din urmă să-şi acorde salarii bine meritate.

Buticul reprezenta mult pentru Thea. îi consacra tot timpul şi rezultatele o satisfăceau din plin. Mai mult, adora să călătorească şi meseria ei o făcea să parcurgă locuri exotice ca Mexicul sau Jamaica pentru a colecţiona articole de artizanat ce erau puse în vânzare la „Sirena“.

Singura ei problemă era de ordin personal: cum să găsească în aceste condiţii timpul de a lega o relaţie cu un bărbat? în afara câtorva flirturi la universitate, viaţa ei sentimentală rămânea pustie. Muncea prea mult pentru a se îndrăgosti! Uneori,

părinţii ei se îngrijorau s-o vadă singură, dar ea râdea de temerile lor. Succesul îi surâdea, era tânără. Fiecare lucru la timpul său. Şi atunci, făcuse cunoştinţă cu Robert.

Tânăr avocat de viitor, o scosese o dată sau de două ori la restaurant. Prietenia lor se îndreptase repede spre un sentiment mai tandru. Oare era dragoste? se întrebase Thea, nedumerită. în ciuda lipsei ei de experienţă şi a rezervei naturale, găsea că sărutările lui o dezamăgeau şi nu se încadrau în descrierile pline de pasiune pe care le citise în romane.

în ciuda acestui fapt, era gata să se decidă, până în ziua în care descoperise concepţiile lui Robert în materie de cuplu: pentru el, femeia trebuia să stea cuminte acasă şi de preferinţă la bucătărie! Ce onoare! Thea n-avea de gând să ducă o asemenea viaţă şi cu atât mai puţin să-şi abandoneze buticul! După ce rumegase totul pe toate feţele, tânăra rupsese logodna cât mai diplomatic posibil.

Punând banii de-o parte în timpul celor câteva luni cât durase relaţia lor - planificaseră

să-şi cumpere o casă punându-şi în comun economiile - era acum posesoarea unei sume frumuşele şi putea să se gândească la o proprietate în Grecia. Viaţa avea uneori întorsături ciudate!

Thea zâmbi. La Melinas îşi va descoperi rădăcinile. în curând, casa Yayei va fi a sa şi, pentru a aranja totul,

va îmbina în acelaşi voiaj plăcerea şi afacerile. Carla, prietena ei care administra Sirena împreună cu ea, era de acord să se orienteze spre artizanat mediteranean. Thea se va duce în Grecia de două ori pe an pentru a prospecta regiunea şi în acelaşi timp îşi va petrece vacanţa. Când nu se va afla pe insulă, va putea închiria casa, operaţie cu atât mai rentabilă cu cât numărul de turişti creştea de la an la an. Hotărât lucru, totul se înlănţuia de minune!

Părăsindu-şi visarea, tânăra reluă cartea pe care o începuse la decolare, povestea unui prinţ frumos ca un zeu, care se petrecea în cadrul Greciei antice.

Brusc, fără să-şi dea seama exact ce o îndemnase s-o facă, îşi ridică ochii şi-l văzu pe el, eroul ei, ieşit direct din romanul pe care-l citea. înainta cu un pas ferm şi hotărât de-a lungul culoarului lui 747!

Thea crezu că visează. Bineînţeles, elegantul costum gri închis aparţinea secolului douăzeci,

dar ţinuta capului mândru, profilul de camee, puterea de seducţie care se dagaja din acest bărbat îl situa într-o castă specială, cea a privilegiaţilor, a elitei. El se opri pentru a lăsa să treacă o stewardesă şi Thea putu să-l contemple mai mult.

înalt, cu ochi şi păr negru, dădea impresia de forţă şi autoritate calmă. Alura lui felină lăsa să ghiceşti un trup cu muşchi lungi şi fini. Evoca o panteră care-şi stăpânea puterea, dar era gata întotdeauna să sară.

Simţindu-se observat, necunoscutul se întoarse. Privirile li se încrucişară şi Thea simţi un şoc: avea sentimentul că-l cunoaşte, dar era imposibil! îl vedea pentru prima oară. Un astfel de bărbat nu se uita uşor!

El zâmbi, cercetându-i cu insolenţă sânii fermi, picioarele fine, coapsele dezgolite de fusta urcată prea sus. Thea se înroşi, se îndreptă, îşi trase nervoasă fusta, încercând să-şi compună un aer degajat. O scânteie ironică se aprinse în ochii negri care o priveau.

îşi reluă în mod ostentativ lectura, furioasă că nu-i putuse răspunde cu aceeaşi privire. La trecerea lui, Thea făcu eforturi să rămână impasibilă.

Paris era singura escală înainte de Atena. Necunoscutul nu coborî şi, ciudat, această constatare o tulbură pe tânără. Simţi o mulţumire

secretă şi în acelaşi timp o jenă curioasă. în curând, totuşi, apropierea de Atena îi alungă orice altă preocupare.

Toate visurile ei de copil se concretizau. în câteva minute, va ajunge pe acest pământ magic, a cărui dragoste îi fusese insuflată din leagăn. Va zări Acropole şi templele sacre, lăcaşuri ale civilizaţiei antice. Thea îşi lipi nasul de hublou, reţinându-şi răsuflarea. Periferiile oraşului nu aveau nimic spectaculos, cenuşii ca toate ale marilor metropole. Dar deodată apăru Pathenonul, bijuteria Acropolelui, cu cabane de marmură reflectând lumina de aur a după-amiezii. Grecia!

Aeroportul mişuna de lume. Thea se strecură cum putu dar, între debarcare şi aşteptarea bagajelor, se scurse o oră bună. Nu-i mai rămânea mult timp ca să treacă prin vamă şi să găsească terminalul lui Ionian Airways, compania care deservea insulele. Se aşeză la coada care se forma la ghişeele vamei şi care avansa cu o încetineală tipic mediteraneană. Timpul trecea. Când îi veni rândul, nu mai dispunea decât de douăzeci de minute ca să sară în avionul ei. în faţă se deschidea un culoar interminabil. Se grăbi, blestemându-şi mania de a-şi lua bagaje prea multe. Această valiză cântărea o tonă!

- Este nevoie de ajutor?

Această voce gravă, profundă. Thea tresări, propulsându-şi valiza în tibia zeului grec pe care-l remarcase în avion!

- Oh! îmi pare rău! V-am lovit?

- Cred că voi supravieţui.

El zâmbi, descoperindu-şi dinţii strălucitori.

- Eu trebuie să vă cer scuze, v-am speriat.

Văzut de aproape, era şi mai seducător. Câteva riduri fine la colţul ochilor, datorate râsului şi statului în aer liber, nu vârstei. Thea îi dădea cam treizeci şi cinci de ani.

- Nu-mi rămân decât zece minute să prind avionul. Regret, dar trebuie s-o iau la goană!.

- Lăsaţi-mă să vă duc valiza. Dar ce aveţi înăuntru? Plumb?

- Doar cu ce să mă îmbrac cincisprezece zile. Nu ştiu să călătoresc simplu.

- Se vede! spuse bărbatul zâmbind. îl cunosc pe pilot, nu aşteaptă nici un minut.

Din doi paşi, el era deja la capătul culoarului.

- Aşteptaţi! De unde ştiţi că luăm acelaşi avion?

- Nu există decât unul în această parte a terminalului, cel care deserveşte Melinas. Asta pică bine, este chiar destinaţia mea!

Soarele torid de august, înfierbânta asfaltul care pe alocuri lucea ca o oglindă. Când văzu micul bimotor care se pregătea de plecare, Thea simţi că i se înmoaie picioarele: modelul data din al

doilea război mondial cel puţin şi uitaseră să-l caseze!
Tovarăşul ei îi ghici gândurile şi începu să râdă.
- Nu te nelinişti. Ne va duce la destinaţie bine sănătoşi!
Pasarela, contemporană demnă cu aparatul, se balansa periculos cum puneai piciorul pe ea. Thea se avântă, şi fu cât pe ce să alunece. Un braţ ferm o reţinu. Un val de căldură o traversă. Când îşi recăpătă echilibrul, bărbatul o lăsă. Thea urcă la bord, conştientă de privirea care întârzia pe picioarele ei lungi, bronzate. Ce senzaţie ciudată! S-ar fi putut

spune că era o mângâiere pe pielea ei. Bine că era singură în micul avion!. Nimeni nu va remarca tulburarea şi roşeaţa care-i împurpurase obrajii.

Prin hublou, îl vedea pe necunoscut discutând cu pilotul. îşi scosese haina şi sub ţesătura fină a cămăşii, se ghiceau muşchii tari, pielea bronzată. Un zeu grec! Era singura comparaţie care-i venea în minte.

- Kali Mera!

Thea se întoarse şi zâmbi, spunând şi ea bună ziua în greceşte. Doamna de o vârstă oarecare care intra, purta un crucifix de argint pe rochia ei neagră şi strângea la piept o roată enormă de brânză. Thea se simţi brusc pătrunsă de bucurie -

se afla cu adevărat în Grecia!

Zeul grec discuta în continuare la piciorul pasarelei. Poate că se răzgândise, se hotărâse să ia alt avion. Stomacul i se strânse şi-şi reproşă imediat această reacţie. Ce însemna asta?

Totuşi, scoase un oftat de uşurare văzându-l că urcă la bord. Veni şi se aşeză chiar lângă ea. Se simţea aerul mării, briza şi acest parfum al libertăţii o îmbătă. El se întoarse către ea întinzându-i mâna. în privirea lui neagră strălucea o lucire maliţioasă.

- Nicolas Palmer. Merg la Melinas.

- Thea Hunt. Şi eu la fel.

- Perfect. Acum că prezentările s-au făcut, te pot invita în această seară la cină?

Capitolul 2

Cu ochii măriţi, Thea uită să-i lase mâna. Acest Nicolas Palmer nu pierdea timpul. Cel mai uimitor era că avea chef să accepte. Invitaţia era fără îndoială îndrăzneaţă, dar zâmbetul era atât de fermecător, încât nu te puteai formaliza. Tânăra reflectă repede: Aletha trebuia să-i lase un bilet la hotel. Dacă îi fixa întâlnire chiar în acea seară.

- Pasagerii sunt rugaţi să-şi prindă centurile!

Mesajul pilotului o scuti să răspundă imediat. Aterizarea la Melinas era prevăzută în trei sferturi

de oră. Profită de răgaz pentru a analiza situaţia. Incontestabil Nicolas Palmer era un bărbat foarte seducător. De când îl văzuse în zborul 747, nu se gândea decât la el şi se simţea ciudat de tulburată de prezenţa lui. Dar trebuia să asculte de raţiune.

Oboseala decalajului orar o făcea să nu judece prea clar şi nu era înţelept să accepte o cină între patru ochi.

Dintr-o dată, avionul făcu o deviere bruscă. Thea îşi înăbuşi un strigăt. Se vor prăbuşi? Imediat, mâna lui Nicolas fu peste a ei, caldă, liniştitoare.

- Nu-ţi fie frică. întotdeauna are probleme la plecare! Mai neliniştitor ar fi ca totul să se petreacă normal.

- Mulţumesc. De obicei îmi place să merg cu avionul, dar recunosc că acesta mă face să mă simt un pic nervoasă.

- N-ai de ce! exclamă Nicolas râzând. Te asigur că pilotul este un expert. Nu avem de ce ne teme.

Thea fu mişcată de efortul lui pentru a o linişti. Coborî privirea asupra mâinii bronzate care o acoperea în continuare pe a sa. Cât de atrăgător ar fi domnul Palmer, dar nu putea să-şi lase mâna într-a lui pe toată durata zborului.

- Uite!

O lăsă pentru a-i arăta imaginea aurie care se încadra în hublou. Acropole.

- Ce frumos este, murmură Thea. Se vede mai bine ca adineauri. Am impresia că dacă întind mâna pot atinge templele!

- Nu mă satur niciodată de acest spectacol.

- Este prima dată când vii în Grecia, Thea?

- Da.

- Dacă Pantenonul îţi place atât de mult, ţara întreagă te va fascina. în fiecare clipă o ruină, o coloană dorică, un mozaic, te vor transporta din secolul douăzeci în epoca zeilor antici. Insulele sunt o frumuseţe care-ţi taie răsuflarea, cu casele lor albe înconjurate de flori.

Thea îl asculta cu plăcere. îi plăcea la un bărbat această poezie, această sensibilitate la farmecul naturii, acest amestec intim de forţă şi blândeţe.

- Peisajele pe care mi le descrii îmi sunt familiare. Bunica mi-a vorbit mult despre ele când eram mică.

- Bunica ta este născută în Grecia?

- Da, chiar la Melinas. Prin tatăl meu am sânge irlandez în vine, ceea ce explică buclele mele roşcate, spuse ea zâmbind. Nu sunt decât pe jumătate grecoaică. Dar cunoşti bine ţara. Locuieşti aici?

- Nu, am venit des în ultimul timp fiindcă mă gândesc să-mi instalez aici afacerea. Şi tu, în

vacanţă?

- Nu numai. Am venit şi pentru afaceri.

N-avea obiceiul să-şi povestească viaţa necunoscuţilor, dar chiar asta făcu, părându-i-se foarte firesc. îi spuse totul: magazinul, cariera sa, căsuţa pe care vroia s-o răscumpere. Curios, dar când vorbise de terenul bunicii, el îşi încruntase sprâncenele şi crezu că privirea i se întunecă. Probabil visase. Se scuză râzând:

- Cred că te-am plictisit cu toate aceste detalii! Nu înţeleg ce m-a apucat, de obicei nu sunt atât de vorbăreaţă.
- îmi plac oamenii entuziaşti. Ai un scop în viaţă, faci totul pentru a-l atinge, este normal să vorbeşti despre planurile tale.

Privirea lui întunecată era plină de o admiraţie sinceră. Thea simţi că roşeşte.

- La drept vorbind, mă întreb dacă nu fac un pic cam mult. Dar am multă energie şi meseria mea mă pasionează.
- în aşa fel încât îi consacri tot timpul, ceea ce înseamnă că nu-ţi mai rămâne loc pentru dragoste.

întrebarea nu era formulată, dar Thea nu încercă să se eschiveze.

- în general ai dreptate, cu o singură excepţie. Dar drumurile noastre s-au separat.
- Ai fost căsătorită?
- Logodită.

- Nu vorbi despre asta dacă îţi este prea greu.
- Oh! nu păstrez amintiri urâte. A fost o neînţelegere. Cred că am confundat dragostea şi prietenia.

Din nou îi juca feste imaginaţia? Crezu că vede uşurare în privirea lui.

- Şi tu?
- Nimic, spuse el simplu. Celibatar fără nici o legătură nicăieri! Am întâlnit numeroase femei

frumoase, inteligente. Nici una nu m-a convins să abandonez celibatul. Ori ele nu întruchipau idealul meu feminin, ori drumurile noastre s-au încrucişat prea devreme sau prea târziu?

Bineînţeles că Thea nu ignora că era uşor să negi o legătură în timpul unei vacanţe la soare, totuşi, instinctul îi spunea că Nicolas nu minţea. Nu era bărbatul care să trişeze într-un mod atât de meschin. Nici ochii lui, în care se citea admiraţia, nu trişau. în străfundul ei, Thea era convinsă.

- Vorbeşte-mi despre tine, Nicolas.

Se exprimase aproape brusc, încercând să-şi ascundă emoţia.

- La ordinele tale! Biografia completă: născut în Boston, familie bună, educaţie fără reproş, la Harvard, diplomă în comerţ. Hobby: vaporul. Iată. Ştii totul.

- M-ar mira mult! Nu ştiu de exemplu ce meserie exerciţi.

- Aceeaşi cu modul în care îmi petrec timpul

liber. Am reuşit să îmbin plăcerea cu profesia. Acum zece ani am cumpărat un vaporaş care să-i plimbe pe turişti pe mare. A mers bine. Mi-am mărit flotila şi în prezent închiriez iahturi pentru vacanţe, furnizând şi echipajul când clienţii o doresc.

- De ce vrei să te stabileşti în Grecia?

- Sezonul turistic este mai lung! Prima dată am venit aici în vacanţă. Dar această ţară m-a cucerit. De atunci, caut locul ideal unde să-mi stabilesc afacerea.

- Şi-ai găsit Melinas?
- Poate.

Curios răspuns. Ca şi cum ar fi vrut să închidă subiectul, el adăugă:

- Dar nu ai răspuns la întrebarea mea!

îi zâmbi cuceritor şi Thea fremătă.

- Ce. ce întrebare?
- Invitaţia la cină, diseară.

îi mângâie mâna.

- Te rog, spuse el.

Sosise ora marilor decizii! Ea încercă să câştige timp.

- Aş fi încântată, dar există oboseala călătoriei atât pentru tine cât şi pentru mine şi, dacă trebuie să traversezi jumătate de insulă pentru a veni să mă iei de la hotelul meu, eu.
- Care jumătate de insulă? Pariez că te instalezi la hanul Ionian.

- Dar. de unde ştii?
- Citesc gândurile, este felul meu favorit de a petrece timpul. Ca să fiu absolut sincer, trebuie să adaug că nouăzeci la sută dintre americani acolo se duc!

Thea crezu că i se opreşte inima în piept.

- Deci. şi tu tot acolo?
- Ai ghicit! S-ar putea pune în scenă un număr de magie: doamna Irma şi şi fachirul ei ultralucid. Succes garantat!

în ciuda tonului lejer, ea îi citea în ochi dorinţa. O cuprinse un val de căldură. Aproape jenată, se întoarse spre hublou. Jos, o perlă albă se odihnea în scrinul ei turcoaz de mare.

- Oh! Nicolas! Ajungem!

Avionul începu să coboare şi insula căpăta contur, arătându-şi treptat colinele, plajele şi satele.

- Bine ai venit acasă, Thea, şoti Nicolas.

îi apăsă tandru mâna şi Thea avu într-adevăr impresia că se întoarce acasă după o lungă absenţă. Se simţea atât de bine, atât de fericită că-şi atingea scopul. Când îşi ridică ochii spre el, acesta o observa cu un aer serios, aproape grav. Vroia să-l întrebe de ce, dar avionul ateriză şi ea se gândea la altceva.

Abia ieşită afară, rămase cu gura căscată. Un festival de culori şi mirosuri noi o asaltară, iod amestecat cu soare. Se adăuga un parfum ciudat

pe care nu-l cunoştea. Ca şi cum i-ar fi ghicit uimirea, Nicolas îi explică:

- Lămâii. Mirosul lor parfumează toată insula.

- Simt că o să-mi placă aici.

în sfârşit, după ani atât de lungi, visul ei se concretiza.

Nicolas îi luă bagajele. O peliculă uşoară de sudoare îi lipea cămaşa de piele, subliniindu-i muşchii torsului. Thea îl privea. Trebuia să recunoască: o parte a entuziasmului ei se datora prezenţei lui. în ciuda

ţinutei sale clasice, din toată fiinţa lui emana un farmec făcut din libertate şi independenţă, care o subjuga pe tânără. Obişnuită să nu conteze decât pe sine, îi plăcea să regăsească aceste calităţi la un bărbat.

Coborî şi bătrâna cu brânza, întâmpinată de ţipete şi sărutări din partea unei familii încântate.

- Asta îmi aminteşte de copilărie, zâmbi Thea, când mă duceam să-i vizitez pe bunici. Grecii sunt foarte demonstrativi.

- Şi foarte pasionaţi, replică Nicolas, privirea lui întunecată devenind dintr-o dată indescifrabilă.

De ce îl găsea atât de tulburător? Poate se datora climatului, noilor solicitări pe care ţara le exercita asupra simţurilor. Poate era efectul imaginaţiei care mergea cu o sută pe oră de la începutul călătoriei. Dacă în ea exista, transmisă

de la strămoşii ei, un fior de pasiune mediteraneană, Robert nu fusese în stare s-o trezească. Sărutările lui o lăsaseră de gheaţă. La drept vorbind, o dezamăgiseră. Se putea să existe şi un alt fel de plăceri?

Sub privirea fascinantă a lui Nicolas, întrebarea se impunea cu acuitate. Era mai bine să rămână în gardă, panta era prea lină şi mult prea periculoasă! Promisiunile citite în ochii lui îi aţâţau curiozitatea, dar Thea nu era fata unei aventuri trecătoare. Valorile morale aveau o mare importanţă pentru ea. Nu se va da în întregime decât bărbatului pe care îl va iubi.

La capătul pistei apăru zgâlţâindu-se un jeep. Venea spre ei în mare viteză şi Thea crezu o clipă că o va accidenta.

- Iată taxiul nostru, spuse liniştit Nicolas. Andreo este la dispoziţia pasagerilor. Conduce ca un nebun, dar n-a călcat niciodată pe cineva, cu excepţia câtorva găini rătăcite pe drum.

Andreo sări din maşină ca dracul din cutie pentru a-i ajuta să se instaleze. De-abia se aşezaseră că el demară în trombă şi Thea înţelese foarte repede că dacă scăpa, nu va uita traseul prea curând!

- Oraşul este departe? strigă ea pentru a acoperi zgomotele radioului şi ale motorului.

- Cincisprezece kilometri! Vi s-ar părea mai puţin departe dacă aţi privi peisajul.

Thea zâmbi slab. La stânga ei, o găină care scăpase ca prin minune, îşi număra penele ciufulite de trecerea bolidului. Drumul îşi schimbă dintr-o dată direcţia şi sub ochii lor apăru Marea Ionică în toată splendoarea ei albastră. Superb. şi înfricoşător, având în vedere proximitatea prăpastiei. Drumul era înghesuit între mare şi faleză. Un viraj un pic cam brutal o trimise în vecinul ei. Se îndreptă imediat, dar nu suficient de repede pentru a rămâne indiferentă la contacul dintre pieptul lui viguros şi sânii ei. Nicolas zâmbi şi-i puse un braţ protector pe umăr. Speriată că se simţea atât de vulnerabilă, încercă să se elibereze.

- Ar trebui să-mi accepţi ajutorul, altfel o să cazi peste bord la prima curbă.

- Nu înţeleg nimic din acest limbaj marinăresc, zise Thea pentru a-şi masca tulburarea.

De când o înconjurase cu braţul, simţea un fel de ameţeală. Din cauza hopurilor efectuate de maşină, coapsele lor se atingeau. Se strădui să rămână calmă şi-şi concentră întreaga atenţie asupra peisajului, respirând frumuseţea îmbătătoare a acestui sfârşit de zi. Falezele prăpăstioase cu stânci decolorate de soare căpătau nuanţe de ocru sub soarele care apunea. Pe marginea drumului, câţiva măslini îşi arătau

siluetele contorsionate. întâlniră un grup de femei cu rochii şi basmale care culegeau măsline. Andreo apăsă cu toată puterea pe claxon pentru a elibera drumul de imprudenţe, apoi le depăşi într-un nor de praf, în mijlocul râsetelor.

Câteva case izolate anunţau Melinas. Hotelul trona în mijlocul pieţei centrale, înconjurat de taverne. Aşezată la terase, o populaţie în mare parte masculină mânca salată sorbind din uzo, sub boltele din viţă de vie. Sosirea jeepului, eveniment marcând seara, atrase toate privirile şi deveni repede centrul tuturor preocupărilor. Thea ar fi dorit să dispară într-o gaură de şoarece. Nicolas o ţinea în continuare de umeri şi toată lumea trebuia să creadă că erau împreună.

Andreo îi depuse în faţa hotelului albit de var şi după ce bagajele fură descărcate, le ură şedere plăcută. Era cu adevărat simpatic când nu conducea.

- La ordinele dumneavoastră doamnă! spuse într-o engleză perfectă funcţionarul de la recepţie, un omuleţ brunet şi durduliu.

- Numele meu este Thea Hunt. Am rezervat o cameră pentru o persoană.

în spatele ei, Nicolas frunzărea distrat un ziar. Funcţionarul făcu ochii mari. Precis îi luase drept un cuplu. Neînţelegerea făcu să crească jena

tinerei, aşa că adăugă sec:

- Ce se întâmplă? N-a fost făcută rezervarea?

- Ba da, bineînţeles, domnişoară. Camera dumneavoastră vă aşteaptă. Dacă vreţi să mă urmaţi.

- N-a lăsat nimeni nici un mesaj pentru mine?

- Nu încă, domnişoară. îmi pare rău.

Thea îl urmă pe funcţionar, dar Nicolas o reţinu de braţ.

- Ne întâlnim peste o oră să cinăm, de acord? Pe terasă.

Thea ezită. Cu coada ochiului, surprinse curiozitatea avidă a funcţionarului. Lucrurile evoluau prea repede după gustul ei.

- Altă dată, poate. Călătoria m-a obosit.

Nicolas nu-şi ascunse dezamăgirea, dar nu insistă.

- Bine. Altă dată.

Cu un zâmbet fugar, ea porni după funcţionar. Diferitele aripi ale hotelului înconjurau terasa în unghi drept. Se ajungea la camere urcând o scară exterioară ce ducea într-o loggia care înconjura clădirea.

în centrul terasei era o fântână arteziană care susura printre straturile de flori. Mesele erau deja aranjate pentru cină.

Camera o entuziasm' pe Thea prin simplitatea ei. Un covor artizanal albastru cu auriu acoperea

pardoseala, iar patul era învelit de o cuvertură lucrată de mână. Fereastra fusese deschisă şi adierea serii umfla perdelele albe. Pe o comodă de stejar, un braţ de flori de câmp se ofileau într-un vas de lut. Drăguţă atenţie, îşi spuse tânăra desfăcându-şi bagajele. Comandase o farfurie cu aperitive variate. Va face întâi o baie şi apoi va cina în linişte. După aceea se va duce la recepţie să întrebe dacă venise mesajul de la verişoara sa.

Seara se anunţa caldă. După ce termină cu baia, îşi alese o rochie bleu turcoaz, decoltată mult în spate, îşi puse câte o picătură din parfumul ei preferat între sâni şi în spatele urechilor. Faţa ei bronzată natural nu avea nevoie de machiaj. Se mulţumi să-şi aplice puţin roşu pe obraji şi o umbră albăstrie pe pleoape pentru a-şi sublinia strălucirea ochilor limpezi. Ţinuta fu completată de o pereche de espadrile asortate cu

rochia. Se privi în oglindă. Pliurile rochiei se mulau pe silueta sa suplă, ca o liană. Părul roşcat cădea pe umeri în valuri mătăsoase. Nu-şi putea reţine un zâmbet: se străduia prea mult pentru cineva care urma să cineze singură în camera ei! Nu cumva spera ca din întâmplare să-l întâlnească pe Nicolas? Ridică din umeri. Hotărât lucru, se gândea prea mult la acel domn.

In faţa uşii ei, băiatul de la etaj lăsase un platou garnisit cu aperitive şi un ciorchine de strugure. înghiţi totul rapid şi ieşi. Ce drăguţă era terasa văzută de pe verandă! Crepusculul pălea în faţa tuturor lumânărilor aprinse pe mese. Lumina lor blândă, noaptea călduţă care accentua parfumul florilor, totul contribuia la crearea unei atmosfere romantice.

La recepţie, funcţionarul nu încercă să-şi ascundă admiraţia sinceră pentru această tânără atât de drăguţă. O salută înclinând din cap, temperând cu un zâmbet larg ardoarea care-i strălucea în ochii negri.

- A sosit un mesaj pentru mine?

- Ne, domnişoară.

In entuziasmul lui, îşi regăsise limba natală pentru a spune da! Din fericire, Thea vorbea un pic greceşte.

- Mi-a fost adus acum cinci minute. O să vi-l dau.

- Mulţumesc.

Ea desfăcu plicul şi recunoscu scrisul Alethei.

Dragă Thea
Scuză-mă că n-am venit în seara aceasta, dar fiul meu a căzut cu bicicleta si trebuie să i se pună câteva copci. Nimic grav, dar nu ne putem vedea decât mâine dimineaţă.

Dimitri a descoperit un obstacol în vinderea casei, la care nu ne aşteptam. O să-ţi vorbesc, dar nu te îngrijora prea tare, nu avem încă o confirmare a problemei.
Pe curând, verişoara ta Aletha

Un obstacol? Thea se încruntă.

- Veşti rele?

Se întoarse. Era Nicolas.

- Sper că nu. Voi vedea mâine.
- Eşti foarte frumoasă. Nu s-ar zice că tocmai ai traversat jumătate de glob.

Complimentul o încântă pe Thea. Ar fi putut să i-l întoarcă. El purta un pantalon albastru închis şi o bluză polo galbenă. Şic şi relaxant, o combinaţie foarte seducătoare.

- Ce-ai spune de un păhărel pe terasă? Tocmai am terminat de mâncat.

De această dată, ea nu ezită.

- Cu plăcere.

Chelnerul îi plasă aproape de fântână şi Nicolas comandă o sticlă de vin grecesc. în jurul lor, majoritatea meselor erau libere.

- Oamenii cinează devreme, remarcă tânăra.
- Dimpotrivă, n-au sosit încă.

Turnă vinul, explicând:

- în Grecia, toţi mănâncă în jur de ora unu.

După care, toată lumea îşi acordă o siestă până la ora cinci. în tot acest timp, ţara întreagă merge cu încetinitorul. Abia spre zece seara, nu

înainte, ies oamenii să cineze.

- Pari să cunoşti bine obiceiurile locului. Dumnezeule! Acest vin are un gust bizar, se strâmbă Thea luând prima înghiţitură. Aproape uitasem acest parfum şi în special al vinului alb grecesc.

- Preferi altceva?

- Nu. Curios, chiar dacă mă înec cu asta, îmi place. Această savoare îmi aminteşte de bunica mea.

Şi toate planurile minunate pe care le făcuseră împreună.

- Venind aici, ţi-ai realizat visul.

Cum făcea oare de-i citea gândurile?

- Nu chiar. Verişoara mea m-a anunţat că acea cumpărare a casei se dovedeşte mai complicată decât am prevăzut. Sper că nu este vorba decât de obstacole minore şi uşor de trecut.

Ridică ochii spre el şi, încă o dată, crezu că vede trecându-i o umbră peste faţă, atât de trecătoare încât o uită instantaneu. Nicolas se dovedea un însoţitor

fermecător, amuzant şi inteligent totodată. Seara se desfăşura ca într-un vis, uşoară, minunat de plăcută, aproape ireală.

- Pari perfect fericită în seara aceasta.

- Şi sunt! Şi atât de destinsă! Mă întreb dacă nervii sunt cei care mă trădează, vinul sau

plăcerea companiei tale, dar am impresia că plutesc pe un nor! La ce bun să caut motivele acestei euforii? Mai bine să profiţi fără a-ţi pune prea multe întrebări.

- Iată o hotărâre înţeleaptă. Dacă încerci întotdeauna să-ţi explici, să analizezi, termini prin a demistifica, a distruge magia care înconjoară unele momente privilegiate.

Lăsat pe spătarul scaunului său, el o privea intens.

- Artemis! făcu el brusc.

Părea uşurat că găsise.

- Poftim?

- Artemis. Zeiţa lunii şi a vânătorii. La ce mă faci să mă gândesc.

- Sunt flatată! De unde găseşti asemănarea?

Thea roşi de plăcere. Complimentul, blândeţea
serii, noaptea parfumată şi prezenţa lângă ea a acestui bărbat atât de seducător! Totul se combina pentru a o ameţi.

- întoarce-te şi ai să înţelegi.

Statuia fântânii o reprezenta pe Artemis. Tânăra privi cu alţi ochi statuia de marmură. Zeiţa ţâşnea

goală dintr-un strat de flori, cu aerul mândru şi arogant, demnă fiică a lui Zeus, viteaza soră a lui Apolo. Legendele antice ale Greciei îi atribuiau o frumuseţe remarcabilă. Nicolas o studia cu

atenţie. Formele pline sculptate în piatră ofereau o asemănare tulburătoare cu silueta tovărăşei lui. Iar expresia lui nu lăsa nici o urmă de îndoială, în această clipă el contempla trupul gol al Theiei. Când tânăra luă din nou paharul, mâna îi tremura uşor.

- Statuia a fost descoperită la săparea solului la câţiva metri de hotel, în cursul lucrărilor de canalizare. Se afla la trei metri sub pământ, perfect intactă! O adevărată minune. Proprietarii au făcut un acord cu guvernul care le-a permis să păstreze statuia, cu condiţia s-o expună în văzul tuturor.

- Ti-ai învăţat bine lecţia.

Vorbise un pic mai sec pentru a-şi masca tulburarea, ceea ce nu-i scăpă lui Nicolas.

- Când ceva îmi trezeşte interesul, încerc să învăţ cât mai multe în privinţa subiectului.

îşi cufundă privirea în cea a Theiei şi, sub dogoarea ochilor lui negri, ea simţi cum trupul i se înflăcărează şi-şi plecă ochii.

- Din câte ştiu, zeiţele n-au obiceiul să se teamă de muritori, spuse el glumeţ.

- Oh! Dar nu mi-e teamă de tine! Prefer să rămân în gardă, asta-i tot.

- Explică-mi de ce.

Se aplecă spre ea. Cel mai mic dintre gesturile lui avea graţia, agilitatea, puterea controlată a unui animal de pradă. Cerea un răspuns.

Thea îl fixă fără să clipească:

- Eşti foarte seducător, chiar prea mult.
- Ceea ce mă face periculos?
- Da. Pe această insulă de vis, având lângă mine un bărbat ca tine, mi-ar fi uşor să uit de prudenţă.
- Şi dacă eu sunt cel care te găseşte periculoasă?
- Ce idee caraghioasă!

Glumea, în mod sigur.

- Permite-mi să rezum situaţia în câteva cuvinte: pe terasa unei taverne greceşti, un bărbat şi o femeie stau la taclale în faţa unui pahar cu vin. Nimic altceva. Acest bărbat, această femeie sunt fiinţe periculoase.

Thea izbucni în râs.

- Conversaţia noastră este absurdă! S-ar spune că este un dialog furat dintr-o melodramă a anilor treizeci.
- Mă întrebam doar unde mi-am lăsat pumnalul. Ar trebui să te urmăresc în plină noapte şi să te forţez să cedezi.
- Să cedez? Cui?
- Avansurilor mele.

în gura lui, aceste cuvinte căpătau savoarea plăcerilor interzise. Aproape fără să vrea, ea continuă:

- îmi faci avansuri?

Drept răspuns el îi luă mâna. întorcând palma spre el, o duse la buze. Contactul buzelor lui fu o plăcere atât de tulburătoare încât avu impresia unui sărut mai intim. Tot trupul ei începea să vibreze. Nicolas îi reţinu mâna tremurătoare lângă gura lui şi ea îl imploră:

- Lasă-mă, te rog.
- Mi se pare că te cunosc dintotdeauna, Thea.
- Ce ciudat! Şi eu am simţit acelaşi lucru când ai trecut pe lângă mine în avion. Trebuie să ne fi întâlnit într-o viaţă anterioară, se hazardă tânăra zâmbind.
- Posibil. Eu sugerez o explicaţie mai realistă: picioarele frumoase au întotdeauna un efect devastator asupra raţiunii mele.

Thea se înroşi. Prudenţă, prudenţă.

- Nicolas, este timpul să mă întorc în cameră. Am întâlnire mâine dis-de-dimineaţă.

Un zâmbet uşor ironic apăru pe faţa lui.

- Bineînţeles. Este miezul nopţii. Aproape răsar zorile..

O conduse până la camera ei. Mirosul lămâilor îi învăluia puternic, trezind senzaţii. Thea se înfioră. Fiecare fibră a trupului se întinsese la maximum, exasperate de o aşteptare indefinită.

Ajunsă în faţa uşii, se întoarse. Profilul acvilin al lui Nicolas se profila pe cerul întunecat. îl simţi mai mult decât îl văzu, cum se apropie de ea,

aproape s-o atingă.

Deschise gura pentru a-i mulţumi dar, cu un sărut, el o făcu să tacă. Uşor, buzele lui coborâră de-a lungul gâtului, senzuale, dulci, atât de dulci şi de fierbinţi totodată. Tremurând, raţiunea părăsind-o, Thea îşi dădu capul pe spate, oferindu-şi pieptul mângâierilor savante ale lui Nicolas. Acesta îi cuprinse mijlocul. Lipită de el, se lăsă pradă gurii nesăţioase care se plimba peste pielea ei.

O voce mică, prea slabă pentru a putea fi auzită, îi spunea să se oprească, să-şi vină în fire. Dar alta, vocea plăcerii, îi striga să continue. îi dorea sărutările, mâinile pe trup. Fără să-şi dea seama, îl înlănţui. Gestul ei fu scânteia care declanşă focul. Cu un geamăt aproape animalic, când îi simţi trupul arcuindu-se de dorinţă, Nicolas îi mângâie pielea sănătoasă a sânilor. Cu nerăbdare, desfăcu bretelele rochiei şi-şi puse buzele. Thea lăsă să-i scape un geamăt. Buzele lui Nicolas o puneau pe jar, mângâierile lui experte o înnebuneau. îşi crispă degetele pe ceafa lui puternică, le înfundă în părul negru. Fiecare dintre iniţiativele ei îl înflăcăra şi mai tare pe însoţitorul ei.

- Deschide uşa, draga mea. Vocea lui răguşită o făcu să coboare pe pământ. Cuvintele pline de dorinţă îi arătau până unde mersese cu

un bărbat pe care abia îl cunoştea. Chiar dacă o zăpăcea, nu trebuia să cedeze. Să facă dragoste cu dezinvoltură îi era imposibil.
Tremurând toată, îl respinse.
- Nicolas, nu. Te rog. Totul merge prea repede.
- Totuşi mă doreşti.
Thea nu putea susţine contrariul.
- Da, este adevărat, dar crede-mă, nu fac pe nebuna, numai că am nevoie de un pic de timp pentru.
Ezită, căutând un cuvânt adecvat. Nu vroia ca între ei să existe o neînţelegere.
Nicolas o sărută uşor pe vârful nasului.
- înţeleg. Am trăit o zi minunată, dar cam lungă! Hai la culcare. Vroia să spună. împreună?
Nicolas surprinse privirea ei speriată şi zâmbi:
- Nu mă tenta, tânără domnişoară. Ti-am spus că voi aştepta.
- Rişti să aştepţi cam mult! spuse ea pe un ton care vroia să pară sever.
Nicolas izbucni în râs şi o strânse încă o dată în braţe.
- Noapte bună, Thea. Somn uşor.
în cadrul ferestrei, luna semăna cu o portocală mare, atârnată pe catifeaua neagră a cerului.
Aici, la

Melinas, ea părea mai aproape de oameni. Făcea parte integrantă din universul lor. De câteva ore, de când Nicolas o compara pe ea, Thea, cu

Artemis, zeiţa lunii, avea impresia că trăia sub influenţa acesteia. Grecia, patria zeilor, corespundea exact cu descrierile bunicii Yaya. Singurul neprevăzut era această întâlnire cu Nicolas Palmer.

Thea zâmbi şi-şi aranjă mai bine perna sub cap. în toată seara nu acordase nici măcar un gând scopului călătoriei. De ani de zile visa la acest moment şi iată că, abia ajunsă, îşi pierdea capul! Trebuia să-şi vină în fire: cumpărarea terenului era marea afacere a vieţii ei. Mâine, trebuia să se ocupe serios de tranzacţie. Mâine.

în această seară, datorită lui Nicolas, trupul ei se trezise la dorinţă, a dorinţă pasionată de care nu crezuse vreodată s-o simtă. în faţa ei se deschidea o lume necunoscută.

Capitolul 3

Un jet brutal de apă rece o stropi pe tânără drept în faţă. Hotărât lucru, sistemul de instalaţii locale era o enigmă de neînţeles pentru oameni. Pe jumătate râzând, pe jumătate tremurând, se resemnă cu duşul rece. Aşa era vacanţa ei: pitorească şi neaşteptată.

Soarele o trezise devreme, dar nu-i purta pică. Se simţea în plină formă. Seara din ajun îi alungase toată oboseala călătoriei. Cu atât mai bine, fiindcă o aşteptau probleme serioase. îi va trebui toată energia pentru a negocia cu abilitate

cumpărarea acestei case. Nu trebuia să întârzie. Abia trezită, se grăbi spre baie, dar când se trezi goală sub duş, nu putea să nu-şi amintească de statuia lui Artemis şi privirea lui Nicolas. O compara cu zeiţa. Comparaţia lui ar mai fi valabilă dacă ar vedea-o aşa, cu părul roşcat lipit din cauza apei, cu trupul lucind de săpun? în ciuda jetului

rece, totul corpul începu să i se înfierbânte. Se înroşi. Gândul că el ar putea-o contempla în ţinuta Evei o tulbură. Acest bărbat era dintr-o stofă specială, seducător psihic ca şi intelectual. Cum îl vedea, o cuprindea o excitaţie delicioasă. Pentru moment, era mai bine să-şi alunge acestea din minte. Cu Aletha avea întâlnire.

Jumătate de oră mai târziu, ieşea pe verandă. Inspectă terasa. Nici urmă de Nicolas. Ce spera oare? Dimineaţa nu era consacrată afacerilor? Se instală la o masă în plin soare. Chelnerul, grăbit şi amabil, îi aduse un ziar american, fără ca ea să-i fi cerut. Thea zâmbi. Data de alaltăieri. La ce bun să protesteze? Aici se trăia în alt ritm.

Termina cea de-a doua ceaşcă de cafea când se auzi strigată. Se întoarse: o tânără femeie brună, mai scundă ca ea, cu rotunjimi mediteraneene agreabile, înainta cu un zâmbet larg. Aletha!

Ele nu se întâlniseră niciodată, dar Thea o

recunoscuse imediat. Cele două verişoare se aruncară una în braţele celeilalte, sub privirea înduioşată a personalului.

- Thea, eşti exact cum mi te-am imaginat! Atât de americană!

Aletha vorbea bine engleza dar, sub imperiul emoţiei, accentul ei grecesc răzbătea la fiecare cuvânt.

- Allie, sunt atât de bucuroasă!

Thea aproape plângea.

- Vino şi aşază-te la masa mea. Vrei o cafea?

- Bună idee, n-am avut timp să mănânc azi-dimineaţă.

Cele două femei se priviră o clipă în tăcere apoi izbucniră în râs ca două şcolăriţe care făcuseră o boroboaţă.

- Nu-mi vine să cred, Allie. După toţi acei ani de corespondenţă, să mă aflu lângă tine! Dar spune-mi, accidentul fiului tău?

- Nu a fost nimic. Tânărul Dimitri seamănă bucăţică ruptă cu tatăl lui: are talentul de a declanşa catastrofe! răspunse Aletha râzând. Se poate să fie din cauză că amândoi poartă acelaşi prenume. Cea mică este mult mai cuminte. O adevărată. kukla?

Allie ezita asupra cuvântului şi Thea îi veni în ajutor:

- Păpuşă.

- Da, asta-i.

Vorbea cu o voce blândă şi melodioasă, potrivită cu personalitatea ei. Thea o găsea adorabilă. Erau în plină discuţie când Thea simţi o prezenţă în spatele ei. Cu inima tresărindu-i, se întoarse. Nicolas le privea. îmbrăcat în blugi şi o cămaşă de pânză albastră, era splendid.

- Allie, aş vrea. El este Nicolas. Aletha, verişoara mea.

Thea nu prea ştia cum să-l prezinte. Privirea surprinsă şi admirativă a verişoarei sale o făcea să se simtă şi mai încurcată. Evident, Allie îşi punea întrebări asupra relaţiilor lor.

- încântat de cunoştinţă, Aletha.
- Nicolas, vrei să mănânci cu noi?
- îmi pare rău, Thea, dar trebuie să mă duc în port. Am ceva treabă. Ne vedem mai târziu?
- Da, bineînţeles.

Le părăsi, lăsând-o pe Thea să înfrunte privirea amuzată a verişoarei sale.

- Ce ţinută are acest american! Mai ales în blugi. Numai ei îi pot purta ca nişte cow-boys!

Thea izbucni în râs pentru a-şi ascunde jena.

- Adevărat, este un bărbat frumos. L-am întâlnit în avion. Urmează să se instaleze pe insulă.
- înţeleg. Pare foarte amabil. Era timpul să întâlneşti un om de genul lui. Şi mai este şi

seducător, ceea ce nu strică.

- Allie, termină! De-abia îl cunosc. Nu este decât un prieten, nimic altceva.

- Poate că nu cunosc eu prea bine sensul cuvântului „prieten“ în engleză, o tachină Aletha cu ochi strălucitori. Dar am avut impresia că există altceva în privirile pe care le schimbaţi amândoi.

- Nu încerca să te eschivezi, vorbeşti bine engleză.

- Atunci, poate că americanii au o altă concepţie despre prietenie, conchise verişoara ei râzând. Dacă vrei, putem trece să vedem casa bunii Louris. Proprietarul trebuie să vină acolo în această dimineaţă. O să te pun la curent pe drum.

Allie garase în faţa hotelului. De-abia plecaseră, că Theia trebui să se ţină de scaun: conducea la fel de repede şi periculos ca Andreo. De altfel, toţi locuitorii insulei conduceau ca nebunii. Dreptul de trecere îl avea cel care claxona mai tare sau înjura mai bine. Şi toată lumea părea să se distreze de acest joc.

- Spune-mi ce s-a complicat în vânzarea terenului? întrebă Thea când îşi reveni din emoţie.

- După cum ştii, după plecarea bunicilor tăi, unchiul tău a preluat casa. Acum zece ani a vândut-o unui om, Spiros Prolisavis, actualul proprietar care vrea acum să se mute la Atena. în

primăvară, ne-a propus să răscumpărăm terenul, dar Dimitri şi cu mine nu eram interesaţi: preţul pe care îl cere este prea mare pentru majoritatea oamenilor de aici. Pentru o americană, este altceva. De aceea te-am înştiinţat. Până acum câteva zile, eram convinsă că afacerea era ca şi încheiată pentru tine.

Thea începu să tremure.

- Şi apoi?

- Apoi s-a prezentat un nou cumpărător cu o ofertă mai interesantă. Optzeci de mii de drahme.

Tânăra făcu un calcul rapid.

- Adică. opt mii de dolari mai mult decât mine.

- Să ştii că poţi încerca să vorbeşti cu Spiros. Este un mare sentimental. Poate va prefera ca proprietatea să rămână în familie în loc să i-o cedeze unui străin.

- Şi cine este cumpărătorul?

- Eu nu ştiu nimic, dar Spiros mi-a confirmat oferta acestuia azi-dimineaţă la telefon. Uite, iată graniţa proprietăţii. în curând vei zări casa şi plaja.

Allie părăsi drumul ce mergea de-a lungul coastei şi, peste câteva secunde, casa Yayei le apăru, albă în soare, exact cum şi-o imaginase Thea. înconjurată de un patio pietruit, domina terenul care cobora în pantă lină până la plajă, o

mică fâşie de nisip ascunsă între stânci. Peste tot ghivece plantate cu flori colorau peisajul.

Allie oprise maşina. Thea ieşi. Paralizată de emoţie, contempla pământul natal al bunicii. Pământul ei! Acum când îl văzuse, ştia că-l vroia mai mult decât orice pe lume. Dacă va trebui să se bată pentru a-l obţine, se va bate!

- Nu văd maşina lui Spiros, spuse încet Allie. Mi-a spus că s-ar putea să întârzie, dar a lăsat casa deschisă ca să poată fi vizitată.

Uşa de la intrare se afla în faţa mării. O pisică grasă, gri, torcea la soare cu un aer foarte fericit. Şi cum să nu fie? Acest loc semăna cu paradisul. Un lămâi îşi lăsa umbra să cadă peste peron. Ce minunăţie ar fi să te trezeşti în fiecare dimineaţă în acest peisaj de vis!

Când Thea păşi pragul, inima i se strânse de emoţie. De mică, învăţase să iubească această casă fără s-o cunoască. Acum când o descoperea, era vrăjită de simplitatea ei. Uşa ducea direct spre o cameră mare pardosită cu ceramică, care servea drept bucătărie şi sufragerie totodată. Ferestrele dădeau spre mare. Erau încadrate de obloane albastre. Un şemineu din piatră se afla lângă unul dintre pereţi. Dintre cele două odăi, Thea o preferă imediat pe cea cu vedere spre mare. într-o cămară veche, Spiro Prolisavis amenajase o baie cu tot confortul modern.

- Aud venind o maşină.

Până atunci, Allie rămăsese afară pentru a nu tulbura primul contact al Theiei cu casa sa.

- Sosesc.

îşi şterse lacrimile de fericire care-i curseseră pe obraji, şi-şi strânse mâna în dinţi, gata să-şi apere drepturile împotriva tuturor.

Spiro Prolisavis era un omuleţ rotund, amabil şi vizibil foarte jenat de problema neaşteptată pusă de noul cumpărător. Lupta între interes şi sentimente i se citea clar pe faţă. începu să se scuze îndelung pentru întârziere, le pofti pe cele două vizitatoare să se aşeze şi propuse o cafea pe care amândouă o refuzară. Discuţia fu antamată, cu Aletha servind drept translator. Thea era hotărâtă să se îndatoreze pentru a oferi aceeaşi sumă ca străinul, dar, după

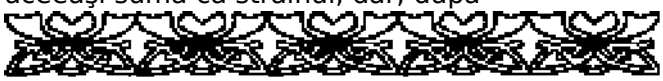

primele cuvinte, văzu că speranţele i se spulberară: străinul era hotărât să supraliciteze la orice nouă ofertă.

- Vrea cu adevărat terenul, explică Spiro, are nevoie pentru afacerile sale. A cumpărat deja proprietatea vecină şi va plăti orice preţ ca s-o obţină şi pe aceasta. Acest american pare foarte hotărât.

American? Afaceri? Pe măsură ce Allie traducea, o bănuială groaznică se furişa în mintea Theiei. Cu stomacul strâns, îl auzi pe Spiro continuând:

- Vrea să implanteze o societate de locaţii de vapoare. Asta ar da de lucru oamenilor de aici. înţelegeţi-mă, mi-ar place mai mult să vă vând dumneavoastră terenul, dar am nevoie de bani.

Thea inspiră adânc.

- Şi cum se numeşte acest american?

- Palmer. Nicolas Palmer.

Pe drumul de întoarcere, nimeni nu scoase nici un cuvânt. Aletha o plângea pe vară-sa din toată inima şi Thea fierbea de furie. Nicolas. I-ar fi plăcut să-l strângă de gât. La amintirea sărutărilor schimbate în ajun, se înroşi de umilinţă.

- Precis este o coincidenţă, se hazardă în cele din urmă Allie. Nu ştia că şi tu vroiai să cumperi această proprietate. O să se aranjeze.

- Sper! exclamă Thea. Cine râde la urmă, râde mai bine.

în acea clipă, în venele ei curgea sângele fierbinte
grecesc. Allie se surprinse plângându-l pe acel Nicolas

Palmer. Nu ştia în ce se băgase! După privirea furibundă a verişoarei sale, soarta lui nu va fi prea blândă. O lăsă pe Thea în faţa hotelului. Tânăra urcă imediat spre camera ei. Trebuia să se calmeze pentru a reflecta la toate acestea.

în loggie o aştepta o surpriză. Nicolas, foarte nervos, se foia de colo până colo în faţa uşii ei.

Ea vru să bată în retragere, dar el o zărise.

- Thea, eu.

- Cum ai putut? Ştiai de la bun început că era casa bunicii mele!

Sub efectul mâniei, ochii ei albaştri deveniseră aproape negri. O minţise, o minţise cu neruşinare!

- îţi jur că nu. Am avut bănuieli, dar speram să fie vorba despre altă proprietate. Sunt multe de vânzare pe insulă. N-am aflat adevărul decât adineauri.

- Atunci, cumpără un alt teren! N-ai nevoie de ăsta în mod special!

Deschise uşa camerei, pregătindu-se să-i închidă uşa în nas lui Nicolas, dar acesta, prevăzându-i gestul, o împiedică şi intră după ea.

- Din nefericire am, răspunse el pe un ton abătut. Am cumpărat deja terenul de alături şi am început lucrările.

- Foarte nedrept!

Ea era gata să izbucnească în lacrimi şi făcu un effort să se stăpânească. El ar fi fost capabil să profite de un moment de slăbiciune.

- Thea, îţi dau cuvântul meu că nu ştiam. M-am rugat cerului ca bănuielile mele să fie nefondate. Şi dacă aş fi avut certitudinea, ţi-aş fi vorbit imediat.

- De ce, mă rog?

- De la prima privire mi-am dat seama că o

să contezi pentru mine mai mult decât alte femei pe care le-am întâlnit în viaţă. Eşti diferită.

- Nu am ce face cu cuvintele tale frumoase! Am traversat jumătate de glob pentru a răscumpăra pământul familiei mele, pentru a da viaţă visului meu dintotdeauna şi iată-mă înlăturată de un om pe care-l consideram prietenul meu. Crezi că o să renunţ?

- După cum te cunosc, m-ar mira.

Vru s-o ia de umeri, dar Thea se feri. Reacţia ei păru să-l mâhnească.

- Nu te-am minţit.

Vorbise serios, cu o voce încordată. De această dată, Thea nu-şi putu reţine lacrimile. El se apropie de ea, tulburat s-o vadă într-o asemenea stare.

- Lasă-mă, Nicolas. Te rog.

Dintr-o dată, furia ei dispăru, lăsând loc tristeţii.

- Nu înainte de a te convinge de sinceritatea mea. N-aş fi putut să-ţi joc o asemenea festă, Thea.

în voce i se simţea emoţia şi îngrijorarea din privire pleda pentru el.

Nu, nu ştiuse nimic. Nu, nu-şi bătea joc de ea. Această constatare o uşura, dar fondul problemei

rămânea neschimbat. Nicolas şi ea îşi disputau acelaşi teren pentru motive diferite, dar fiecare era decis să-l obţină. Bătălia era inevitabilă.

- Spune-mi că mă crezi.

Ochii lui o implorau.

- Te cred, Nicolas. Acum, pleacă, te rog.

- Thea, avem de vorbit.

- Nu am nimic să-ţi spun. Am nevoie să gândesc în linişte. Lasă-mă singură.

Nicolas dădu să spună ceva, dar apoi se resemnă. O salută scurt înainte de a dispărea.

Thea se prăbuşi pe pat cu tâmplele-i arzând, frustrată şi disperată în acelaşi timp. Acest bărbat care o tulbura, acest bărbat era duşmanul ei. Atracţia fizică pe care o simţise faţă de el la început, se transformase în decursul orelor în ceva mai profund, mai puternic, în ceva ce nu mai simţise pentru nimeni. Era de neînţeles, inexplicabil şi faptul că trebuia să se bată în prezent, nu schimba cu nimic lucrurile. Dimpotrivă, asta complica totul, fiindcă nici unul nu putea câştiga fără a-l răni pe celălalt. Indiferent ce-ar face, erau prinşi într-o capcană. în zece zile, Spiro îşi va da răspunsul. Iar oferta lui Nicolas era tentantă.

Thea închise ochii o clipă. Se simţea atât de obosită. Toate aceste emoţii o epuizaseră. Fără să-şi dea seama, căzu într-un somn greu.

Capitolul 4

Thea tresări. O mână nerăbdătoare îi bătea la uşă. Dar unde se afla? înserarea cuprindea o

cameră necunoscută. Ah da! Melinas! Nicolas... Amintirea disputei o trezi ca şi cum i s-ar fi turnat în cap o găleată cu apă rece. Sări din pat. Şi dacă era el? Nu va deschide. Ba da, va deschide! Să nu creadă cumva că-i este frică de el.

în spatele uşii nu era decât un imens buchet de trandafiri, aproape ascunzându-l pe tânărul curier care-l aducea. Intrigată, Thea luă florile. Parfumul lor o încântă. Curierul îi întinse o carte de vizită acoperită cu un scris hotărât, foarte masculin:

Artemis,

Putem fi rivali fără a fi duşmani. Cocteil la ora şapte, dacă ai curajul.

Nicolas

Ce obrăznicie! în ciuda a toate, Thea nu se împiedică să zâmbească. Făcând apel la curajul ei, încerca s-o provoace. Să ridice sau nu mănuşa? Revederea risca să complice o afacere deja încurcată. Pe de altă parte, era înţelept să taie orice contact când se afla aşa cum era ea, în poziţie de inferioritate? Fiindcă nu putea niciodată propune atâţia bani ca adversarul ei, tactica îi comanda să nu se închidă într-un turn de fildeş. Şi apoi, florile miroseau aşa de bine! Şi avea mare chef să accepte.

Luă o carte de vizită dintr-un sertar şi răspunse:

Nicolas

Rivalii nu sunt neapărat duşmani. Vin în hol la ora şapte.
Artemis

Nu-i rău, îşi spuse Thea. Prin acest bilet, el va fi cel care va aştepta şi în acelaşi timp, ea va prelua iniţiativa, în loc să se plictisească în camera ei aşteptând.

- Poţi să-i dai asta domnului Palmer?

La vederea bacşişului generos care însoţea depeşa, curierul se grăbi să încuviinţeze. Dispăru cu un zâmbet încântat.

Thea mirosi trandafirii. Erau superbi. Nicolas ştia să se arate amabil. Nimic nu-l forţa să trimită acest buchet.

Ora şase. Avea tot timpul să se pregătească. Să vedem. Trebuia să facă o impresie bună: se impunea un amestec de relaxare şi sofisticare. Dacă Nicolas putea să-şi păstreze calmul într-o asemenea situaţie, de ce nu ar putea să reuşească şi ea? în fond, puteai să te sfâşii cu dinţii în ring şi apoi să-ţi strângi mâna la sfârşitul partidei. Aşa se întâmplă între oameni civilizaţi.

Deci, o ţinută sofisticată. Examină cu atenţie resursele garderobei sale. Da, asta era potrivită. Scoase o rochie-furou de culoare crem, uşor crăpată într-o parte. Exact ceea ce convenea unui cocteil „de afaceri“.

îmbrăcă rochia şi se privi în oglindă.

Veştmântul uşor din mătase, dezvăluia mai curând decât ascundea formele ei armonioase. Zâmbi. Povestea cu tactica era o scuză. Dacă ea alesese această rochie era ca să-i pară lui frumoasă. Pentru el. în ciuda a toate, acest bărbat o atrăgea. în fond, problema cu terenul nu era din vina lui. Scoase un oftat adânc. Nu era cazul să mai analizeze atât. îşi va alunga gândurile negre şi va profita la maximum de seară, păstrându-şi capul pe umeri, bineînţeles! în rest, se va vedea mai târziu ce va ieşi!

O pereche de sandale de lac negru, câteva picături de parfum şi era gata. Oglinda îi reflecta o imagine radioasă. Culoarea rochiei îi scotea în evidenţă bronzul pielii.

Reuşise să se metamorfozeze şi se felicita: foarte sofisticată, era de o frumuseţe aproape provocatoare! Ieri, părea foarte tânără, naivă, inocentă. în această seară părea o femeie de lume experimentată, conchise Thea cu satisfacţie. Zâmbi. Experimentată? Zâmbetul se transformă în râs. Mă rog, esenţialul era ca Nicolas aşa să creadă! Va fi surprins s-o vadă atât de sigură pe sine şi acest avantaj psihologic va fi binevenit.

Când să iasă, avu o inspiraţie bruscă: alese cel mai roşu dintre trandafiri şi şi-l prinse în decolteu.

Din loggia care deservea camerele se auzeau râsete, muzică. Dar dedesubt, terasa era pustie. Dintr-o dată, o cuprinse neliniştea. Sigur că dorea cu nerăbdare să-l întâlnească pe Nicolas, dar nimic nu mai era la fel. După ceea ce se petrecuse între ei, va putea păstra oare aparenţele? îşi azvârli buclele roşii pe spate. Stupid. Evident că va reuşi. Respiră adânc şi se strădui să se calmeze. Urma să-şi întâlnească adversarul şi să petreacă o seară fermecătoare, vorbind cu el despre altceva.

Nicolas măsura holul în sus şi în jos. De cum o văzu se grăbi s-o întâmpine:

- Foarte drăguţ.

Complimentul era cam scurt, dar continuarea se citea în ochii lui. Thea zâmbi. în ciuda bunelor ei intenţii, bătăile inimii i se accelerau într-un mod neliniştitor. încercă să facă pe blazata.

- Nici tu nu arăţi rău, în genul zeu grec.

Purta un pantalon kaki şi o cămaşă de mătase deschisă neglijent peste pieptul bronzat.

- Mulţumesc.

Pronunţate cu această voce senzuală, un pic voalată, chiar şi cuvintele mai simple luau o altă semnificaţie. Brusc, Thea îi văzu privirea fixată pe pieptul ei. Trandafirul. Nu spunea nimic, nu o atingea, dar Thea avu dintr-o dată impresia că este goală în faţa lui. Amintirile din ajun o asaltară: sărutările lui Nicolas, mângâierile lui.

îngrozitor de tulburată şi jenată, obrajii îi luară foc. Trebuia să rupă vraja, şi repede.

- Mulţumesc pentru flori. Sunt minunate.
- Da? Mă bucur că-ţi plac.

Părea foarte fericit, aproape ca un adolescent care vine la prima lui întâlnire. Această reacţie juvenilă o surprinse pe Thea şi o încântă în acelaşi timp. Era atât de neobişnuit la un bărbat ca el.

- Ti-am apreciat mult gestul, Nicolas. Dar nu erai obligat.
- Păreai atât de răvăşită când te-am părăsit. îmi este insuportabil să te ştiu nefericită. De atunci, m-am gândit încontinuu la tine.

Thea plecă ochii. Erau rivali sau nu? Dacă da, el n-ar trebui să-şi facă atâtea griji.

Nicolas o luă blând de bărbie.

- Hai să uităm totul. Suntem aici să ne distrăm, afacerile pot aştepta până mâine, vrei?

Ea zâmbi.

- De acord.
- Perfect! Hai să participăm la sărbătoare.

Ea îşi aminti de râsetele şi ecourile muzicii auzite când cobora.

- Ce se sărbătoreşte?
- îţi voi explica imediat. Vino cu mine să bem ceva acolo, după care te voi antrena în labirintul acestei nopţi foarte speciale!

O luă de umeri cu un gest tandru şi protector în

acelaşi timp. Thea tresări la atingerea mâinii lui pe braţul ei gol. Acest bărbat îi producea un efect inexplicabil. Era ca şi cum între ei exista un flux magnetic, atrăgându-i unul către celălalt.
Mica piaţetă furnica de oameni. Nicolas o trase pe tânără lângă el pentru a o feri de lumea care se înghesuia veselă. Tavernele gemeau de clienţi şi peste tot mici orchestre cântau bouzouki. Se formau grupuri de dansatori. Domnea o atmosferă de euforie, de bucurie simplă în tot locul.
Doi tineri trecură pe lângă Thea şi scoaseră un fluierat admirativ, însoţit de un comentariu pe care Nicolas nu-l înţelese.
- Ce au spus?
Thea se înroşi.
- Că am picioare frumoase.
- N-au gusturi proaste, spuse Nicolas încruntându-şi sprâncenele.
Era cumva gelos? Se comporta de parcă îi aparţinea, de parcă vroia să-i interzică oricui s-o privească.
înainte să-i fi putut analiza reacţia curioasă, Nicolas o conduse la o masă din apropiere. Taverna era luminată de mici lanterne multicolore şi de acolo, muzica se auzea foarte bine. Thea începu să bată ritmul cu piciorul. Toată lumea părea aşa de veselă în acea seară!
- Ai de gând să-mi explici ce se întâmplă?

El o sărută uşor pe buze.

- Ai noroc, este ziua mea anuală de cumsecădenie. Astăzi se cinsteşte sfânta Constantina, o martiră ortodoxă din timpul cruciadelor. A fost omorâtă de musulmani fiindcă refuzase să dea copiii insulei, pe care-i ascunsese într-o peşteră. A murit salvându-le viaţa.

- Ce curaj. Dar găsesc cam curios că această comemorare este atât de veselă.

- Mai există şi altceva.

El făcu o pauză, stârnind şi mai mult curiozitatea tinerei.

- Musulmanii au atacat insula în ziua celebrării unui vechi cult păgân dedicat lui Artemis. Şi deşi grecii sunt creştinaţi de mult timp, cultul zeiţei şi cel datorat sfintei se amestecă. Astfel că ziua cu lună plină din august este sărbătorită cu dublu entuziasm.

- Ce coincidenţă stranie.

Thea găsea fascinant acest amestec de cult creştin şi păgân.

Un bătrân aşezat la o masă vecină, surprinsese conversaţia lor şi văzând că Nicolas se limitează doar la asta, se hotărî să intervină:

- îmi permiteţi să intervin şi să completez ceea ce a spus domnul? Povestea care leagă Artemis de această insulă este foarte interesantă. Dacă vă plictisesc.

- Dar deloc, dimpotrivă!

Thea era încântată. O interesa tot ce era

legat de legendele Greciei.

- Artemis, zeiţa lunii şi a vânătorii, iubea în mod special mica noastră insulă. într-o zi, se îndrăgosti de un simplu muritor - frumos ca un zeu - care vroia să devină regele lui Melinas. Amândoi s-au înfruntat pentru a pune mâna pe pământul pe care-l râvneau. Ceea ce n-a împiedicat ca dragostea lor să crească. într-o bună zi, Artemis, înţelegându-şi puterea sentimentelor, hotărî să împartă insula cu cel pe care-l iubea. Dar Zeus, tatăl ei, regele zeilor din Olimp, nu vedea cu ochi buni unirea sa cu un muritor. îi ordonă să părăsească Melinas şi să-şi abandoneze iubitul, căci altfel îl va omorî.

- Şi ce-a făcut ea?

- Ii iubea prea mult pentru a accepta ca el să moară. Se supuse, însă obţinu de la Zeus permisiunea de a se întoarce la Melinas o dată pe an, în noaptea cu

lună plină a lunii august. Legenda spune că ea îşi regăseşte amantul într-o peşteră care se deschide spre mare. îi oferă un trandafir de culoarea lunii, de un auriu atât de diafan, încât nu poate fi decât de esenţă divină. Dimineaţa când ea dispare, trandafirul se transformă în aur adevărat, în amintirea sacrificiului zeiţei pentru cel pe care îl iubea.

- Ce frumos! oftă Thea.

- Dacă vă duceţi să vizitaţi templul, puteţi vedea trandafirul de aur desenat pe mozaicul solului. Pe insulă, tradiţia vrea ca tinerele să ofere un trandafir galben iubiţilor lor, ca gaj al sentimentelor lor. Noi cultivăm o varietate de trandafiri care au aproape culoarea razelor de lună. Petalele sunt de o delicateţe aproape extremă şi parfumul o adevărată încântare.

- Unde se află templul lui Artemis? întrebă Nicolas.

- în peştera unde sfânta Constantina a ascuns copiii. Un arheolog a descoperit micul templu ascuns în fundul peşterii. Turiştii vin cu sutele! Oricine va putea să vă indice drumul.

- Mulţumesc că ne-aţi spus această legendă frumoasă, spuse Thea zâmbind. Sper să văd templul în curând.

Bătrânul părea încântat că găsise un auditoriu atât de atent. Se retrase după ce le ură o seară plăcută.

- Şi acum, Nicolas, recunoaşte! Cu cât l-ai

plătit ca să-mi povestească această legendă frumoasă?

în ciuda plăcerii pe care o avusese să-l asculte pe bătrân, nu putea să nu stabilească o paralelă cu ceea

ce li se întâmpla lor şi această coincidenţă i se părea suspectă. Bineînţeles, marea diferenţă era că între ei doi nu exista dragoste. Era pur şi simplu atrasă de Nicolas, nimic altceva. Mă rog, aşa spera.

Tovarăşul ei ridică braţele spre cer într-un gest tipic grecesc, ceea ce o făcu pe tânără să zâmbească.

- Nici o drahmă, îţi jur. Nu l-am văzut niciodată până în seara asta. în ciuda bănuielilor tale jignitoare, o să te duc la peşteră dacă eşti cuminte.

Puse mâna pe braţul Theiei şi o apăsă uşor.

- Cum asta, dacă sunt cuminte? Ce impertinentă condiţie!

- Draga mea, în dragoste ca şi la război, toate loviturile sunt permise.

- La fel şi în afaceri.

Thea îşi muşcă buza. N-ar fi trebuit să spună asta. Nu în seara aceasta. în fond, Nicolas nu era vinovat de această situaţie imposibilă.

- Te gândeşti în continuare la pământul pe care vreau să-l cumpărăm?

Văzu cum în ochii lui apare o sclipire aproape dureroasă.

- Este greu să fac altfel. Reprezintă atâta pentru mine.

- Pentru tine are o valoare sentimentală, pentru mine este vorba de a-mi câştiga pâinea. îmi risc viitorul. Totuşi, refuz să mă las obsedat de această poveste. De altfel, când sunt cu tine uit totul.

Vorbea ca un om rănit profund, dar Thea nu ţinea cont. îi purta pică fiindcă dorinţa ei de a cumpăra casa era considerată de el ca un simplu capriciu. Visul vieţii sale era pe cale să se destrame şi ea ar fi trebuit să reacţioneze cu indiferenţă?

- Cu atât mai bine pentru tine dacă o să reuşeşti. Am fără îndoială mai puţină voinţă ca tine.

- Mai puţină voinţă? M-ar mira, Thea.

îi luă mâna încetişor. Tânăra se înfioră la contactul
lui.

- Ascultă-mă. Să nu ne mai certăm pe tema asta în această seară.

- Ştii cât sunt de ataşată de această casă?

Toată emoţia pe care începea să şi-o controleze, izbucni la lumină.

- Din cea mai fragedă pruncie visez să o pot cumpăra într-o zi. Să fiu atât de aproape de reuşită şi să văd totul spulberându-se este mai mult decât pot suporta.

- Şi tu ştii de câtă vreme sper să mă

stabilesc în aceste insule? De câte luni caut locul ideal? Golful de la marginea proprietăţii bunicii tale este singurul unde apa este suficient de adâncă pentru ancorarea vapoarelor mari.
în tot timpul pledoariei, strângea mâna Theiei până la a o face s-o doară. Cel puţin trebuia să-i acorzi meritul sincerităţii: avea într-adevăr nevoie de acel teren.

- Va fi deci o luptă între comerţ şi sentimente. Fie ca cel mai bun să câştige!

Nicolas se întrebă o clipă dacă ea îl ironiza. Dar nu, Thea ridică spre el o privire tristă şi limpede.

- Da, s-ar putea prezenta lucrurile şi aşa.

- Ce o să ne facem? Tu vrei terenul şi eu la fel. Şi amândoi din motive întemeiate. Cum să rezolvi o asemenea dilemă?

- Aş plăti scump ca să aflu, oftă Nicolas. Oricum, decizia nu ne mai aparţine. Spiro Prolisavis va avea ultimul cuvânt. Până atunci, îţi propun un armistiţiu. Doar pentru seara aceasta. Să încercăm să ne uităm problemele şi să vorbim despre subiecte plăcute.

Thea zâmbea fără să vrea.

- Despre ce?

- Despre tine, de exemplu. Atât de drăguţă, atât de atrăgătoare. Sunt fericit că mă aflu lângă tine.

Vocea interlocutorului ei se făcu gravă, blândă ca o catifea. Thea se blestemă că este

atât de slabă, atât de vulnerabilă şi receptivă la cel mai mic avans al lui. I-ar fi plăcut să întindă mâna spre el, să-i mângâie părul negru ce se vedea prin deschizătura cămăşii. Dar vai! între ei exista un obstacol.

- Nicolas, mi-e tare teamă de tine, teamă de puterea pe care o ai asupra mea. Prefer să păstrez distanţa, să nu-mi complic viaţa. Această poveste cu proprietatea îmi ajunge deja.

- Mi-ai promis să nu mai vorbeşti despre asta.

Ea simţea cum stomacul i se strânge sub privirea lui. Era neaşteptat, tulburător. şi delicios.

- De acord. Dar tu profiţi de situaţie.
- Ce am spus atât de grav? Doar că eşti fermecătoare şi foarte atrăgătoare în această rochie. Adaug că doresc foarte mult să te iau în braţe.

în jurul Theiei lumea dispăru, taverna şi luminile ei multicolore păliră. Muzica îi ajungea la urechi ca printr-o ceaţă groasă. Nu exista decât ea şi ochii întunecaţi ai lui Nicolas care căuta să-i pătrundă gândurile cele mai secrete.

- Ce comandă domnul şi doamna?

Tânăra coborî brusc pe pământ. Un chelner, tot numai zâmbet, stătea în picioare lângă masa lor. Muzica îşi redublase sonoritatea, sărbătoarea era în toi.

- Vrei să mănânci? propuse calm Nicolas.

Văzându-l atât de sigur pe el. Thea se întreba

dacă
nu visase clipa sublimă din care îşi revenise.
- Poate ceva uşor.
După atâtea emoţii, cum de îi mai era foame? Era adevărat că sărise peste masa de prânz. Chelnerul se grăbi să spună.
- Cred că avem ce vă trebuie - un platou cu aperitive care seamănă cu o adevărată masă în miniatură. Vreţi să încercaţi?

- îmi pare o idee bună, nu-i aşa Thea?
- Da, foarte bine.
Nicolas nu-i lăsase mâna. Se lăsa noaptea. în jurul lor, lampioanele colorate se înveseliseră şi ele. Chiar luna părea să ia parte la petrecere - lampion de aur pe pânza întunecată a cerului.
- Ce loc magnific!
- Nu ştiu dacă insula ne-a vrăjit. Tot ceea ce ştiu este că trăim o noapte feerică. Să bem pentru farmecul necunoscut care ne învăluie. Ridică paharul şi Thea acceptă toastul râzând.
- Nicolas, ce surpriză. Nu te-aş fi crezut niciodată atât de romantic.
- Consideri că am un aer prea respectabil pentru asta?
- Nu, dimpotrivă. Sub aparenţa ta de gentleman presimt un temperament de aventurier care se potriveşte greu cu romantismul. Dacă ai fi trăit în secolul trecut, pariez că ai fi preferat vânătoarea de balene în locul suspinelor romanţioase din dosul

paravanelor din saloane. Mă faci să mă gândesc la.

- Hai! Ai spus prea mult sau nu suficient.
- . la un pirat, iată!

Departe de a fi vexat, Nicolas izbucni în râs. Şi imediat, amândoi aveau lacrimi în ochi.

- Eu, un pirat! Te găsesc prea temerară să îndrăzneşti să te vezi cu mine! Compania unor astfel de oameni nu-i o glumă.

- Nu mi-e frică de nimic!
- Bănuiam. La zece ani, trebuie să fi fost teroarea cartierului.
- Nu încerca să mă faci să cred că ai fost un sfânt, domnule Palmer.
- Nu încerc nici eu, am oroare de cauzele pierdute dinainte. Când aveam zece ani, părinţii mă vedeau magistrat sau medic. Până la urmă s-au mulţumit cu vocaţia mea de marinar, chiar prea fericiţi că n-am ajuns delincvent.

Exagerarea o făcu pe tânără să râdă. Nicolas, o haimana? în fond, nu era de neimaginat.

- Aspiraţiile mele maritime li s-au părut cel mai mic rău.
- De ce te-a atras aşa de mult marea?
- Nu ştiu. Cum să-ţi explic?

Acum îşi reluase tonul serios.

- Mi-a plăcut oceanul din momentul în care l-am văzut prima oară. Mi-am promis să devin marinar într-o zi. Părinţii mei sperau că-mi va

trece. Din fericire, dorinţa lor nu s-a împlinit! M-aş fi plictisit de moarte în pielea unui judecător. Dar tu, Thea, ce te-a îndemnat să-ţi pui pe picioare propria afacere?

- Groaza de munca de rutină. Ajutată de noroc, am ştiut să iau decizia potrivită la momentul oportun. Tinereţea şi entuziasmul, departe de a-mi fi un

handicap, mi-au permis să depăşesc greutăţile, să trec peste obstacole, fără să-mi dau seama de riscurile pe care mi le asumam.

- Nu cred că norocul a avut mare legătură cu reuşita ta. Mai curând aş pune pe seama înţelepciunii!

- Dacă aş fi înţeleaptă, n-aş fi făcut uneori prostii.

Thea se gândea la Robert. încă o dată, Nicolas reacţionă ca şi cum citea în ea.

- Logodnicul tău?

- Da. A fost o greşeală, dar experienţa m-a învăţat multe.

Zâmbi jenată. Nicolas interpreta altfel. Această poveste cu logodna îl scotea din sărite. Se înşela asupra sensului cuvintelor: acolo unde ea vorbea de experienţă morală, el înţelese experienţă sexuală. Să şi-o imagineze în braţele altui bărbat îi era insuportabil. îi aruncă o privire sumbră. Dacă ar pune mâna pe acel Robert! Precis unul dintre acei libertini avid de plăceri,

pentru care dragostea nu este decât o glumă!

Dacă l-ar fi cunoscut pe adevăratul Robert, ar fi râs de temerile lui. Dar se lăsa orbit de gelozie.

- Nicolas? S-a întâmplat ceva?

- Totul este în regulă, răspunse el sec. încercam să mi-l reprezint pe logodnicul tău. Un nebun, fără îndoială. Altfel de ce te-ar fi lăsat să pleci?

- Nu eram chiar genul de femeie care-i convenea.

Nicolas făcu ochii mari. Ce vroia să spună cu asta?

Când eşti cu o femeie ca ea ce ţi-ai putea dori mai mult?

Chelnerul sosi la timp ca să-i întrerupă. întorsătura curioasă pe care o luase conversaţia începea să devină jenantă. Tânăra nu înţelegea schimbarea bruscă de dispoziţie a tovarăşului său. începură să ciugulească din aperitivele delicioase aşezate pe platoul din faţa lor. Se aflau acolo: feta, brânza locală, măsline negre, murături, chifteluţe picante, sărmăluţe din miel în frunză de viţă, iaurt aromatizat cu diverse ierburi şi usturoi, salată de vinete. Un adevărat festin! Thea găsi totul minunat şi mâncă până la ultima măslină.

- A fost aşa de bun, zâmbi ea, ca pentru a se scuza de apetitul ei.

- Te înţeleg. Ador bucătăria grecească. Vrei un desert?

- Nu, mulţumesc, nu mai pot. Dar o cafea, cu plăcere.
- Grecească? Te previn că este mai tare decât cafeaua noastră americană.
- Ar fi păcat să n-o încerc.

Chelnerul reveni cu două ceşcuţe pline cu o băutură neagră şi aromată.

- Este făcută în aşa fel, explică Nicolas, încât o parte din zaţ rămâne în suspensie. Trebuie deci aşteptat să se depună în fundul recipientului, înainte de a bea cafeaua.

- Ştiu, făcu Thea. Bunica mea îl lăsa să se lase pe fundul ceştii, apoi ghicea viitorul.
- A prezis ceva important?
- Da. Că voi locui într-o zi în casa ei.

O expresie ciudată ce aducea a tristeţe trecu peste faţa lui Nicolas.

- Ei bine! Vom verifica în curând predicţiile ei. Da, vom vedea.

Nici unul dintre ei n-avea chef să mai adauge ceva. Ziua de mâine va veni repede. De comun acord, hotărâră să uite şi să profite de noaptea care li se oferea.

Ca pentru a pecetlui pactul lor tacit, Nicolas luă mâna tinerei.

- Este o seară specială, nu-i aşa Thea?

în vocea lui exista o notă de anxietate. îi cerea să fie sinceră, să-l liniştească.

- Thea, răspunde-mi.
- Da, Nicolas. Această seară este specială.

Ea văzu cum privirea lui se aţinteşte asupra buzelor ei şi, încă o dată, simţi puterea extraordinară a magnetismului său.

- Aveam nevoie să te aud spunând-o. Vrei să facem un tur al locului?

Thea acceptă cu entuziasm. Acest scurt schimb de cuvinte fusese atât de intens încât simţeau nevoia să uite, să se amestece în vârtejul sărbătorii. Cu cât se apropia miezul nopţii, cu atât muzica se auzea mai tare. Mulţimea era cuprinsă de un soi de exaltare.

Vibra în ritmul muzicii, oferindu-şi delirul zeiţei păgâne sărbătorită în această noapte de veselie. Un pic timidă la început, acum Thea râdea din toată inima. Braţul lui Nicolas devenea mai insistent în jurul taliei ei. Erau contaminaţi! Peste tot, oamenii dansau. în apropierea lor se forma un cerc, li se făceau semne. Thea ezita. Mică, învăţase figurile dansului sirtaki, dar apoi. înainte de a se putea eschiva, Nicolas o trăsese în dans. Spre marea ei surprindere, regăsi fără greutate paşii complicaţi şi micile sărituri care punctau muzica. Dar cel mai curios, era abilitatea lui Nicolas.

- Unde ai învăţat? strigă ea râzând.

- La o nuntă grecească, în timpul ultimei mele călătorii. Sunt elev bun, nu?

- Excelent.

Abia se auzeau, fiindcă muzica era tare, amestecată cu râsete şi exclamaţii de bucurie.

Brusc, trandafirul din corsaj îi căzu la pământ. Thea îl privi căzând, neputincioasă. Prinsă în ritmul nebun al acestui dans complicat, îi era imposibil să-l ridice. Floarea dispăru curând, călcată de dansatori.

Dintr-o dată, orchestra schimbă stilul, părăsi sirtakiul pentru o melodie mai languroasă. Bărbaţii se îndepărtară, lăsându-le pe femei singure pe pistă. Fiecare crea paşii pe care-i inspira muzica. Thea începu să se onduleze, legănându-şi şoldurile în ritmul lent, aproape erotic, de bouzouki. Părul roşu îi sălta pe umeri, reflectând lumina. Rochia se mula

peste formele pline şi, la fiecare mişcare, crăpătura fustei dezvăluia o coapsă lungă şi bronzată. Lăsându-se în voia melodiei lascive, dansa fără să vadă privirile admirative care o devorau. O singură privire exista pentru ea: aceea a lui Nicolas.

Când orchestra tăcu, rămase dorinţa lui, primitivă, animalică, dorinţa lui de bărbat pentru perfecţiunea trupului ei de femeie. N-o părăsise nici o clipă din ochi, concentrat ca o fiară asupra prăzii.

- Foarte drăguţ.

Thea se înroşi.

- Mulţumesc. La Roma.

- Ştiu, spuse Nicolas. Trebuie să facem ca romanii. Vino, hai să înlocuim trandafirul pe care l-ai pierdut.

O trase spre o mică tarabă unde se vindeau flori. Thea fu mişcată de atenţie. Nicolas ţinea să aleagă o floare. Fără să ezite, scoase din vasul mare un trandafir, galben pal, de culoarea lunii.

- Foarte bună alegere, domnule, spuse florăreasa. Aţi luat trandafirul de aur al Melinasului.

- O floare perfectă pentru o femeie minunată, rosti el punându-i trandafirul în decolteu. Trandafirul lui Artemis pentru zeiţa mea.

Niciodată Thea nu respirase un parfum atât de dulce, atât de pătrunzător. I se urcă la cap, sau era oare vinul pe care îl băuse? I se părea că pluteşte pe un nor, izolată de lume şi de larmă. Singură cu Nicolas, în altă lume.

- îţi place?

Cuvintele lui erau ca o mângâiere.

- Mult.

- Vrei să mergem până în port? Va fi mai puţină lume.

Trase trupul ei încălzit lângă al lui.

- De acord.

Coborâră străzile înguste din Melinas, siluetele lor înlănţuindu-se, profilându-se în clarul de lună. Aceleaşi raze de aur alb acopereau casele ca un halog strălucitor, transformând oraşul într-un decor ireal. Thea se opri un moment pentru a contempla scena.

- îţi taie răsuflarea. înţeleg de ce grecii consideră luna ca cea mai frumoasă dintre zeiţe.

Nicolas nu răspunse. O luă în braţe şi o sărută cu pasiune. Thea închise ochii. în depărtare, auzea vag sunete de bouzouki. Când Nicolas puse stăpânire pe buzele ei, uită tot ceea ce nu era acest sărut îmbătător care i se urca la cap ca un alcool foarte puternic.

După câteva minute lungi, foarte lungi, ea se eliberă ameţită şi tulburată până în fundul sufletului. Nicolas o ţinea în continuare lângă el, cu braţul trecut în jurul taliei. Prin ţesătura subţire a rochiei, îi simţea palmele care o ardeau.

- Vino. Lângă port este un loc pe care vreau să ţi-l arăt.

Lăsând cheiul în urmă, ajunseră la un promontoriu
care stătea aplecat deasupra mării. Acolo se afla o băncuţă ascunsă între stânci.

- Aici, îi explică el obligând-o să ia loc lângă el, nevestele marinarilor vin să aştepte întoarcerea vapoarelor.

Thea deschise gura pentru a întreba mai mult, dar el nu o lăsă.

- Te vreau, Thea. Trebuie să ştii că am nevoie de tine.

Deja o strângea lângă el, căutându-i buzele. Tânăra
îi simţea răsuflarea fierbinte lângă obraz şi mirosul un pic sărat al pielii lui o învăluia, senzual ca o mângâiere. Cum să nege dorinţa pe care o trezea în ea? îl dorea la nebunie. Niciodată nu

mai simţise asta pentru nici un bărbat. Era mult mai mult decât o simplă atracţie fizică. Atracţia fizică era indiscutabilă, dar se adăuga o emoţie intensă şi presentimentul că îşi aparţineau. Poate luna plină o făcea să-şi şiardă capul? în orice caz, nu putea rezista. îl înlănţui pe Nicolas şi-i întoarse sărutul cu pasiune.

Gestul Theiei dezlănţui dorinţa tovarăşului ei. Mâna lui urcă până la pieptul ei. Ea se cambră. Sfârcurile i se întăreau sub palmele lui, întinzând ţesătura care-i separa de el. îi scăpă un geamăt. înfierbântat de reacţia ei, Nicolas dădu la o parte bariera de mătase, dezgolindu-i pieptul alb, cu contururi perfecte. îl auzi cum îşi ţinea respiraţia, pierdut în faţa unei astfel de frumuseţi. Apoi se aplecă şi-i sărută mugurii roz. Thea gemea de plăcere. Niciodată nu mai cunoscuse aşa ceva şi închise ochii, scăldată într-un ocean de pasiune.

Brusc, el se retrase şi o cuprinse un val de gheaţă. De ce o abandona? Speriată, îi căuta faţa în penumbră, inconştientă de tabloul senzual pe care-l oferea, aşa cum se afla, pe jumătate goală. Liniştitoare, mâna lui Nicolas i se puse pe ceafă. Dar vizibil, el lupta să se controleze.

- Thea, nu putem face dragoste aici. în ziua când vei fi a mea, vreau ca nimic să nu ne poată deranja. Vreau să mă pierd în tine.

Să facă dragoste? Capul i se învârtea. Totul mergea prea repede.

- Nicolas, sunt aşa de tulburată. Nu ştiu ce mi

se întâmplă, nu. nu înţeleg ce m-a apucat.

Tovarăşul ei o privi cu mirare nedisimulată. Părea atât de dezorientată! îţi venea să crezi că nu se culcase niciodată cu un bărbat. Era posibil, după ce fusese logodită? Evident că nu. Doar dacă. Nu ştia ce să mai creadă. Dar dacă acea problemă cu terenul se întrepunea încă o dată între ei?

- Ce este Thea? Ce nu este în regulă? Din cauza terenului?

Vocea lui rămânea blândă, foarte calmă. Nu încerca s-o condamne, trebuia doar să afle.

Terenul? Theiei puţin îi păsa! Toată această treabă i se părea atât de departe! S-ar fi putut agăţa de această cauză. Dar nu, ţinea să-i spună adevărul. Ţinea să afle din gura ei că nu cedase niciodată avansurilor de nici un fel şi că nu se va da decât bărbatului cu care se va

căsători. Dar el, va înţelege, când toată atitudinea ei dezvăluia dorinţa pe care o simţea pentru el? Ezita, căutând cuvintele potrivite. El luă tăcerea ei drept jenă.

Ar fi trebuit să se arate mai răbdător. Din prima zi în care o văzuse, ştia că nu era femeia care să capituleze aşa uşor. Deşi vibra toată de pasiune, pe primul loc era raţiunea. O bruscase. Fără să vrea, ci pur şi simplu pentru că o dorea prea mult.

- Thea, îmi pare rău. N-am ştiut să mă înfrânez. Mă faci să-mi pierd capul. Eşti atât de.

Dacă te-am jignit, regret foarte mult.

- Nu trebuie, Nicolas. Eu ar trebui să mă scuz, ar fi trebuit să-mi revin mai repede.

- Meci nul, făcu el zâmbind tandru. Să spunem că am pierdut amândoi controlul situaţiei.

Thea începu să râdă.

- Nu înţeleg prea bine. Se zice că luna plină îi face pe oameni să înnebunească. Asta trebuie să fie!

Ce nevinovată părea. într-adevăr, dacă n-ar fi ştiut de logodna ei.

- Nicolas, este târziu. Trebuie să ne întoarcem.

- Haidem.

Urcară străduţele sinuoase, strâns înlănţuiţi. îi învăluia un soi de pace. Muzica şi râsetele serbării le ajungea din când în când la urechi, atenuate ca într-un vis. în spatele lor, bărcile de pescuit şi volierele dansau sub lună, legănate de valurile care se spărgeau de ţărm.

Miezul nopţii trecuse de mult. Artemis trebuie că-şi întâlnise iubitul. Thea oftă. Nicolas o strânse lângă el.

O conduse până la uşă, ezită o fracţiune de secundă şi o prinse de umeri. Ea se întoarse şi se ghemui în braţele lui. De această dată, sărutul lui era blând, foarte tandru. Era exclusă orice pasiune, ţinută cu grijă în frâu.

- Mulţumesc pentru această seară

minunată, Artemis. Thea zâmbi, ce nume drăguţ.

- Nu mai suntem rivali?

Cinstea o forţa să recunoască faptul că nu mai simţea nici un fel de supărare.

- Nu am fost în această seară.

Ochii negri a lui Nicolas se cufundară într-ai ei, ca şi cum căuta să-i citească în adâncul sufletului.

- Ai dreptate. Nu în seara aceasta.

O sărută uşor pe buze şi se îndepărtă în noapte.

- Noapte bună, Artemis. Vise plăcute. Thea intră în camera ei. Parfumul trandafirilor umplea încăperea. Da, trăise într-adevăr o seară magnifică.

Capitolul 5

Thea dormi târziu în acea dimineaţă. Când deschise ochii, soarele îi inunda camera. Ora zece deja! Dar de ce să se grăbească? N-avea nimic special de făcut şi, în fond, era în vacanţă! Cu un oftat de satisfacţie, se ghemui pe pernă.

Pe comodă trona buchetul oferit de Nicolas. Şi în mijloc trandafirul de aur care îl înlocuise pe cel din decolteul ei. Nicolas. ce amintiri palpitante trezea simpla evocare a numelui său! Dorinţă nebună, tulburătoare, nevoia de apropiere, nevoie sfâşietoare care cerea să fie satisfăcută. Sigur că citise cărţi care descriau gesturile de dragoste dar cum să compare acea expunere rece cu ceea ce trăia în acest moment? Cât despre experienţa ei cu Robert, aceasta nu conta! Sărutările, mângâierile lui timide, o lăsau

de gheaţă. Când Nicolas o strângea lângă el, se simţea cuprinsă de un asemenea foc încât nu putea rămâne

insensibilă. S-o sărute, era. ca şi cum naviga în cea mai periculoasă călătorie, în centrul unui uragan, fără busolă. în ciuda dorinţei de a păstra direcţia, curentul
o târa irezistibil, mai puternic decât voinţa ei. Era ca acei marinari care, conform vechii legende, cădeau pradă cântecelor melodioase ale sirenelor şi, pierzând controlul navelor, se zdrobeau de stânci. Asta era pasiunea, o sirenă care te duce la pierzanie?

La lumina crudă a dimineţii, obstacolele i se păreau foarte reale. Seara trecută, uitaseră de neînţelegerile lor, dar asta nu însemna că erau rezolvate. Thea dădu cearşeafurile la o parte. N-avea chef să înfrunte realitatea. De ce să nu facă un pic de turism în această dimineaţă? Va profita pentru a trece în revistă artizanatul local. Un mod bun de a îmbina utilul cu plăcutul.

După un duş rapid, pieptănat şi un pic de ruj pe buze, coborî, foarte elegantă în rochia albă brodată în culori vii. Ţinuta ideală pentru plimbare.

Terasa era aproape goală. După festivităţile de aseară, oraşul întârzia să se trezească. Thea comandă o cafea. La fundul ceştii se depunea zaţul. Măcar dacă ar fi putut ghici ce conduită să adopte. Precis, Nicolas va încerca s-o revadă şi

ea dorea acelaşi lucru. Dar înţelepciunea n-o sfătuia să se oprească înainte de a fi prea târziu? Cel care va reuşi să cumpere terenul o va face în detrimentul celuilalt, eventualitate cu atât mai importantă cu cât legătura dintre ei ar fi mai

puternică. Dacă o rupea acum, vor suferi, fără îndoială, dar fără urmările ce erau de aşteptat. Hotărî să aibă curaj pentru amândoi şi să-l evite pe Nicolas pe viitor. Pentru a-şi asuma această linie de conduită eroică fără a ceda tentaţiei, îi va trebui o petrecere a timpului foarte încărcată, cu o ocupaţie precisă a fiecărei ore a zilei.

Chelnerul se apropie să debaraseze, surprins s-o vadă atât de deprimată. în ajun, dansa atât de veselă! La cererea ei, îi indică piaţa. Putea să caute acolo articole pentru prăvălia ei şi cadouri pentru familie.

Cu un pas hotărât, coborî spre pod. Un vânt uşor făcea căldura foarte suportabilă. Oamenii zâmbeau. Yaya avusese dreptate, grecii erau într-adevăr un popor foarte primitor. în spatele zidurilor albe care protejau grădinile, se auzeau râsete, cuvinte animate. înconjurate de portocali, fântânile arteziene clipoceau vesele. Portul apăru, luminat de soare. Ce zi senină! Pescăruşii ţipau, învârtindu-se în căutarea hranei. Pe chei, pescarii îşi reparau năvoadele. Mergând de-a lungul navelor de pescuit, Thea remarcă numeroase iahturi şi mici voliere, legănându-se în vânt. Pe punte, turiştii profitau de timpul

frumos ca să se bronzeze. Nicolas avea dreptate: Melinas era locul visat pentru a-şi stabili afacerea. Nicolas! Iată că încă se gândea la el! îşi promisese, dar. Se grăbi spre piaţă. Asta îi va schimba ideile.

Negustorii îşi înălţaseră tarabele cu faţa la mare. Thea se amestecă încântată în mulţime. N-ar fi putut visa ceva mai exotic! Cumpărători, vânzători, rivalizau în discuţii şi gesturi, lăudând marfa, discutând un preţ. Trecu mai întâi prin faţa standurilor cu carne şi peşte. Urmau apoi brânzeturile de capră şi măslinele cu aromă picantă, conservate în ulei sau saramură. Mai încolo, tarabele gemeau sub munţi de portocale şi lămâi, festival de aur şi verde.

Reuşi să ajungă până la urmă la ceea ce o interesa şi, cu carnetul în mână, începu să studieze artizanatul local.

Mai întâi, dădu peste covoarele din lână albă. Examină cu grijă finisarea. Bună treabă. Pipăite cu mâna, covoarele îşi păstrau supleţea şi moliciunea, calităţi inestimabile. Se interesă de preţ şi suma i se păru prea ridicată: era de aşteptat să crească numărul de turişti! Va reuşi să negocieze un preţ mai rezonabil. Bătrâna care ţinea standul se apropie de ea. într-o greacă şovăielnică, Thea îi ceru numele fabricantului. înţelegând că este vorba de fiul femeii, îi luă adresa cu grijă, hotărâtă să discute afacerea cu acesta, cât de curând posibil.

Orele treceau fără să-şi dea seama şi, când privi la ceas, după-amiaza era avansată. Din fericire, munca ei se dovedise rodnică. Luase numele mai multor artizani locali, a căror producţie va face furori la „Sirena mării“. Găsise cadouri pentru toată lumea, inclusiv ea. Covoarele de lână albă erau atât de tentante încât nu

rezistă dorinţei de a-şi cumpăra unul. Va fi de mare efect în faţa şemineului său. Cu braţele încărcate, urcă spre hotel. Soarele strălucea puternic pe cer şi străzile
i se păreau greu de urcat cu toate acele pachete. Când ajunse în fine la piaţetă, nu se putu împiedica să nu se uite cu invidie la tavernele care, înghesuite unele într- altele sub bolţile lor de verdeaţă, păreau adevărate oaze de răcoare. Tentaţia era prea mare. Gâfâind se trânti în primul scaun. Ce plăcere să lenevească un pic. Comandă un pahar de vin rece şi profită de aceste câteva clipe de odihnă bine meritată, uitându-se la acest vesel du-te-vino al trecătorilor. Totul părea uşor la Melinas. Sigur că nivelul de viaţă era mai puţin ridicat decât în America, dar, în înţelepciunea lor seculară, locuitorii insulei ştiau să se bucure de momentul prezent şi de plăcerile mărunte pe care le acorda o natură clementă: soare, mare, peisaje feerice. Da, i-ar plăcea să locuiască aici.

Să locuiască aici. Dar pentru asta trebuia să

cumpere casa. Gândurile o duceau înapoi la Nicolas. Atâta timp cât se plimba, solicitată de zgomotele şi culorile pieţii, îi era relativ uşor să uite. Dar, în prezent, îi era dor de el. Ieri seară, vorbeau veseli, aşezaţi nu departe de aici. Şi brusc, această singurătate îi păru insuportabilă. Trebuia să se ridice şi să plece. Dar unde să se ducă? Să mănânce singură în camera ei? Dar la hotel risca să-l întâlnească pe Nicolas. Mai bine să rămână aici.

De altfel murea de foame. Comandă o salată grecească - roşii, castraveţi, măsline negre şi feta - încercând să nu dea atenţie perechilor fericite care râdeau la mesele vecine.

- Pot să mă aşez?

Thea tresări. în faţa ei se afla Nicolas, îmbrăcat lejer cu blugi şi o cămaşă de poplin roz. Se înroşi, confuză, încurcată şi nebună de bucurie.

- Da, sigur. Aşază-te.

Bănuia oare că făcuse totul pentru a-l evita?

- To. tocmai terminasem de mâncat.
- Văd.

Răceala tonului o uimi pe Thea. De ce se supăra? Explicaţia nu se lăsă aşteptată.

- Vroiam să te invit în această seară. Cum eram reţinut de antreprenorul meu, am lăsat pe puţin zece mesaje la recepţie. Mi s-a spus că n-ai mai apărut de azi-dimineaţă. Din momentul în care m-am eliberat, am plecat în căutarea ta.

Thea zâmbi. în ciuda bunelor sale hotărâri, era

încântată să-l revadă, încântată să afle că-i lipsise. Ar fi trebuit să plece, să găsească un pretext oarecare, dar nu se putea hotărî. O fascina.

Nicolas luă loc lângă ea şi-şi întinse picioarele lungi sub masă cu un aer degajat, dar Thea nu se lăsă înşelată. Ştia că el o observă.

- M-am dus la piaţă. Vroiam să prospectez pentru prăvălie.

Arătă spre pachetele legate, de pe scaunul vecin.

- Am făcut şi câteva cumpărături pentru mine.
- Ai găsit ce vroiai?

Thea povesti despre primul contact cu artizanii, explicând genul de marfă pe care căuta să-l importe în State. Nicolas punea întrebări, vizibil interesat. Ca excelent om de afaceri, se arăta un bun sfătuitor şi în curând amândoi începură să discute cu entuziasm despre preţurile de cumpărare, problemele de vamă şi costurile transportului. Thea lua notiţe în carneţelul ei. Acest material îi va fi necesar în momentul efectuării vânzărilor.

Brusc, îşi dădu seama că nu mai vedea nimic. Ziua era pe sfârşite. Deja! Petrecuseră mai mult de două ore discutând. Şi să mai spună că vroia să-l evite pe Nicolas! Seara nu fusese romantică, departe de asta, dar îi făcuse multă plăcere să schimbe idei cu el. Prea mult. Era timpul să se întoarcă.

Nicolas, un pic surprins de decizia ei bruscă - şi de migrena subită pe care o invoca - se ridică imediat s-o însoţească.

- Nu eşti obligat să mă conduci.

- Nu spune prostii. Nici gând să te întorci singură.

- N-am de traversat decât piaţeta, râse Thea. Să ştii, am făcut deja turul lumii fără păzitor.

- Ştiu, dar acum lucrurile sunt diferite. Suntem împreună. Vino. Şi lasă-mă să-ţi duc covorul. Cântăreşte o tonă.

Thea preferă să nu adauge nimic. Ceea ce frazele lui insinuau, ridicau întrebări pe care era mai înţelept să nu le pună pe moment.

- De altfel, nu ţin să-mi asum riscuri.
- Riscuri? Care?
- Acela de a te^ vedea dispărând fără a stabili întâlnirea de mâine. îţi propun o plimbare pe mare cu vaporul meu. Promit să fiu un pirat foarte cumsecade şi să nu te arunc în bucăţi la rechini.

Făcu amuzat cu ochiul. Thea îşi muşcă buzele. O ieşire pe mare. Dorinţa se înfrunta cu raţiunea.

- Cred că nu merg, Nicolas.
- Atunci, am văzut just. încerci să mă eviţi de azi- dimineaţă.

Pe faţa lui se citea mâhnirea. Thea fu profund mişcată şi-i fu ruşine de purtarea ei.

- Nu este din cauză că nu vreau să te văd, Nicolas. încerc doar să fac lucrurile mai uşoare pentru amândoi.

- Nu înţeleg bine raţionamentul. încerci să-mi simplifici viaţa refuzând să mă vezi?
- Dar. există acel diferend între noi.
- Pământul?
- Da.
- Cu ce ne împiedică să mâncăm împreună, să mergem împreună, să profităm de aceste zile frumoase în această ţară de vis?

Se străduia să pară dezinvolt, dar sprâncenele lui încruntate, vena care i se zbătea la tâmplă, dovedeau că nu este aşa.

- Thea, de ce să permitem evenimentelor exterioare să ne afecteze?
- Dar această vânzare ne priveşte pe amândoi în primul rând şi indiferent de decizia finală, ne va afecta.

El avea de gând să riposteze când fu cuprins de o nevoie irezistibilă şi formidabilă de a strănuta. Ceea ce şi făcu, spre marea surprindere a interlocutoarei sale. Perii covorului de lână pe care-l purta pe umeri îi gâdilau nările. Fără să vrea, Thea izbucni în râs.

- Nicolas...

Ea încercă în van să redevină serioasă.

- Promite-mi că mă însoţeşti mâine sau voi petrece noaptea sub fereastra ta, strănutând.

Propunerea era atât de atrăgătoare, iar Nicolas atât de convingător! îşi pleda cauza zâmbind. In cele din urmă, plăcerea învinse raţiunea.

- De acord, bombăni Thea cu un aer fals

contrariat. Ai câştigat.

- Minunat! Iţi dau covorul, nu mai strănut şi vom petrece amândoi o noapte plăcută, pregătindu-ne pentru o zi excelentă!

***

Thea îşi puse un bikini bleu, un tricou alb şi un şort asortat. încălţată cu pantofi de tenis, era echipată din cap până în picioare pentru o ieşire pe mare. După noaptea agitată pe care o petrecuse, îi făcuse plăcere

să întârzie sub duş. Somnul o ocolise mult timp, într-atât se simţise de vinovată că acceptase plimbarea. Dar dorea atât de tare, încât să reziste tentaţiei fusese mult prea greu.

îşi strângea părul într-o coadă de cal când i se bătu la uşă. Nicolas stătea în prag, foarte chipeş, în bermude şi tricou alb. Bronzat, aproape tăbăcit de soare şi de vânt, respira sănătate şi bucuria de a trăi.

- Omagiile mele, doamnă! Sunteţi gata să înfruntaţi elementele naturii?

- La ordinele voastre, căpitane.

în acest caz, s-o luăm din loc! Am umplut un termos cu cafea şi am comandat un coş de picnic: putem mânca pe vapor.

Nicolas închiriase un Volvo roşu cu care se duseră în port. Clopotele bisericilor răsunau, chemându-i pe enoriaşi la slujbă. Dimineaţa de duminică se arăta strălucitoare.

Nicolas gară lângă port, scoase coşul şi se

îndreptă spre o barcă pneumatică, legată nu departe. Thea făcu ochii mari.

- Nicolas. dar. Va trebui să vâslim?

El izbucni în râs.

- Ai mai pus piciorul pe un vapor?

- Nu.

Era jignitor să râdă aşa! Ce spusese oare atât de nostim?

- Aş fi pariat! Uită-te un pic mai departe. Vezi velierul acela mare? Pe el ne îmbarcăm. Sunt obligat

să-l ancorez mai departe fiindcă bazinul portului nu are adâncimea necesară pentru el. De aceea, această anexă pneumatică îmi este foarte utilă. Pentru drumurile între velier şi ţărm.

Thea zâmbi confuz.

- Care este pedeapsa care mă aşteaptă pentru această întrebare prostească? O să mă pui în lanţuri şi o să mă arunci în fundul calei?

- Nu în fundul calei. Vei fi mult mai utilă legată de vâsle.

In ciuda ameninţărilor, el preluă vâslele şi în câteva minute fură la bord.

- Iţi aparţine?

- Nu. Mi l-au împrumutat nişte prieteni. Ambarcaţiunile mele sunt la adăpost în Statele Unite. Sunt prea mici pentru a traversa Atlanticul! Contez să le vând şi să cumpăr altele aici.

La ordinele căpitanului, Thea se aşeză şi se

servi cu o ceaşcă mare de cafea, în timp ce acesta întindea pânzele. La puţin timp, o luară spre larg, împinşi de un vânt dinspre uscat.

Dimineaţa îşi ţinea promisiunea: cer senin, soare strălucitor. Era o adevărată plăcere să navighezi, mai ales că briza nu necesita o supraveghere constantă a aparatelor. Nicolas conducea uşor velierul, făcând manevre pentru a se îndrepta în direcţia vântului, explicându-i Theiei cum se procedează. Ea urmărea lecţia cu multă atenţie şi în curând îi mărturisi dorinţa

de a încerca personal. Nicolas acceptă imediat. Când îi propuse s-o sfătuiască, ea declină oferta si drept rezultat velierul efectuă o întoarcere, care-i aruncă pe amândoi la podea. Din fericire, el preluă imediat controlul situaţiei si Thea, prima nerozitate trecută, se dovedi un cârmaci talentat, trăgând învăţăminte din lecţiile profesorului ei.

- Thea, eşti una dintre elevele mele cele mai bune.

- Fără laude, căpitane!

- Să-mi muşte piciorul marele rechin alb dacă mint! Ceea ce ai învăţat tu într-o oră, altora le trebuie zile întregi.

Chiar dacă bănuia că exagerează, Thea era încântată de compliment. Şi, sincer, se simţea progresând din minut în minut.

- întotdeauna mi-am dorit să navighez. Poate că este puţin prosteşte, dar am citit atâtea lucruri despre marinarii care fac solitari turul lumii. Povestirile lor mă încântau. Aş fi vrut atât să-i

imit!

- Te înţeleg. Este un vis pe care-l nutresc şi eu de multă vreme. Până în prezent am realizat doar o traversare a Atlanticului, singur. Pasionant, dar foarte dificil. Oh! Uită-te acolo, la tribord!

Thea habar n-avea ce înseamnă tribord, dar se întoarse în direcţia arătată de Nicolas şi distinse vreo zece înotătoare argintii care săreau din apă.

- Doamne! Rechini!

Nicolas izbucni în râs. Ignoranţa ei în materie maritimă îl încânta.

- înainte de a face turul mărilor pe o coajă de nucă, ai face bine să înveţi să deosebeşti inocenţii delfini de temuţii mâncători de oameni! Lasă-mă să conduc eu. O să-i urmăm.

Thea oftă uşurată. O bandă de delfini. Prefera asta.

Nicolas se apropie. Thea admira baletul lor graţios: săreau la înălţimi mari şi cădeau într-o splendidă jerbă de spumă.

- S-ar spune că vor să ne atragă atenţia.
- Chiar aşa şi este.

Ceea ce-i plăcea mai mult lui Nicolas nu erau ghiduşiile delfinilor, ci aerul extaziat al Theiei.

- Du-te şi caută biscuiţi săraţi în bucătărie. Să vedem dacă le convin ca aperitiv.

Thea se grăbi şi reveni cu un pachet de biscuiţi. Nicolas ajunse practic grupul de delfini. Ea aruncă primul biscuit. Doi delfini săriră să-l

prindă.

- Vezi ce jucăuşi sunt?

- Este temperamentul lor. Aceste animale sunt dotate cu o inteligenţă reală, comunică între ei printr-un limbaj codificat. După părerea mea, aceştia au mai fost hrăniţi de turişti şi au păstrat o bună amintire.

Efectiv, delfinii înţeleseră rapid manevrele, încât abia aruncă Thea al doilea pumn de biscuiţi şi toţi ieşiră din apă cu boturile căscate. Tânăra începu să-i ţintească unul câte unul şi fiecare prindea cu agilitate biscuitul care-i era adresat.

- De necrezut, Nicolas! Ce precizie.

Delfinii se distrară cu ei o jumătate de oră, apoi, plictisiţi fără îndoială, plonjară spre altă direcţie.

- Dau o asemenea senzaţie de libertate.

îl privi pe Nicolas care aranja pânzele pentru a porni din nou. Ca şi delfinii, el aparţinea mării, simţindu-se fericit, liber şi sălbatic ca şi ei.

- La ce te gândeşti?

El îi surprinse privirea şi zâmbi.

- La tine. Marea pare elementul tău de predilecţie.

- Este toată viaţa mea. Meseria şi viaţa mea. Nimic nu m-ar face să renunţ.

Dacă ei i-ar fi revenit pământul, planurile lui Nicolas ar fi fost serios perturbate. Poate că ar fi fost obligat să renunţe.

Nicolas înţelese cursul pe care-l luau gândurile ei şi deturnă conversaţia.

- Dacă am arunca ancora? Am putea înota.
- Ce idee bună, este aşa de cald.

Thea îşi ridică imediat tricoul dar, surprinzând privirea lui Nicolas se opri brusc, intimidată subit. Acei ochi negri lipiţi de ea o tulburau enorm. O dezbrăcau complet. Pentru a-şi ascunde jena, îşi scoase pantofii de tenis cu un aer dezinvolt şi-i aruncă în celălalt capăt al punţii. în momentul în care să-şi scoată şortul, avu totuşi, un moment de ezitare.

- Nu fi timidă, Thea. Ştii bine că n-aş încerca nimic care să te jignească.

Vorbise încet, dar cu o voce răguşită de pasiune.

- Ştiu, Nicolas.

- Ai un corp superb şi nu mă pot împiedica să nu-l admir.

Thea îşi scoase şortul şi se aşeză în faţa lui, privindu-l drept în ochi. Nu-i era frică. Nicolas îi zâmbi şi se dezbrăcă la rândul său, dezvelind un tors puternic, acoperit de un perişor negru şi buclat. Şi el avea un corp magnific - umeri laţi, abdomen plat, şolduri înguste şi picioare lungi şi musculoase.

- Se poate coborî pe scară, dar dacă preferi să plonjezi, nu te jena. Se întoarse cu spatele. în bikini, Thea devenea prea tentantă.

- Primul în apă are un premiu! strigă Thea executând un plonjon perfect.

Un jet dublu de spumă salută săritura lor.

- îţi place? întrebă Nicolas revenind la suprafaţă.

- Este fantastic.

Făcu câteva mişcări de braţe pentru a se obişnui cu apa, apoi se lăsă să plutească pe spate, uşoară ca un fulg pe apa sărată. Ce senzaţie minunată! Inspiră adânc. Dintr-o dată, se simţea plină de energie. înotând ca o campioană, se avânta spre orizont. Nicolas o imită imediat, potrivindu-şi ritmul cu al ei. înotau unul lângă altul. Thea căută o comparaţie - ca doi delfini! Iată exact ce erau, o pereche de delfini!

- Aş vrea să continuu aşa până mâine.

Fără să-şi dea seama încetinise ritmul. Nicolas se apropie şi o prinse de talie.

- Destinde-te puţin. Ti-ai pierdut suflul. Treceţi braţul în jurul gâtului meu, fără să mă strangulezi. O să te ajut la întoarcere.

Thea se înroşi. Pentru prima oară, forţase prea mult. Această uşoară crispare la nivelul inimii. Bine că era el acolo!

- Nu sunt prea grea?

- Glumeşti.

Avea nevoie doar de câteva mişcări ale picioarelor ca s-o menţină la suprafaţă. Thea se lăsă dusă de el. Este adevărat că era obosită. Ar fi vrut să reacţioneze, să se scuture de moleşeala dulce care o cuprindea, dar trupul lui Nicolas, atât de cald lângă al ei, o împiedica. Vaporul nu era acum decât la câţiva metri. El se întoarse cu faţa la ea, o sărută pe gât şi-i trase mijlocul

subţire lângă el. Profund emoţionată, Thea reacţionă la mângâierile lui ghemuindu-i-se în braţe. Nicolas îşi înăbuşi un geamăt.

- Oh! Thea. Să te simt lângă mine toată, pe jumătate goală, mă face să doresc să.

Se întrerupse, dar tonul lui era suficient de elocvent. Ceea ce vroia el, vroia şi ea! Vecinătatea lui Nicolas, soarele pe pielea ei, căldura apei, acţionau ca un farmec asupra ei.

Brusc, Nicolas se îndepărtă şi o trase cu el sub apă. Ea reveni la suprafaţă tuşind şi scuipând.

- Nicolas!

Râdea încercând să-şi recapete respiraţia.

- Ce te-a apucat?

- Era nevoie să ne răcorim! Urcă să te odihneşti, acum.

Thea înotă până la scară şi începu să se caţăre.

- Tu nu vii?

în faţa acelui trup de sirenă şi acelui bikini ud care nu mai ascundea nimic, Nicolas simţi că-l cuprinde dorinţa, la fel de puternic ca înainte.

- Mai bine înot puţin, să-mi consum energia.

- Ce energie? De un sfert de oră te oboseşti să mă remorchezi.

- Eşti prostuţă sau ce? urlă Nicolas. Trebuie să-ţi fac un desen?

Se lansă într-un craul frenetic. Thea îl urmări din ochi un moment, atinsă de un sentiment curios de euforie.

Aproape o oră se navigară de-a lungul coastei pentru a admira peisajul. Apăru un golf izolat, protejat de un pâlc de măslini.

- Ce-ar fi să ancorăm aici? Am putea să mergem să mâncăm pe nisip.

- Bună idee, mor de foame!

Zis şi făcut. Puseră proviziile în barca pneumatică, ajunseră la ţărm şi se instalară, câteva clipe mai târziu, pe nisip, pe un prosop de plajă.

- Să vedem ce avem aici, spuse Thea luând coşul de picnic.

- După chelner, un festin demn de Apolo şi Zeus împreună! Să verificăm imediat.

Meniul le putea satisface apetitul. Chifteluţe de miel, pui fript, pateuri cu carne, brânză de capră, patiseria locului. In fundul coşului se afla o sticlă de vin care să însoţească această masă copioasă.

- Hm. a fost delicios, făcu Thea lingându-şi degetele.

- Incă puţin vin?

- Cu plăcere. Bucătăria grecească este un pic prea picantă.

Se aşezară unul lângă altul la soare. Nicolas se întinse.

- Am impresia că sunt în paradis.

- Şi eu. Mă simt aşa de relaxată!

O briză uşoară făcea căldura foarte suportabilă. Din când în când, un pescăruş plonja pentru a prinde un peşte. Ei nu vorbeau. In jurul lor

domnea un calm minunat, întrerupt doar de clipocitul valurilor. Fără să-şi dea seama, aţipiră amândoi.
Cufundată încă în vise, Thea lovi cu mâna insecta care o gâdila pe spate. Uf! Scăpase de ea. Aţipi la loc şi gâdilătura reîncepu. Enervantă, se ridică şi se întoarse brusc. Nicolas tresări, prins în flagrant delict: ţinea în continuare în mână iarba cu care-i atingea spatele.
- Pledez nevinovat, spuse el. Tentaţia era prea mare. Diavolul m-a împins.
- N-a trebuit să te împingă foarte tare. Nu eşti bărbatul care să reziste prea mult.

- Adevărat. Dar regret că am cedat impulsului.
Rapid ca o pisică, o prinse în braţe înăbuşindu-i pe
buze un mic ţipăt de surpriză. O sărută cu pasiune. La început, încercă să-l respingă, dar foarte repede se lăsă pradă mângâierilor lui fierbinţi şi-i înapoie sărutările. Când mâna lui deveni mai îndrăzneaţă încercând să se strecoare în sutienul costumului de baie, ea se revoltă:
- Nicolas, nu.
- Ce este? Nu-mi spune că nu vrei şi tu.
- Da, dar.
- Dar ce?
îi muşca delicat lobul urechii. Ea se îndepărtă. Dacă-l lăsa, n-ar mai fi fost în stare să-i reziste.
- Să privim lucrurile în faţă, Nicolas. O intimitate prea mare s-ar putea să ne agraveze

problemele.

- Adevărul pe care ar trebui să-l accepţi este că suntem prea apropiaţi! Este prea târziu să dăm înapoi. Nu te mai chinui cu acea poveste a terenului.

Avea dreptate, desigur. O legătură foarte specială îi unea şi fiecare oră în plus îi apropia şi mai tare.

Nicolas îi înţelese frământarea şi-i ridică bărbia.

- Nu poţi nega, Thea. Se petrece ceva între noi. Nici o femeie nu a însemnat atât de mult pentru mine.

O mângâia cu privirea, cu vorba. Ea îşi ridică ochii spre el şi brusc, înţelese că-l iubea. Această descoperire o sufocă. Plăcerea şi durerea îi sfâşiau pieptul, fiindcă Nicolas nu vorbise niciodată de

dragoste. Insemna ceva pentru el, dar asta nu era egal cu dragostea. Ar fi vrut să-i strige iubirea ei, dar nu făcu nimic. De ce să-i impună declaraţii cu care el n-ar avea ce face? Sentimentele, tandreţea ei, ar pune piedici în calea libertăţii lui.

- Şi eu, Thea, prezint vreun fel de importanţă pentru tine?

Asta o putea recunoaşte. Rămânea în domeniul limitat de el.

- Da, Nicolas. Mult.

N-ar fi spus mai mult, fiindcă el n-ar fi vrut să audă mai mult.

- Scumpa mea.

Puse din nou stăpânire pe buzele ei, dar pasiunea care îi consuma luă locul imediat tandreţei. Indiferent dacă o iubea sau nu, Thea ardea de acelaşi foc ca şi el. Mâinile lui Nicolas alergau pe pielea ei înfierbântată de soare. Treptat, o cuprinse o senzaţie ciudată, ca o beţie care ar fi exaltat-o şi uşurat-o în acelaşi timp. Niciodată nu mai avusese această minunată stare de bine.

- Thea, te doresc atât de mult.

Vocea lui răguşită făcu să dispară ultima rezistenţă a tinerei. Il înlănţui, în timp ce el îi desfăcea sutienul. Degetele lui cuprinseră sfârcurile roz şi Thea fremătă de plăcere.

- Nicolas, am impresia că trăiesc pentru prima oară.

îşi pusese buzele pe pielea lui caldă şi sărată. Intonaţia ei era atât de pasionată şi inocentă în acelaşi timp încât Nicolas se opri s-o privească mai bine. întrebările pe care şi le pusese reveniră cu şi mai multă tărie. Trebuia să ştie.

- Thea. Spune-mi adevărul. ai mai făcut dragoste?

încolţită, Thea nu mai ezită. îi răspunse cu francheţe.

- Niciodată.

Se aşteptase la o reacţie de iritare, de furie, dar în ochii lui nu văzu decât blândeţe.

- Şi logodnicul tău?

- N-am rămas lung timp împreună. Şi eu vroiam să aştept. Să nu mă dăruiesc decât bărbatului care va deveni soţul meu. Robert respecta această dorinţă. De altfel, fizic, nu ne înţelegeam prea bine. Mă rog. vreau să spun că atunci când mă săruta, nu simţeam nimic. Nu eram tulburată cum sunt în acest moment.
Nicolas o fixa intens.
- Şi astăzi, ce-ai fi făcut dacă nu m-aş fi oprit?
- Nu ştiu. Este prima dată când îmi pierd capul. Mă simt atât de bine în braţele tale, încât nu mă mai gândesc la nimic.
El îşi încreţi sprâncenele, cu un aer profund mişcat.
- Dacă aş fi ştiut, nu ţi-aş fi făcut o curte atât de asiduă. N-aş fi căutat să-ţi trezesc dorinţa. N-am obiceiul să seduc fecioare speriate.

- Eşti. supărat?
- Nu pe tine. Dar ai fi putut să simplifici totul avertizându-mă de la început. In orice caz, înainte să fi ajuns aici!
- Am fost atât de aproape de.
- Da, închipuie-ţi.
Thea se înroşi şi-şi muşcă buza inferioară.
- Imi pare rău, Nicolas.
Intinse mâna către el. El se dădu atât de brusc înapoi încât îi dădură lacrimile.
- Nicolas.
- Inţelege-mă, Thea. Nu sunt împotrivă să mă atingi, dar te doresc atât. Abia am reuşit să

mă controlez. Nu-mi face sarcina mai grea.

- Nu ştiam.

Thea se întoarse şi-şi aranjă costumul de baie. Ii fu milă de ea, de durerea pe care i-o provoca din prea mare respect, şi-i luă mâna. Frustrarea lui era aşa de mare încât o strânse până la durere.

- Ar fi trebuit să ghicesc, draga mea. Prospeţimea, naivitatea ta, ar fi trebuit să mă lămurească. Dar din cauza logodnei tale, credeam că.

- Nu-ţi reproşez nimic, greşeşti. Majoritatea logodnicelor din zilele noastră se dau viitorilor soţi înainte de căsătorie. Dar eu nu eram sigură de nimic. Aveam vag conştiinţa că o luasem pe o cale greşită.

- Nu ai ce să-mi explici, Thea. Inţeleg şi respect punctul tău de vedere. Dacă ai şti cât mă urăsc! Eşti

persoana pe care o doresc cel mai mult din lume şi mi-am asumat riscul de a strica totul urmându-mi orbeşte instinctul, fără a ţine seama de reacţiile tale, care ar fi trebuit să mă pună în gardă.

- Nicolas, nu trebuie să vorbeşti aşa.

Şi uite că se întâmpla ceea ce se temuse. Nicolas se chinuia din cauza ei, nu din dragoste, nu-şi făcea iluzii, ci pentru că o dorea, în timp ce ea îl iubea.

- Ar trebui să nu ne mai vedem.

- Nu spune asta, Thea! Ar fi o nebunie! Ceea ce există între noi doi este prea preţios.

Dar pentru tine Nicolas, ce este? De unde să ştiu dacă nu vorbeşti? Ar fi vrut să-i pună astfel de întrebări, dar tăcu. încercând să-l respingă, lupta pentru supravieţuire. Dacă el refuza s-o părăsească, ea cum să-l convingă? Deja îi era greu să se convingă pe sine. în acea clipă, ar fi vrut să-i mângâie părul, să-i alunge de pe faţă durerea pe care o vedea. Bănuia oare cât de mult îl iubea?

- Nicolas.

- Te rog, Thea, nu mai spune că trebuie să mă părăseşti. îţi promit să nu-mi mai pierd capul.

Thea îi înţelese atunci pe bieţii marinari care ascultau sirenele şi piereau zdrobiţi de stânci. Şi ea alerga spre pierzanie. Puţin îi păsa! în curând, această afacere a terenului îi va separa pentru totdeauna. Le rămânea atât de puţin timp.

- Inţelege-mă bine, Thea. Mă scuz pentru gafa mea, dar nu pentru faptul de a te fi dorit.

El încă tremura. Ce greu îi fusese să se stăpânească! Niciodată nu cunoscuse un bărbat atât de viril, atât de pasionat.

- Nu vei mai avea nici un motiv să te plângi de insistenţa mea. Voi şti să rămân cuminte, dar insist să ne mai vedem, adăugă Nicolas, cu o voce lipsită de expresie.

Era atât de atrăgătoare aşezată pe nisip, cu

costumul ei de baie. Lupta cu disperare contra dorinţei nebune de a o lua în braţe, de a o mângâia până în momentul în care s-ar fi abandonat ca adineauri. Increzătoare şi nevinovată, aproape cedase fără să-şi dea seama. Putea să-i sărute trupul, s-o facă să strige de dorinţă, dar nu vroia să abuzeze de ea. Dacă Thea îşi trăda principiile într-un moment de rătăcire, va regreta. Şi nici o remuşcare, nici o umbră nu trebuia să întineze prima lor noapte de dragoste. Pentru ea, se va stăpâni.

Un pescăruş scoase un sunet plângător, care se prelungi interminabil, dus melancolic de ape, făcându-se ecoul chinului lor.

Nicolas o luă de mână pe Thea şi rămaseră nemişcaţi pe nisip, ascultând cântecul obsedant al mării.

Capitolul 6

Săptămâna se scurse dulce-amară, ca sentimentele lor. Nu se părăseau, dar se ţineau la distanţă cu grijă, cel puţin în timpul zilei. înotau, se bronzau, ieşeau să se plimbe pe mare. Nicolas o însoţea pe tânără prin pieţe, admirând simţul ei de comerţ şi talentul de a descoperi obiecte rare care vor plăcea la New York. La început, Thea era intimidată de prezenţa lui, ştiind ce om de afaceri era. Dar cum nu intervenea niciodată în cursul tranzacţiilor, se relaxă repede şi compania lui îi deveni indispensabilă. Mereu unul lângă altul, încântaţi

de plăcerea de a fi împreună, mai mult prieteni decât iubiţi, reuşeau să uite de pasiune, dedându-se altor activităţi. Era uşor ziua, dar seara.

Seara, se duceau să se plimbe pe plajă, şi acolo, le era greu să trişeze. Aşteptau aceste clipe preţioase, dar se şi temeau de ele. Lungiţi pe nisipul cald, dădeau frâu liber pasiunii pe care o respinseseră toată ziua.

Fidel cuvântului său, Nicolas păstra întotdeauna controlul situaţiei, fără a o^ lăsa pe Thea să bănuiască supliciul pe care-l îndura. In fiecare seară, trecea din paradis în infern, arzând de dorinţa de a o face a lui. şi sfârşea întotdeauna prin a o conduce cuminte în camera ei de cum venea miezul nopţii. Pentru nimic în lume n-ar fi trădat încrederea pe care o avea în el. După ce se smulgea de lângă ea, mergea pe plajă ore întregi, încercând să-şi calmeze mintea şi trupul, înotând uneori până la epuizare. Când apăreau zorii, se întorcea mort de oboseală şi cădea într-un somn greu care nu-l odihnea.

Cum ar fi putut Thea să bănuiască? Nu cunoscuse niciodată dragostea totală şi focul care se aprindea în ea se transforma în energie, în dorinţa frenetică de a-şi consuma existenţa. Deborda de vitalitate, trăia o mie de zile într-o zi, fără să înţeleagă că ceea ce o împingea, era căutarea împlinirii pe care trupul ei o cerea. Ceea ce vedea cu claritate era forţa dragostei ei pentru Nicolas. O accepta în prezent, în ciuda

suferinţelor care ar fi venit. Fiindcă Nicolas nu-i vorbea despre dragoste. Sigur, o înconjura cu atenţii, îi consacra tot timpul lui liber, dar niciodată nu rostea vorbele pe care spera să le audă. De altfel, problema care îi separa, cea a pământului pe care amândoi îl râvneau, nu era rezolvată. Spiro Prolisavis trebuia să-şi dea răspunsul în zilele următoare. Până atunci, profita de fiecare minut, cu intensitatea condamnatului care aşteaptă o amânare.

Vineri, ca în toate dimineţile, se întâlniră pe terasă, la cafea.

- Am atâtea lucruri de aranjat pe şantier, zise Nicolas pe un ton indiferent. Vrei să mergi cu mine?

Falsa lui dezinvoltură ascundea o nelinişte reală şi Thea o ştia. Şantierul despre care vorbea se învecina cu proprietatea bunicii şi se temea de reacţia ei. Ea şovăi o clipă. Refuzul însemna să-şi vâre capul în nisip ca struţul, ceea ce nu schimba datele problemei.

- Bine. De-abia aştept să-ţi văd instalaţiile.

Faţa lui Nicolas se lumină.

- Perfect.

Ajungând acolo, Thea nu se putu împiedica să nu zâmbească. Ochii lui Nicolas străluceau de entuziasm şi nu încerca nici măcar să-l ascundă. Era atât de mândru de ceea ce se construia! Nu fără motiv: „Societatea Palmer, închirieri de vapoare“, promitea să devină o întreprindere de prima mână. După edificiile deja construite şi

explicaţiile lui Nicolas, tânăra avea o viziune clară a rezultatului. Bazinul în curs de amenajare era proiectat să primească treizeci de vapoare dintre care zece îi vor aparţine şi vor fi închiriate turiştilor, restul compunându-se din unităţi particulare care vor veni să se relaxeze din când în când, în acest mic port. Nicolas tăcu o clipă, apoi atacă subiectul tabu pe cel mai neutru ton posibil.

- Aici, nu pot staţiona decât nave mici. Dar în dreptul proprietăţii de alături, apa este mai adâncă. Vapoare mai mari pot ancora acolo fără probleme.

Imparţialitatea expunerii lui avu exact efectul contrar celui aşteptat! Thea simţi că-i sare muştarul!

- Ai planificat totul, nu-i aşa?
- Evident. Sunt om de afaceri şi trebuie să ţin cont de toate aspectele problemei.
- Există una pe care ai uitat-o. Eu!
- Este adevărat. Dar n-aveam de unde să ghicesc. Şi regret, Thea, îţi jur!

O trase spre el, strângându-i trupul să-l frângă. Şi el suferea. Mânia Theiei se evaporă, lăsând locul tristeţii.

- Ştiu că nu ai nici o vină, Nicolas. Dar asta nu rezolvă problema.

Ea se îndepărtă puţin, înăbuşindu-şi dorinţa de a plânge. Vizita fu reluată, impersonal.

- Clădirea pe care o vezi la dreapta va fi biroul meu. La stânga se va construi un centru de

petrecere a timpului liber: restaurant, bar şi butic unde turiştii vor putea găsi tot ce este necesar pentru o călătorie pe mare, alimente, materiale pentru întreţinerea velierelor şi chiar şi îmbrăcăminte.
Thea nu putea să nu fie impresionată atât de planurile lui cât şi de eficacitatea cu care le punea în practică.
- Sunt sigură că va merge, Nicolas. Ştii. ai putea adăuga şi un alt serviciu.
- Da, care?
- Un serviciu de închirieri de maşini. Cei care vor face o escală la Melinas vor vrea să viziteze ţinutul. Pentru tine va fi o operaţie rentabilă, iar pentru turişti un motiv în plus să vină la tine.

- Excelent! Eu nu m-am gândit.
- Când gândeşti în doi, ideile vin mult mai repede.

Ea răspunsese fără să-şi dea seama. Nu văzu privirea brusc gânditoare a lui Nicolas.

- Domnule Palmer, scuzaţi-mă, dar avem nevoie de părerea dumneavoastră.

Maistrul se ţinea la câţiva paşi de Nicolas, un pic jenat că trebuise să-i întrerupă discuţia cu tânăra. După ce încuviinţă din cap, Nicolas îl urmă.

Thea profită pentru a arunca o privire în jurul ei, la instalaţiile care se înălţau. Nicolas trebuia să fi investit o avere în aceste lucrări. îşi dădu seama de importanţa pe care o reprezenta pentru el achiziţionarea terenului vecin, dacă

judeca obiectiv faptele. Dacă nu reuşea să-l dobândească, enorma operaţie comercială pe care acesta şi-o imaginase şi o crease îşi pierdea din interes. Devenea o mică afacere rentabilă şi atât. Nimic ieşit din comun care să justifice mijloacele puse în joc. Dacă se gândea bine, era ca şi cum s-ar tăia aripile unei păsări în momentul zborului. Nicolas ţinea atât de mult la acest proiect! Sigur că şi ea visa de ani de zile să răscumpere proprietatea bunicii ei. Putea să renunţe cu inima uşoară la speranţele ei cele mai dragi?

Nicolas se întorcea. Ea îşi şterse în grabă lacrimile care-i umezeau obrajii.

- îmi pare rău, dar voi fi ocupat o bună bucată de vreme. Te deranjează să te întorci singură în oraş? îţi las Volvo.

- In acest caz, voi profita şi mă voi duce în vizită la verişoara mea. I-am promis să trec s-o văd într-una din zile.
- Aş fi vrut să rămân cu tine.
- Nu-ţi face probleme. Sunt lucruri care se întâmplă.

Nicolas o însoţi până la maşină şi, câteva clipe mai târziu, o luă pe drumul pietros care trecea prin faţa proprietăţii bunicii sale. Inspiră adânc, scutură din cap şi renunţă temporar la alte preocupări mentale.

După indicaţiile date de vara ei, trebuia să urmeze acel drum cale de cinci kilometri, după

care să facă la dreapta pe lângă cârciuma inscripţionată cu litere roşii. Până atunci, îşi concentră toată atenţia asupra virajelor în ac de păr, care se succedau.
In cele din urmă intră pe aleea care ducea la Aletha şi apoi în faţa casei albe care strălucea în soare, situată la câţiva metri de mare.
- Thea! Iată-te! Am crezut că n-o să vii vreodată!
Aletha se repezi şi o sărută pe amândoi obrajii.
- Dar ţi-am promis.
O sărută şi Thea la rândul ei, râzând. Impetuozitatea mediteraneană a verişoarei sale o încânta.
Allie o trase înăuntru, în odăile umbrite şi răcoroase. Ţinea ca Thea să viziteze totul. Salonul dădea spre un patio în care ieşeai prin uşi mari de sticlă şi cele două verişoare se instalară confortabil în

două fotolii mari de răchită. Tânăra care o ajuta pe Aletha la gospodărie, aduse un platou cu prăjituri şi două pahare mari de glyko, o băutură dulce pe bază de fragi pe care Thea vroia s-o guste.

- Hai, spune-mi ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut.

- Nu mare lucru, Allie.

- Nu mare lucru! Aşa numiţi voi în America poveştile voastre de dragoste?

în faţa figurii uimite a Theiei, izbucni în râs.

- Veştile circulă repede pe aici! Unul dintre chelnerii de la hotel este văr cu Dimitri.

- înţeleg. Dar să ştii, povestea noastră se pare că a pornit prost.

Thea n-avea chef să se prefacă. încercă să zâmbească, dar ochii ei mari, albaştri, se umplură de lacrimi.

- Thea. Aşa de prost este?

- Da, din păcate.

- îl iubeşti?

- Se vede?

- Se ghiceşte. Dar ce este rău în a te îndrăgosti? Ar fi timpul să-ţi întemeiezi un cămin.

- Allie, el nu mă iubeşte!

O dată mărturisirile pornite, Thea nu tăcu, până nu dezvălui totul. Avea încredere deplină în verişoara ei şi-i făcea bine să se destăinuie altei femei. Când termină, Allie rămase tăcută un moment.

- Se zice că dragostea te orbeşte, spuse ea în cele din urmă. Mi-e teamă că proverbul nu se aplică în cazul tău. De ce şi-ar petrece Nicolas zilele cu tine dacă nu te-ar iubi?

Thea ridică din umeri.

- Pentru că mă place. Nimic mai mult.

- Ce te face atât de sigură de ceea ce spui?

Siguranţa lui Allie o zăpăci un pic. Dar îşi reveni repede. Nu! Nu trebuia să se lase legănată de iluzii. Trezirea ar fi cu atât mai dură.

- Chiar dacă m-ar iubi, asta n-ar schimba cu nimic lucrurile. Unul dintre noi va păstra terenul şi celălalt va trebui să plece. Punct final. Vezi bine că nu există altă soluţie. Spune-mi, ai veşti de la Prolisavis?

- Nu încă. A cerut un răgaz lung de gândire.

- Aş fi mirată să refuze o ofertă atât de generoasă ca a lui Nicolas.

- Nu se ştie niciodată. O cunoştea bine pe bunica ta. Această veche prietenie va influenţa, poate, hotărârea lui. Soarta are uneori întorsături ciudate. Toate miturile ne învaţă că nu trebuie să fii sigur de nimic.

Thea începu să râdă.

- Vechile voastre legende sunt departe de realitate! Apropo de mituri, mi-ar plăcea să vizitez templul lui Artemis. Tu ai fost?

- Bineînţeles. Locul îţi va plăcea cu siguranţă. Dacă vrei să te duci singură, ai grijă, drumul este foarte prost.

Allie nu exagerase cu nimic când se referise la drum. Acesta era situat pe buza unei prăpăstii care dădea spre o livadă de măslini, plantată cu douăzeci de metri mai jos. Thea se ţinea de volan ca un naufragiat de colacul său de salvare.

Nu fu deloc supărată când zări, după un sfert de oră, locul istoric, după o luptă epuizantă cu hârtoapele. O echipă de arheologi lucra, dar nu era interzis accesul publicului. Tânăra îşi

cumpără un bilet şi pătrunse în peştera care adăpostise cultul lui Artemis şi în care se venera în prezent amintirea sfintei Constantina. Prima sală îi era dedicată sfintei şi pereţii erau acoperiţi cu fresce care descriau martiriul acesteia. în stil bizantin, în culori bogate, scenele o reprezentau pe Constantina ascunzând copiii în timpul invaziei musulmane, capturarea ei şi execuţia. Mai departe, era văzută în rai, în mijlocul altor sfinţi. în fundul sălii, un altar purta o cruce superbă din aur cizelat. în fund, o uşă de cedru ducea spre cea de-a doua jumătate a peşterii, puţin luminată - templul lui Artemis.

Thea se înfioră şi înaintă cu precauţie. Avea impresia că se întoarce în timp. într-un colţ al încăperii, două sau trei persoane pe jumătate

îngropate într-o excavaţie, scurmau pământul în căutarea resturilor de vase de lut. In mijloc, altarul lui Artemis trona în toată splendoarea sa. Lucrarea superbă din marmură albă cu vinişoare de aur, lucea blând în penumbră. De jur-împrejur se întindea covorul de mozaic căruia i se lăuda frumuseţea. Thea se opri cu răsuflarea tăiată de emoţie şi admiraţie. Culorile erau atât de vii încât două mii de ani de praf nu reişiseră să le altereze: altarul imita exact culoarea mării, cât despre alb, acesta evoca spuma care broda crestele valurilor. Centrul mozaicului, lucrat de un artist cu o măiestrie fantastică, reprezenta un

trandafir de aur plutind pe apă, ca şi cum mâna zeiţei abia l-ar fi aruncat. Strălucirea florii era atât de impresionantă încât Thea se gândi la un fenomen supranatural. Restul mozaicului povestea logodna lui Artemis în imagini atât de simple şi emoţionante încât tânăra fu tulburată. I se părea că zeiţa îi transmitea peste secole mesajul său de dragoste şi sacrificiu.

- Este frumos, nu-i aşa?

Thea tresări. Se apropiase unul dintre arheologi.

- Minunat. Se simte că cei care au lucrat şi-au pus tot sufletul.

- Da, Artemis era foarte iubită de oamenii din Melinas. Uitaţi-vă, aici este luna, simbolul zeiţei, care este reprezentată în toate fazele ciclului său. Acolo,

Artemis în chip de vânătoare cu atributele puterii - un arc şi o tolbă cu săgeţi. Pare destul de dură şi de crudă, dar nu din întâmplare. Artistul a vrut să sublinieze dublul aspect al personalităţii ei. îi plăcea să învingă, să se bată, şi acest aspect al caracterului său face ca sacrificiul pe care l-a făcut pentru iubitul ei să fie şi mai pregnant, mai preţios.

La aceste cuvinte, Thea fremătă. Inima i se strânse. Nicolas o comparase într-o zi cu Artemis, dar va şti ea să dea dovadă de o abnegaţie asemănătoare? Va şti să renunţe la tot în faţa

dragostei? Tânărul arheolog o făcu apoi să viziteze descoperirile cele mai recente. Orele se scurseră fără a-şi da seama. Când tânăra ieşi din peşteră, soarele intra în mare.

Thea calculă că-i mai rămânea o oră de lumină înainte ca noaptea să pună stăpânire pe pământ. Vântul mângâia blând plaja. Totul era atât de calm. Se hotărî să-şi ofere câteva minute de singurătate, pentru a reflecta, după care se va întoarce.

Se aşeză pe marginea apei, legănată de clipocitul valurilor. în cursul secolelor, două femei se sacrificaseră pentru a-i salva pe cei pe care-i iubeau. Constantină îşi dăduse viaţa, Artemis renunţase la pământul ei. Thea făcu o legătură între propria sa poveste şi legenda trandafirului de aur. întrebările pe care şi le pusese pe şantier reveneau în forţă: trebuia să cedeze drepturile asupra proprietăţii bunicii şi să

părăsească insula, după exemplul zeiţei? Nu reuşea să se decidă. Nici seninătatea locului, nici singurătatea nu-i erau de mare ajutor. Se lungi, pe nisip oftând. Sus, stelele începeau să strălucească. Se pregătea decorul nopţii. Thea visa. In curând, se va ridica luna ca o seceră argintie. Era timpul să plece. Cu siguranţă, Nicolas o aştepta să cineze.

Aruncă o privire la ceasul de la mână. Era deja ora opt. El o să se îngrijoreze. Inexplicabil,

inima începu să-i bată mai tare. Singurătatea plajei o apăsă brusc. Nu mai avea decât o singură idee, să alerge să-l întâlnească, să regăsească zâmbetul lui cald, să se cuibărească în braţele lui. Se urcă în Volvo, aprinse farurile şi demară. Cu un pic de noroc, va fi la hotel într-o jumătate de oră.

Capitolul 1

Pe un drum normal, Thea ar fi putut ajunge în oraş într-o jumătate de oră, dar pe această cale sinuoasă şi plină de hârtoape nu putea merge mai repede cu maşina. Uitase. Tânăra trebuia să încetinească mult. înghesuită între faleză şi prăpastie, se înfioră, îngheţând până la oase. în această noapte întunecată, nu se vedea aproape nimic. Cea mai mică greşeală şi va cădea în golf.

- La naiba! De ce n-am plecat mai de vreme? îşi dădu seama că vorbise tare şi se strădui să se calmeze. La venire, remarcase trei treceri dificile, unde drumul se îngusta periculos. Trecuse de una, mai avea două în faţă. Ridică piciorul de pe acceleraţie, venea o curbă. Şi o a doua! Al treilea obstacol nu trebuia să fie departe. Frână cu succes câteva minute mai târziu şi scoase un oftat de uşurare. Ce era mai greu trecuse.

Slăbi presiunea pe care o exercita asupra volanului şi-şi descleştă degetele. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpiraţie. Ii fusese tare frică. Prima parte a drumului fusese îngrozitoare. Dar acum, totul va merge mai bine.

Oturmă de oi se aruncă literalmente sub roţile ei, obligând-o să se oprească. Intârzierea o enervă. Deja pierduse prea mult timp. Porni din nou, accelerând pentru a recupera din întârziere, când din noapte ţâşni o maşină luând curba în

viteză. Thea se abătu repede într-o parte pentru a o evita. Roţile porniră în gol. Frână cu disperare pentru a readuce Volvo pe drum. Prea târziu. Neputincioasă, simţi cum alunecă maşina. Câţiva metri mai jos se lovi de un măslin. Doar un far rămase aprins, ca un semnal în noapte.

Thea se lovise de volan cu capul şi şocul final o trimisese către portieră. Dar nu era decât ameţită. Işi recăpătă repede cunoştinţa şi gemu uşor. Umărul îi era săgetat de o durere cumplită. Işi duse mâna la frunte şi şi-o retrase plină de sânge. Trebuia să iasă de aici cu orice preţ. Dacă rămânea în fundul acestei râpe, nimeni nu va veni s-o caute. Aşteptă câteva minute ca s-o mai lase durerea din umăr. Braţul stâng era inutilizabil, dar putea încerca să ajungă la cealaltă portieră şi s-o deschidă cu mâna dreaptă. La prima tentativă, trebui să-şi abandoneze planul. Picioarele refuzau s-o susţină. Genunchiul o durea foarte tare. Vrând-nevrând era blocată în maşină.

I se strânse stomacul de frică. Singură şi rănită, în plină noapte. Nemaiputând, strigă, ţipă după ajutor. Sunetul vocii ei o îngrozi. Calm. Trebuia să reflecteze, să judece. Nicolas se va nelinişti, o va căuta. Dar dacă n-o găseşte? Durerea o străfulgera. Brusc descurajată, încetă să se mai lupte şi leşină.

***

Nicolas ajunsese la hotel la ora cinci. La

şapte, Thea tot nu se întorsese. Poate că verişoara ei o oprise la cină. Mâncă distrat un sandviş. Fără ea, n-avea chef să mănânce. Ocupa un loc aşa de mare în viaţa lui. Adineauri, pe şantier, când o văzuse gata să plângă, se hotărâse. Merita să rişte s-o piardă pentru o sordidă poveste de bani? Putea să-şi sacrifice dragostea pentru o afacere rentabilă? Nu! îi era imposibil. Trebuia să-şi retragă oferta. îi va vorbi în această seară.

După cină, hoinărise prin oraş, pândind un Volvo roşu la fiecare colţ de stradă. Apoi se întoarse la hotel. Nimeni.

Se uită la ceas. Nouă fără un sfert! Acum, se neliniştea de-a binelea. Ce să facă? Să-i telefoneze lui Allie, bineînţeles! Se repezi spre cartea de telefon. şi o lăsă înjurând. Nu ştia numele ei de familie! în schimb, ştia unde locuia. Va ajunge acolo în zece minute. Dar vai! Thea păstrase maşina şi, la această oră, agenţiile de închiriere erau închise. Va împrumuta

una, o va fura dacă trebuia! Opri primul chelner care trecea, şi-i explică situaţia. Tânărul, pe nume Vassilios, îi propuse imediat să-i împrumute maşina. Alergară până la garajul acestuia, Nicolas se aşeză la volan, iar Vassilios, care cunoştea bine drumurile insulei, se instală lângă el pentru a-i servi de pilot.

Nicolas scura drumul, oscilând între teama şi speranţa de a se întâlni nas în nas cu Volvo.

Ajunseră la proprietatea lui Allie cu un oftat de uşurare. Fiindcă nu întâlniseră nici un vehicul accidentat, deduceau că tânăra trebuia să se afle încă la verişoara ei.

Dar, în curte, nici urmă de Volvo. Cum îl văzu pe Nicolas, Alllie înţelese:

- Thea? I s-a întâmplat ceva?

- Nu-i aici?

- Nu, a plecat de multă vreme! Vroia să viziteze templul lui Artemis...

- Hai! N-avem timp de pierdut.

- Vă urmăm, strigă Aletha, alergând spre furgonetă cu soţul său.

Nicolas reluă drumul, atent la indicaţiile lui Vassilios. Teama îi strângea stomacul. Avea presentimentul că era rănită. De ce nu plecase mai devreme în căutarea ei?

Dintr-o dată, Vassilios strigă:

- Ando! O lumină în râpă!

Nicolas frână, sări din maşină şi coborî panta care ducea la măslinii de jos. Pietrele se rostogoleau sub

paşii lui, praful îl îneca, dar nu vedea decât Volvo zdrobit de pom şi se ruga aşa cum n-o făcuse niciodată. Doamne, fă să fie în viaţă!

Prin geam, zări forma inertă, ghemuită lângă portieră. Leşinată. Sau moartă. Inima i se opri în loc.

înconjură maşina şi trase de portieră cu furie. Zgomotul o reanimă pe tânără.

- Nicolas...

Nu era decât un murmur abia auzibil, dar el crezu că o să leşine de bucurie. Vie! Era vie!

- Thea! Mulţumescu-ţi ţie, Doamne.

Ea încercă să zâmbească.

- Ştiam că ai să vii.

Era aşa de bine să-l audă pe Nicolas. Nimic nu i se mai putea întâmpla în prezent. El era aici. Nu-i mai era frică.

- Nu trebuia să te fi lăsat să pleci singură!

- Totul este din vina mea, Nicolas. Am plecat prea târziu de la templu. O maşină m-a împins spre marginea drumului şi am derapat.

- Unde te doare?

- La umărul stâng. Şi la genunchi. Capul mă doare de-mi plesneşte.

- Ai vreo dificultate la respirat?

- Nu, în această direcţie totul este în regulă. Cred că tot impactul şocului a fost preluat de umărul meu.

în ciuda căldurii nopţii, ea tremura. Trebuia consultată de un medic cât mai repede. Vassilios veni şi el jos, iar Nicolas îi ceru să anunţe o ambulanţă.

- Nu există aşa ceva la Melinas! Nici spital.

Ştirea fu întâmpinată cu blesteme. Trebuia deci transportată la Allie, aşteptând să se îmbunătăţească lucrurile.

- Cum se simte?

Allie şi Dimitrie tocmai ajunseseră şi ei. Nicolas îi

linişti şi preluă controlul situaţiei: Vassilios şi Aletha se vor duce să găsească un doctor în timp ce Thea va fi transportată. Nu era nici un minut de pierdut, o hemoragie internă fiind în continuare posibilă.

- O să te ridic, Thea, spuse el blând. Iţi va fi cam greu.

- Nu-i nimic, Nicolas. Dacă ţip, astupă-ţi urechile.

Incerca să glumească, dar când Nicolas îşi strecură braţul sub ea, nu îşi putu reţine un geamăt. El strânse din dinţi. Ar fi dat orice să sufere în locul ei! Din nefericire, nu putea face nimic.

Reuşi s-o scoată din maşină, o luă în braţe cât de delicat putea şi ajunse la drum foarte încet, ca să nu o scuture. Dimitri întinsese o cuvertură în spatele furgonetei. Nicolas o lungi pe tânără şi aşezându-se lângă ea, îi luă capul pe genunchi. Epuizată de urcarea pantei, Thea îşi pierduse din nou cunoştinţa.

In continuare, nu păstră din drum decât o amintire foarte tristă. Zgomotul motorului şi hurducăturile vehiculului o scoaseră din toropeală, dar, în afară de durerea sfâşietoare din umăr şi vocea liniştitoare a lui Nicolas, nu era conştientă de nimic.

Pentru Nicolas, în schimb, acest sfert de oră cu maşina pe acel drum desfundat, îi rămase întipărit în memorie ca cel mai oribil coşmar. Fierbea de

neputinţă s-o vadă pe Thea suferind fără a o putea linişti decât cu cuvinte. Ea gemea, se agăţa de mâna lui. Şi el se blestema că ajunsese atât de târziu. Măcar de i-ar fi trecut prin cap să se îngrijoreze mai devreme. Şi această insulă, care nu avea nici măcar un spital! Va închiria un avion s-o ducă la Atena, dacă trebuia.

La capătul a ceea ce i se păru un secol, se opriră acasă la Allie. Aceasta îi aştepta împreună cu doctorul. Cu mii de precauţiuni o transportară pe Thea într-o cameră. Nicolas ar fi vrut să rămână la examinare, dar medicul, văzându-l în ce hal de îngrijorare era, îi ceruse să iasă din încăpere. Umblând ca un urs în cuşcă, aşteptă verdictul.

- Este grav?

Medicul ieşea din cameră şi Nicolas îl luă practic de guler.

- Calmaţi-vă, domnule Palmer! Este mai bine decât s-ar putea crede. Umărul şi genunchiul nu erau decât lovite, am aranjat totul. Cât despre rana de la frunte, este dureroasă dar nu foarte gravă.

- Trebuie să fie transferată pe continent?

- Nu cred că este necesar. Doar îi trebuie odihnă, fiindcă şocul accidentului este întotdeauna traumatizant. Trebuie să stea în pat cel puţin o săptămână. Acum, i-am dat un calmant şi în curând va adormi.

- Pot s-o văd?

- Bineînţeles, dar nu staţi prea mult.

Se repezi spre cameră. Allie stătea lângă patul bolnavei.

- Slavă Domnului că nu are nimic grav, spuse aceasta dispărând.

Nicolas nu o auzi. Luase mâna Theiei. La contactul familiar, tânăra deschise ochii.

- Nicolas!
- O să-ţi revii foarte repede, draga mea.
- Ti-am distrus maşina.
- Nu te mai gândi. N-are nici o importanţă.

Ar fi trimis la casare zece maşini închiriate, dacă ar fi putut prin asta să evite accidentul ei. Ştia că nu avea nimic grav dar văzând-o atât de palidă în acel pat, i se strânse inima.

- O să te faci bine într-o săptămână. De acum încolo, trebuie să te odihneşti.
- O să vii să mă vezi?
- Nici vorbă! Acum, culcă-te, ţi se închid ochii.

Sedativul acţiona. Thea încerca să se opună. Nu vroia să-l părăsească pe Nicolas! Dar medicamentul era puternic şi adormi curând. Nicolas nu reuşea să se dezlipească de lângă ea. Avea o înfăţişare atât de vulnerabilă. Pe buzele ei plutea umbra unui zâmbet. Incet, el îi mângâie obrazul şi dădu la o parte o şuviţă de păr roşcat de pe frunte.

Ce s-ar fi întâmplat cu el în caz de nenorocire? Alungă imaginea, cutremurându-se. Simpla idee îi era de nesuportat. Ea era bine şi nimic altceva nu conta. Murmură o scurtă rugăciune de mulţumire.

Când Allie se întoarse, era în continuare la căpătâiul Theiei. Ea zâmbi şi închise uşa încet, fără a-l deranja. Acum când doctorul o asigurase în privinţa sănătăţii verişoarei sale, îşi punea întrebări asupra comportamentului ciudat al domnului Palmer. Soarta Theiei părea să-l intereseze în cel mai înalt grad. Aşteptând verdictul medicului era livid, bolnav de nelinişte, incapabil să stea pe loc sau să articuleze vreun cuvânt. Nu exista decât o explicaţie posibilă a acestei atitudini extreme: era îndrăgostit, o iubea pe Thea.

Poate că accidentul fusese revelator atât pentru unul cât şi pentru altul. De neînţeles sunt căile Domnului!

Când Nicolas se alătură celorlalţi era ora unu noaptea. Allie îi întinse un pahar de vin. El acceptă cu recunoştinţă şi se prăbuşi pe canapea. Nu mai putea.

- Mulţumesc tuturor pentru ajutor. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără voi.

- Dar este firesc, spuse Dimitri.

- Te poţi ocupa de Thea? Sau preferi să aduc o infirmieră?

Allie zâmbi. Când era vorba de verişoara ei, vroia să ia totul în mână!

- Nu este cazul, Nicolas! Va fi o plăcere pentru noi s-o avem sub acoperişul nostru.

Vassilios se ridică. Nu-l aştepta decât pe Nicolas să plece, dar acesta ţinu să mai verifice o ultimă oară înainte de plecare că Thea dormea

profund. Aletha schimbă o privire complice cu soţul ei.

Capitolul 8

Thea deschise cu greu un ochi tumefiat. Unde se găsea? Totul i se înceţoşa în minte. Parcă fusese călcată de o turmă de elefanţi.

Incercă să se mişte: o durere violentă îi traversă braţul stâng, aducând cu ea amintirea accidentului. şi a salvării. In cele din urmă, scăpase destul de uşor: un cucui în frunte şi câteva membre dizlocate. Nu plătise prea scump pentru o căzătură de la zece metri. Doctorul îi prescrisese o săptămână de repaus, dar nu era cazul. Avea prea multe lucruri de făcut ca să facă pe invalida prea mult şi, de altfel, ura să stea în pat, mai ales în vacanţă.

Se ridică uşor şi, strângând din dinţi, încercă să coboare din pat. Era atât de absorbită încât n-o auzi intrând pe Allie.

- Dar. Ce faci acolo?

- Mă scol.

- Se scoală! După tot ce a spus doctorul! îţi interzic să mergi mai departe de baie!

- Mie, cu sau fără doctor, nu pot să stau în pat o săptămână.

- Şi de ce nu?

- Fiindcă.

Mamă a doi copii, Aletha ştia cum să-i trateze pe

încăpăţânaţi! O ajută deci pe vară-sa să meargă la baie şi o aşteptă să iasă. Oboseala va fi cea care o va face să se potolească.. Simplă problemă de minute. Când Thea reveni din baie, palidă ca varul şi gata să leşine, Mie n-avu altceva de făcut decât s-o pună în pat. Câteva clipe mai târziu, reveni cu o tavă cu micul dejun: cafea, suc de portocale şi pâine prăjită.

- Ai terminat cu veleităţile de evadare?

Thea surâse jalnic.

- Am terminat. dar ai obţinut o victorie modestă! Spune-mi, Allie, arăt chiar aşa de rău cum m-am văzut în oglindă? Cucuiul meu are toate culorile curcubeului. Ce-o să spună Nicolas când mă va vedea?

- Pentru moment, nu părea prea îngrozit.

- Cum asta „pentru moment“? A trecut deja?

- Da, la ora şapte azi-dimineaţă, considerând că a plecat astă noapte la unu şi jumătate, s-a grăbit foarte tare să se întoarcă.

- M-a vegheat atât de mult timp. Dar cât este ora?

- Este ora prânzului.

- Am dormit ca o valiză în gară!

- Erai sub efectul calmantului, nu uita. De altfel, va trebui să dormi şi după-amiază. Somnul constituie unul dintre cele mai bune remedii după un şoc.

- Când mă gândesc că a venit şi eu nu am

auzit nimic!

- A stat la căpătâiul tău mai mult de o oră ca să te ţină de mână. Trebuia să se ducă la şantier, dar a promis că se întoarce în această după-amiază. S-a îngrijorat mult pentru tine, să ştii. Cred că îl preocupă încă enorm sănătatea ta şi nu se va calma decât atunci când vei fi complet restabilită.

Thea închise ochii. Nu vroia să muşte din momeala pe care i-o întindea vară-sa. Allie trăgea prea repede concluzii. vedea dragoste peste tot.

Aletha nu insistă. Ridică tava şi se retrase în vârful picioarelor. Ii va rămâne o săptămână întreagă s-o convingă pe această încăpăţânată!

***

- Nicolas! De cât timp eşti aici?

Incă somnoroasă, Thea încercă să se îndrepte şi se strâmbă de durere. Imediat, Nicolas îi sări în ajutor şi-i aranjă pernele care o sprijineau.

- De o oră bună. Cum te simţi?

- Ca un boxer învins prin K.O. Dar ar fi putut fi şi mai rău, conchise ea zâmbind.

- Te poţi lăuda că ne-ai produs o teamă cumplită. Niciodată în viaţa mea n-am simţit atâta teamă şi îngrijorare.

Se aplecă spre mâna tinerei, sărutându-i tandru uşoara jupuitură pe care o avea la încheietură.

- Doamne! Dacă ţi s-ar fi întâmplat ceva

grav, nu mi-aş fi iertat-o niciodată.
îngrijorarea care-i marca trăsăturile mărturisea reproşurile pe care trebuie că şi le făcuse. Thea era tulburată.

- Există un Dumnezeu pentru şoferii imprudenţi, Nicolas.

- Poate, dar aş prefera să încetezi de a-i face concurenţă lui Andreo! Şi de altfel, de ce ai rămas atât de târziu la templu?

- Am discutat cu un arheolog. Mi-a arătat mozaicuri superbe. Am pierdut noţiunea timpului.

Ceea ce evita să-i povestească, era că petrecuse o oră pe plaja pustie, gândindu-se la teren, la acea casă, care se înălţau între ei ca un obstacol de netrecut.

- Ce imprudenţă! Şi se pare că azi-dimineaţă ai vrut să pleci din pat. Nu poţi fi lăsată singură nici un minut.

în faţa aerului său indignat, Thea consideră că era mai diplomatic să schimbe subiectul.

- Sper că asigurările nu-ţi fac necazuri pentru maşină. Eşti foarte supărat?

- Sigur că nu. Ceea ce mă face să urlu, în schimb, este să te văd încercând să joci tontoroiul a doua zi după un accident grav. Nu vreau să te dai jos din pat. S-a înţeles?

Când Nicolas dădea un ordin, avea obiceiul de a fi ascultat, asta se vedea imediat. Thea îşi regreta inconştienţa. Reacţionase ca un copil

răsfăţat, fără să se gândească la consecinţele actului ei. Il privi cu coada ochiului. Avea faţa trasă şi marcată de oboseală şi îngrijorare. Trebuie că nu dormise mult, în parte din cauza ei şi a interesului pentru sănătatea sa.

- Nicolas, trebuie să te gândeşti să te odihneşti şi tu.

- Sunt suficient de mare să am grijă de mine. Aş dori să pot spune acelaşi lucru şi despre tine.

Allie îi întrerupse, aducând o supă de găină cu aromă apetisantă. O infirmieră n-ar fi fost mai capabilă: îşi greşise vocaţia!

- I-ai recomandat să stea în pat?

Thea îi adresă verişoarei ei o privire întunecată. Ea se adresa lui Nicolas ca şi cum el era şeful.

- Da. Şi va sta, crede-mă, chiar dacă va trebui s-o leg pentru a sta liniştită.

El puse tava cu mâncare pe genunchii Theiei şi Allie se retrase zâmbind.

- Nicolas, nu prea mi-e foame.

Acesta desfăcu şerveţelul alb de in.

- Draga mea, în starea ta, trebuie să mănânci. Această supă pare foarte gustoasă.

- Mie şi cu tine ar trebui să deschideţi o clinică!

în ciuda protestelor, se lăsă hrănită ca un bebeluş.

Tot bolul fu golit.

- Mulţumesc.

El se străduia cu adevărat, când ferm, când

blând. Atâta răbdare o emoţiona pe tânără, o mişca profund. Mai flecăriră puţin, apoi văzând că o cuprinde somnul, Nicolas se aplecă, îi puse un deget pe buze, îi mângâie fruntea fierbinte şi-i luă mâna, liniştitor. Ea adormi îndată.
De a doua zi, începu să prindă culoare. Ameliorarea continuă în zilele următoare. Allie şi Nicolas se perindau la căpătâiul ei. El se aranja să cineze cu ea în fiecare seară, certând-o şi glumind când vedea că pofta de mâncare îi scade. Din a treia zi, începuse să citească, devorând cu entuziasm cărţile pe care i le aducea Nicolas.
în a cincea zi, i se permise să iasă în patio. După-amiaza era superbă. Se instală într-un fotoliu şi închise ochii. Un mic sărut pe buze o scoase din reverie. Nicolas!

- Ai o mină mai bună, spuse el apropiindu-şi un scaun.
- Sunt aşa de fericită să pot ieşi şi să profit de soare! Vrei cafea?
- îmi pare rău, n-o să am timp.

El avea aerul încântat al pisicii care se pregăteşte să înghită canarul pe care-l pândea de zile întregi. Ce se întâmpla oare?

- Pleci aşa de repede?
- Trebuie să iau avionul pentru Atena la ora cinci.
- Oh! O să lipseşti mult?
- Două zile. Am câteva afaceri de pus la

punct. Nu mi-aş fi permis să plec ştiindu-te încă slăbită şi fragilă, dar pentru că eşti mai bine.

- Bineînţeles! Nu trebuie să-ţi schimbi planurile pentru mine!

In ciuda zâmbetului ei de bravadă, era tulburată. El nu pleca departe, dar această plecare era atât de bruscă!

- Care sunt afacerile care te smulg de lângă mine? întrebă ea reproşându-şi această atitudine posesivă şi egoistă.

- Curiozitatea este un mare defect, domnişoară Hunt.

Din nou acel zâmbet misterios, acel aer încântat. Avea cumva noutăţi de la Prolisavis? Dacă aflase ceva, nu era cazul să facă pe grozavul în faţa ei. El veni şi îngenunche lângă ea.

- Trebuie să plec şi înainte de a o face, aş vrea să te sărut cum meriţi.

Thea zâmbi şi-i trecu braţul în jurul gâtului.

- Ce înseamnă asta?

Ştia perfect, dar murea de dor să se regăsească în braţele lui!

- Nu face pe nevinovata.

Era atât de provocatoare în capotul ei alb! Şi nici măcar nu-şi dădea seama. Aruncă o privire împrejur. Erau singuri.

- Ce ocazie pentru un pirat! Nimeni la orizont, o eroină slăbită, incapabilă să fugă cu

genunchiul ei vătămat. Aş fi de neiertat dacă nu aş trece la acţiune.

- Nicolas! protestă Thea râzând. Ce ai de gând să faci?

- Ghiceşte.

Un fior delicios o pătrunse. La contactul braţelor lui în jurul taliei sale, inima începu să-i bată mai tare, respiraţia deveni mai scurtă, pielea lăptoasă a gâtului şi a pieptului deveni roz. îi oferi buzele, pe care el puse stăpânire cu pasiune.

- îmi place pielea ta, Thea. Este atât de dulce, de caldă.

- Cred că sărutările tale îmi dau febră, Nicolas.

- Cu atât mai bine.

Cu vârful dinţilor îi muşcă uşor sfârcurile prin voalul uşor care o dezbrăca şi mai mult în ochii lui. Thea îi mângâie părul, ceafa, apoi îşi strecură degetele în deschizătura cămăşii, atingându-i timid şi îndrăzneţ în acelaşi timp, perişorul brun care-i acoperea pieptul viril.

- Mi-ai comunicat febra ta, murmură Nicolas.

- Este foarte contagioasă. Să chem un doctor?

- Inutil. Cunosc un tratament infailibil într-un asemenea caz.

Privirea lui întârzie pe curba sânilor. Nemaiputând răbda, desfăcu dantelele inoportune. In acelaşi moment, menajera năvăli pe terasă înarmată cu mătura şi făraşul. Nu

putea să se ducă în altă parte să-şi facă treaba! Nicolas o străfulgeră cu privirea. Aceasta bătu în retragere.

- Ai speriat-o de moarte! exclamă Thea râzând.
- Sper! Dar bine că ne-a întrerupt, eram pe cale să pierd avionul.
- Ar fi grav?
- Da.

Era evident că nu vroia să-i dea explicaţii mai ample.

Câteva minute mai târziu, Thea îşi înghiţi lacrimile care o podideau. Ce proastă era! Nu lipsea decât două zile. Totuşi, nu-i plăcea să-l ştie departe.

Din momentul în care verişoara ei o văzu, înţelese că ceva nu era în regulă.

- Thea, ce se întâmplă? Te-ai certat cu Nicolas?

Tânăra răspunse evaziv:

- Nu, s-a dus la Atena cu afaceri. Se va întoarce sâmbătă.

Allie era încântată: o absenţă de câteva zile o va ajuta pe vară-sa să-şi pună ordine în idei. Ştia că aceasta îl iubea, dar va înţelege că nu va putea să renunţe la el?

- Te asigur că este îndrăgostit nebuneşte de tine.
- Nu începe iar, Mie! Dacă l-ai fi văzut, aproape juca de bucurie la gândul că pleacă.

Trebuie să se fi săturat să facă pe infirmiera lângă patul meu.
Foarte bine, îşi spuse Mie în sinea ei. Este geloasă fiindcă a lăsat-o singură.
- O să se întoarcă repede, Thea?
- Poate să rămână cât va voi, replică rece vara ei.
Acestea fiind zise, afişă expresia unei prinţese dintr-un turn de fildeş şi nu mai adăugă nici un cuvânt. Mie nu insistă. Era inutil. îşi pierdea timpul încercând să pledeze cauza lui Nicolas. Lăsând-o pe tânără cu gândurile ei, plecă să se ocupe de mâncare.
La cină, Thea nu-şi descleştă dinţii. Buna dispoziţie a lui Nicolas o iritase evident. De ce păruse atât de bucuros că o părăsea? Era în legătură cu achiziţionarea terenului bunicii ei? Tânăra spera din toată inima ca presupunerile sale să fie false.
Dimitri deschise gura s-o întrebe de ce este atât de rece, dar Mie îi făcu semn s-o lase în pace.
Thea se duse la culcare devreme, dar somnul o ocolea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că Nicolas trebuia să fi câştigat terenul de la domnul Prolisavis. Şi ceea ce o enerva mai mult, era că nu-i spusese nimic.
A doua zi dimineaţă, dispoziţia ei nu se îmbunătăţise, mai ales că-şi dădu seama că Nicolas îi lipsea teribil. Cum putea oare să-i poarte pică în

acelaşi timp şi să-i dorească reîntoarcerea? Această contradicţie o lăsă perplexă. Ea oare judeca întotdeauna atât de logic, nu mai înţelegea nimic.

Coborî pe plajă. De-abia se instalase când Allie îi făcu semn să se întoarcă. Doamne, n-o să ajungă să fie niciodată liniştită? Va lăsa pe mai târziu statul la soare. Ajunse în patio. Allie nu era singură. Bea cafeaua în compania lui Spiro Prolisavis.

Sunase ora verdictului. El venea să-i confirme înfrângerea. Strânse din dinţi şi se strădui să-l salute politicos.

- Incântat să vă văd! exlamă Spiro pe un ton jovial. Vă simţiţi mai bine?

- Da, mulţumesc.

De ce tot acest preambul? Să spună rapid ce avea de spus şi cu asta basta! Ii adresă un zâmbet crispat, se aşeză şi aşteptă verdictul cu stoicism.

- Domnişoară, sunt foarte mulţumit să vă aduc la cunoştinţă că terenul este al dumneavoastră!

Thea tresări. Al ei?

- Mi-am ascultat vocea conştiinţei, continuă Spiro. Suma pe care o oferiţi este foarte convenabilă, acest teren a aparţinut întotdeauna familiei dumneavoastră, este normal să vă revină. Dacă aş prefera alt cumpărător, fantoma bunicii m-ar urmări toată viaţa!

Era foarte încântat să-i anunţe vestea cea bună, dar faţa impasibilă a tinerei îl nedumerea

un pic. La drept

vorbind, stupefacţia ei era atât de mare încât nu era în stare să reacţioneze în vreun fel. Stătea plantată acolo, ca împietrită.

Ea înghiţi cu greu. Dacă Nicolas pierduse, de ce plecase la Atena?

- Domnul Palmer este la curent?

- Nu încă. Nu reuşesc să dau de el.

- Este pe continent pentru două zile.

- Atunci, interveni Allie, nu este minunat?

- Da, da. minunat.

Reuşi să-i zâmbească lui Spiro, care se întreba dacă făcuse bine, în fond, că refuzase oferta lui Nicolas. Poate că ea încă nu-şi dădea seama? Poate îi trebuia timp să asimileze vestea?

- Dacă vă convine, îmi voi convoca notarul lunea viitoare.

Thea încuviinţă cu un aer absent. Allie îl conduse pe vizitator şi, la întoarcere, o găsi pe vară-sa în acelaşi loc, pierdută în gânduri.

Allie oftă. Thea obţinea în cele din urmă ceea ce-şi dorea cel mai mult pe lume şi nu părea nici măcar să se bucure. Hotărât lucru, viaţa era complicată!

Capitolul 9

Thea se gândea la vestea pe care o aflase şi gândurile îi erau asemănătoare cu ale lui Allie.

Da, viaţa îţi joacă uneori feste neaşteptate. Ani de zile aşteptase această clipă. Acum, când visul ei se realiza, nu se simţise niciodată mai nefericită. Nu vroia o victorie în detrimentul lui Nicolas. Hotărârea lui Spiro distrugea speranţele adversarului ei drag şi asta o mâhnea. Sigur, el se va arăta bucuros pentru ea, nu se îndoia de acest lucru. Dar, curios, n-avea nici un chef să sărbătorească fericitul deznodământ. Dimpotrivă, dorinţa ei cea mai puternică era să dispară. Distrusese planurile lui Nicolas.

O lacrimă fugară i se rostogoli pe obraz. Melinas - insula familiei ei, amestec de nisip şi piatră. In decursul secolelor, rămăsese aceeaşi, frumoasă şi senină. Thea dorise întotdeauna să posede câteva pogoane din acest pământ. Descoperi brusc că avea

mai mult - ceva din inima ei aparţinea Melinasului. Frumuseţea, seninătatea insulei, le primise după moştenire. Datorită bunicilor săi. Spiritul lui Melinas trăia în ea şi asta era esenţialul.

Proprietatea bunicii ei nu reprezenta decât o amintire. Pentru Nicolas, era viitorul. El care o comparase cu Artemis. Nu trebuia să se identifice până la capăt cu zeiţa şi să-i urmeze exemplul? Această insulă supravieţuise peste veacuri datorită abnegaţiei unor femei ca ea, care aleseseră să-i ajute pe cei pe care-i iubeau.

Putea întoarce Thea spatele învăţămintelor lor?

Răspunsul se impunea de la sine. Privirea tinerei se pierdu în zare, rătăci peste apele sclipind în soare. îl iubea pe Nicolas împotriva a orice. îl iubea chiar şi dacă nu-i împărtăşea sentimentele. îl iubea până la a-i sacrifica visul ei cel mai scump. Melinas conta atât de mult pentru el! îi va lăsa cu plăcere proprietatea bunicii. Viaţa ei era în altă parte. La New York, unde o aşteptau un butic în plină ascensiune, prieteni, o familie. Bineînţeles, dacă el i-ar cere, ar lăsa totul pentru a rămâne cu el. Dar el nu făcea nimic.

Când se întoarse în casă, hotărârea ei era luată. O hotărâre crudă, din cauza căreia suferea, dar care, paradoxal, o liniştea, permiţându-i să acţioneze după cum îi spunea inima.

- Thea, este o nebunie!

- Nu. El are nevoie de acel teren.

- Nu generozitatea ta o critic, ci ceea ce vrei să faci. Să pleci la New York pe furiş, fără a-l pune la curent cu nimic, este o adevărată tâmpenie.

Revenind la limba greacă în focul discuţiei, mormăi unul sau două cuvinte asupra stării mentale a verişoarei sale.

- Allie, încearcă să înţelegi, te rog. Dacă plec fără să spun nimic, va fi mai puţin dureros pentru amândoi. Dacă rămân pe insulă după cedarea terenului, îl cred în stare să mă urmărească şi să mă asigure că nu vrea să mă deposedeze şi că refuză sacrificiul meu. Este atât de orgolios.

Ceea ce Thea nu spunea, era faptul că ţinea să evite orice fel de recunoştinţă. Pentru nimic în lume n-ar fi dorit ca el să se simtă obligat faţă de ea.

- Dispărând ca o hoaţă, nu-i laşi nici cea mai mică şansă să-ţi declare dragostea lui! Ii impui voinţa ta, interpretarea proprie a faptelor, fără a-i permite să-ţi explice punctul lui de vedere.

- N-au lipsit ocaziile. Totuşi, nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte.

Ce încăpăţânată! Oare toţi americanii erau la fel de încăpăţânaţi?

- Aminteşte-ţi în ce grad l-a răvăşit accidentul tău.

- Nu spun altfel, Allie. Doar că nu întrevăd o relaţie stabilă.

- Te gândeşti la căsătorie?

- Da.

Allie oftă. Sigur că nu era de datoria ei să dea astfel de sfaturi, dar poate că Thea avea interes să mai profite de viaţă, să se bucure de

momentul prezent şi de ocaziile de fericire pe care le-ar aduce după sine. Căsătoria şi copiii vor veni după. Nicolas o iubea, Allie era sigură şi se înfuria că verişoara ei nu-şi dădea seama.
Thea se ridicase, punând punct discuţiei.
- Când pleci?
- Duminică. Am rezervat un loc la zborul de ora şapte spre Atena. Acolo, voi avea o legătură pentru New York la începutul după-amiezii.
Allie pierduse bătălia.
- Şi de la noi când pleci?
- Mâine dimineaţă. Am multe de făcut în oraş. Trebuie să rezolv definitiv această afacere a terenului.
După o despărţire tristă, cele două femei se îmbrăţişau plângând. Dimitri o lăsă pe Thea la Spiro Prolisavis.
Când tânăra îi expuse motivele venirii sale, bătrânul fu cât pe ce să cadă pe spate. Dar ce să mai

zică? In fond, acest nou aranjament îi convenea. Putea, cu conştiinţa liniştită, să accepte oferta mirobolantă a acelui domn Palmer.

- Vă rog, insistă Thea, nu-i spuneţi nimic înainte de plecarea mea.

- Sigur, sigur, înţeleg.

El nu înţelegea nimic din toate acestea, dar de ce să discute când Dumnezeu îi oferea o

asemenea pleaşcă! O conduse pe tânără până la furgoneta lui Dimitri, care o duse la hotel. Cu lacrimi în ochi, el îşi luă rămas bun de la ea, după ce tânăra îi promise că mai vine.

Restul zilei trecu repde. Ştiind că Nicolas se întorcea după-amiază, Thea se grăbi să pună la punct toate detaliile planului său. Mai întâi îşi făcu bagajele, nelăsând deoparte decât hainele de călătorie şi o rochie de seară. Dacă vroia să plece mâine devreme, era mai bine să-şi pregătească totul.

La gândul că în curând o vor separa de Nicolas mii de kilometri, inima i se strânse. Avu o ameţeală şi trebui să se aşeze câteva clipe ca să-şi revină. Hai! Fără sentimentalisme, trebuia să facă faţă până la sfârşit.

Apoi coborî să-şi plătească nota şi rezervă un taxi pentru ora şase dimineaţa, explicând înroşindu-se recepţionerului că dorea o discreţie absolută. Nimeni şi mai ales domnul Palmer nu trebuia avertizat asupra plecării ei. Vestea se răspândi ca fulgerul în rândul

personalului. Toţi se întrebau de ce pleacă fără a-l înştiinţa pe domnul Palmer. Mai ales că făcuse comanda unei cine în tete-a-tete cu el pentru seara ce urma: şampanie, languste. Nu se înţelegea nimic.

Imperturbabilă, Thea îşi continua executarea

planului. Trebuia acum să-i scrie câteva cuvinte lui Nicolas pentru a-l invita la masă, după care nu mai putea reveni să cedeze tentaţiei de a spune totul.

Ceru hârtie de scris unui chelner şi se instală la o măsuţă pe hol. Prima coală fu făcută ghem cu furie, a doua ruptă. A treia o satisfăcea.

Dragă Nicolas,

M-am întors la hotel. Ce-ai spune de o cină pentru sărbătorirea întoarcerii tale la Melinas? Te aştept la ora şapte pe terasă.

Artemis

După o reflecţie profundă, adăugă un post-scriptum:

„ Vreau să mă odihnesc puţin înainte de a coborî ca să fim în plină formă când ne întâlnim. După cum vezi, urmez ad litteram instrucţiunile doctorului“.

Dacă Nicolas se întorcea mai devreme decât era prevăzut, nu va fi tentat să vină s-o vadă. Avea nevoie de timp pentru a-şi duce planul la îndeplinire.

Incet, din cauza genunchiului care încă o mai durea, traversă piaţeta care-i trezea atâtea amintiri.

Niciodată nu se va mai aşeza cu Nicolas pe

terasele tavernelor, niciodată nu se vor mai amesteca în mulţimea veselă a zilelor de sărbătoare. înghiţindu-şi lacrimile, se îndreptă spre vânzătoarea de flori care ţinea o tarabă, aceeaşi vânzătoare de la care Nicolas îi cumpărase trandafirul galben pe care i-l oferise. Din legenda lui Artemis, Theiei nu-i rămânea decât gustul amar al sacrificului. Cu grijă, alese cel mai frumos trandafir.

Această ultimă masă pe care se pregătea s-o ia cu bărbatul pe care-l iubea, visa să fie de neuitat. Vroia ca apariţia ei să-l marcheze pentru totdeauna, să nu-i mai uite niciodată imaginea. Nu se văzuseră de două zile, şi nu se vor mai vedea după aceea. Această noapte trebuia să conteze mai mult ca restul. Vroia ca el să şi-o amintească pe vecie.

întoarsă la hotel, trase draperiile şi se lungi în penumbră, încercând să alunge viziunea zilei de mâine, încercând să se convingă că nu va mai exista nici un mâine.

Se gândi la decizia pe care o luase cu toată luciditatea, o decizie care-i angaja toată viaţa. înainte de a dispărea pentru totdeauna, va fi amanta lui Nicolas. Astfel, va pleca oferindu-i ceea ce avea mai preţios. Ştia că nu va mai iubi pe nimeni cu atâta forţă, cu atâta pasiune. A-l părăsi fără a cunoaşte abandonul minunat al dragostei în braţele lui, ar fi fost prea mult

pentru ea. Cu puţin timp în urmă, i s-ar fi părut de neconceput să se dăruiască unui bărbat în afara legăturilor căsătoriei. In câteva săptămâni, înţelesese că profunzimea, puritatea sentimentelor pe care le nutreşti pentru cineva pot conta mai mult decât toate jurămintele din lume.

Mâine, va fi departe şi Nicolas va începe o viaţă nouă, foarte ocupat să creeze şi să rentabilizeze afacerea de închiriere a vapoarelor. Pentru el, ea n-ar fi fost decât un interludiu tandru. Ea, în schimb, va păstra în suflet toată viaţa amintirea strălucitoare a poveştii lor de dragoste.

Ora şase. Era timpul să se pregătească. Cu o grijă meticuloasă puse în scenă actul penultim: în curând se va ridica acea cortină asupra rolului cel mai greu pe care-l avea de jucat. Trebuia să-şi ascundă inima zdrobită în spatele unui zâmbet fermecător. Machiajul trebuia să fie perfect din toate punctele de vedere. Lăsă apa să curgă la baie, adăugă câteva picături de ulei parfumat pentru a-i satina pielea şi se scufundă în apa caldă. Nu strica o jumătate de oră de relaxare.

Când ieşi din baie înfăşurată într-un prosop şi cu un altul făcut turban pe cap, se instală în faţa oglinzii. Cucuiul de pe frunte încă se vedea. Aplică un pic de fond de ten şi lăsă o şuviţă peste

locul critic - iluzia era aproape perfectă.

Işi puse un pic de roşu pe pometi şi o umbră bleu pe pleoape. Iată. Rimel, lac de unghii roz pal şi era gata. Nu-i mai rămânea decât să-şi usuce părul. Il pieptănă îndelung, făcând să lucească buclele roşcate.

Rochia cu spatele gol, de mătase turcoaz, o aştepta cuminte pe pat. Bustiera, savant drapată, se lega cu două breteluţe în spatele cefei. Incălţă o pereche de sandale asortate cu tocuri înalte. Genunchiul cam protesta, dar puţin îi păsa. N-avea de gând să strice efectul rochiei purtând-o cu încălţăminte plată.

Şi acum, unde să pună trandafirul? Infipt în decolteu? Nu, nu de această dată. Mai curând. da. In păr. Tăie cu grijă codiţa, îşi ridică părul în partea unde fruntea era intactă şi fixă trandafirul cu un pieptene de fildeş, chiar în spatele urechii. Exact efectul dorit.

Zâmbi. Când Nicolas o s-o vadă. Ii mai rămânea un lucru de făcut înainte de a coborî. Faţa i se întunecă, în timp ce scotea din sertar hârtie şi stilou. Căutându-şi cu grijă cuvintele, începu să-i scrie prima scrisoare lui Nicolas.

Din privirea lui, ştiu imediat că o găsea fermecătoare. El o aşteptase cu nerăbdare, cu ochii lipiţi de verandă. Cum o văzu, sări în

întâmpinarea ei. Fără să-i pese de comesenii care deja începuseră să vină, o luă în braţe şi-o sărută lung.

- Eşti foarte atrăgătoare.

îi examină ţinuta zâmbind. Această rochie şi trandafirul din păr. superb. Şi el făcuse un efort cu ţinuta lui. Cămaşa albă cu dunguliţe albastre şi costumul închis la culoare îi veneau de minune. Lipită de el, închise ochii. Urmau să cineze împreună pentru ultima oară. Nu, nu se va lăsa cuprinsă de gânduri atât de triste. Mâine nu exista.

- Când te-ai întors, Nicolas?

- La ora patru şi jumătate. Aveam de gând să mă grăbesc spre Allie, când am găsit biletul tău. îmi explici motivul acestei mici sărbătoriri?

Se aşezară unul lângă altul. Nicolas îi luă mâna şi i-o mângâie tandru.

- După cum ţi-am scris, am avut chef să sărbătoresc întoarcerea ta şi să-ţi mulţumesc totodată pentru tot ce ai făcut pentru mine după accident. M-am gândit că o cină cu lumânări ţi-ar schimba în mod plăcut toate acele mese luate pe genunchi, ca capătul patului meu.

- Trebuie să ştii, Thea, că singurul meu regret era să nu pot petrece toate zilele lângă tine! Şi să fiu de asemenea obligat să. păstrez distanţa.

Thea se înroşi. Dacă ar şti ce prevăzuse ea pentru sfârşitul serii! Dar el era departe să bănuiască şi se înşelă asupra roşeţii ei.

- Văd că mă înţelegi. în acea cămaşă de noapte transparentă, erai teribil de tentantă. De fiecare dată când mă aplecam asupra ta.

Se întrerupse subit. Amintirea era prea evocatoare pentru un bărbat care trebuia să-şi petreacă toată seara cinând în linişte.

Thea oftă: iar manevrele lui Allie! Când o întrebase dacă acea cămaşă de noapte nu era cam indecentă, Allie răspunsese că nu are altă cămaşă de noapte la dispoziţie. Mai mult decât cel de infirmieră, i s-ar fi potrivit rolul de peţitoare.

Chelnerul aduse un platou pe care trona o langustă. Tânăra explica:

- Mi-am luat libertatea să comand meniul dinainte. Te deranjează?

- Deloc. Ador să fiu răsfăţat din când în când.

Vocea lui mângâietoare sugera alte răsfăţuri şi încă o

dată Thea se simţi înroşindu-se până la rădăcina părului. îi fu greu să reia conversaţia pe un ton normal.

- Şi afacerile tale? Totul s-a petrecut bine la Atena?

Ochii lui Nicolas începură să strălucească.

- Da. Foarte bine.
- Despre ce era vorba?
- O să-ţi spun mâine. Şi mie îmi place să fac surprize.

Thea îşi muşcă buzele, înăbuşindu-şi un strigăt de disperare.

Pentru ei, nu exista mâine. Nu aşteptau aceleaşi lucruri de la viaţă. In ciuda eforturilor de a-şi ascunde emoţia, Nicolas îşi dădu seama de schimbarea ei de dispoziţie.

- Ce se întâmplă Thea? Eşti sigură că te-ai restabilit suficient pentru a petrece seara afară?
- Bineînţeles. Sunt doar un pic obosită, atât.
- Cu atât mai bine. Mâine, dacă eşti destul de în formă, am putea lua velierul să mergem pentru a face un picnic pe plajă, ca prima oară.

Thea îşi ţinea ochii aţintiţi asupra farfuriei. Trebuia să-şi revină dacă vroia ca planul să i se îndeplinească.

- O idee foarte bună. Voi fi încântată, Nicolas.

Chelnerul reveni, aducând de această dată miel cu
garnitură de orez, roşii şi măsline. Nicolas o privi cu ochii strălucind de plăcere, foarte flatat că tânăra organiza un astfel de festin în onoarea lui. Observă totuşi că ea mânca puţin şi bea mai mult ca de obicei.

- Eşti sigură că te simţi bine?

- Nu te îngrijora, Nicolas. Nu prea am poftă de mâncare după accident.

De fapt avea stomacul prea strâns ca să înghită cea mai mică îmbucătură.

Se lăsă noaptea. Chelnerul veni să aprindă lumânările care decorau masa, creând o atmosferă dulce şi romantică. Thea contemplă statuia lui Artemis şi crezu că vede o expresie de tristeţe pe faţa ei de marmură.

- Eşti mult mai frumoasă ca ea, şopti Nicolas.
- Nu vorbi aşa. Stârneşti gelozia zeilor şi în Grecia ei sunt atât de supărăcioşi încât risc să fiu transformată în capră!
- Nu i-aş lăsa s-o facă.

El îi luase mâna şi-i mângâia palma cu degetul. Thea se lăsă pe spatele scaunului. Era atât de bine cu el. Totuşi, în fundul inimii îi persista teama. Seara înainta. Erau deja la cafea şi, în curând, el se va ridica s-o conducă. Atunci va fi rândul ei să joace. O partitură dificilă, fiindcă el risca să evite capcana ei tandră. Cum să-l facă să admită - fără a bănui ceva - că renunţa cu inima uşoară la principiile care până în prezent îi dirijau viaţa?

La ora zece, Thea nu mai putea sta locului, într-atât era de încordată. Reuşi să vorbească şi anunţă:

- Eşti gata pentru urmarea surprizei?

- Este o urmare?
- Da, dar sus. Vii? adăugă ea, roşind.
- Şi plata?
- Totul este reglat. Te-am prevenit, în această seară eu fac cinste!
- Ah! Femeile astea moderne! exclamă Nicolas râzând. De acord, dar numai de această dată.

Thea simţi cum i se strânge inima. Nu mai exista o altă dată. Nicolas o ajută să se ridice.

- Şi surpriza?
- Urmează-mă.

In loc să se îndrepte spre camera ei, Thea urcă drept în cea a lui Nicolas, care înţelegea din ce în ce mai puţin. In faţa uşii, aşa cum ceruse, băiatul pusese o tavă cu o sticlă de şampanie, la rece, într-o găleată plină cu gheaţă.

- Oh! Un ultim pahar, iată o bună idee! Vrei să scot două fotolii? Putem profita de răcoare în loggie.

Doamne! El nu-i uşura sarcina! Cum se comportau alte femei când vroiau să seducă un bărbat!

- Nu, înăuntru va fi mai intim.

Nicolas îi aruncă o privire mirată.

- Eşti sigură?
- Foarte sigură.

Vorbise atât de încet încât se întrebă o clipă dacă

o auzise. După un moment de ezitare, el duse tava în cameră. Thea inspiră adânc şi-l urmă. Incăperea era spectaculoasă, frumos mobilată. Nicolas aprinse o veioză care difuza o lumină caldă şi aurie. Thea nu-şi putea desprinde privirea de la patul acoperit cu o cuvertură aurie.

- Lungeşte-te. Iţi poţi întinde piciorul mai confortabil. Şi nu-mi spune că nu te mai doare genunchiul, am văzut grimasele tale când urcai scările.

O ajută să se instaleze confortabil pe perne şi se întoarse să se ocupe de şampanie. Thea îşi scoase

sandalele şi-şi lungi picioarele pe cuvertură, uşor ruşinată de stratagema ei.

Dopul şampaniei sări cu zgomot şi Thea nu-şi putu stăpâni un râs nervos. Bulele pluteau în pahare.

- Du-te mai încolo, draga mea, spuse Nicolas aducându-i paharul. Călătoria m-a obosit.

Luă loc lângă ea.

- Pentru ce bem? Eu am o idee dar trebuie s-o ţin secretă până mâine!

Mâine, mereu mâine! Nu puteau vorbi despre altceva?

- Să bem pentru noi.

Nicolas o sărută pe frunte.

- De acord. Pentru noi.

Ciocniră şi Thea îşi goli paharul dintr-o sorbitură.

- încet, scumpa mea! Nu eşti obişnuită, o să ţi se urce la cap.

- Mi s-a urcat deja.

îşi puse obrazul pe umărul lui, tulburată să-i regăsească mirosul, căldura.

Cedarea ei îl înflăcără pe Nicolas. îşi puse jos paharul şi o luă în braţe, căutându-i buzele cu febrilitate. Ea se strânse lângă el.

- Mi-a fost dor de tine, rosti el cu o voce răguşită.

- Şi mie, Nicolas.

Ea se depărtă puţin şi gestul ei lăsă să se vadă o fracţiune de secundă, în despicătura decolteului, sânii rotunzi şi tari. El o trase spre el. Pielea ei aurie îl

atrăgea ca un magnet. Thea îşi dădu capul pe spate, oferindu-se sărutărilor lui. Nicolas îi ridică bărbia, o sărută cu pasiune pe buze, apoi îşi coborî gura de-a lungul gâtului până la pieptul plin şi dulce, atât de dulce. Beţia care-i cuprindea nu se datora şampaniei.

- Thea, te doresc atât de mult!

Nicolas prinse curaj, puse mâna pe genunchiul tinerei şi i-l masă uşor. Contactul cu pielea fermă, netedă, vie, îl îndemnă să-şi continue explorarea. Incet, degetele lui se

aventurară mai sus.

- Eşti foarte tentantă, lungită aşa.

- Chiar vreau să te tentez, Nicolas.

Ea fu aceea care puse stăpânire pe buzele lui. Surprinderea îl făcu să înnebunească. Ea insistă. Galvanizat de îndrăzneala ei, o îmbrăţişă sălbatic. Thea crezu că a câştigat. dar imediat el o respinse, se rostogoli pe o parte, mormăind furios.

- Nicolas, ce te-a apucat?

Vocea ei tremura de frustrare.

- Nu în seara asta, Thea. Crede-mă, ard de dorinţa de a face dragoste cu tine, dar nu trebuie. Nu aşa.

Ce să spună? Făcuse tot ce fusese cu putinţă. Şi dacă el refuza să meargă mai departe, era din respect pentru principiile ei. Nu o iubea, n-avea nici o intenţie s-o ia în căsătorie, deci nu vroia s-o atingă. Simplu ca bună ziua!

Nicolas stinse lumina şi trase cuvertura peste ei.

- Ar trebui să ne dezbrăcăm, dar voinţa mea are nişte limite. Să dormim, scumpo.

O trase lângă el. Treptat, ea simţi cum o fură somnul. O lacrimă fierbinte, apoi o alta i se rostogoliră pe obraz. El o respinsese şi cu toate acestea, n-avea curajul să-l părăsească. Nu încă. Mai era puţin până la ivirea zorilor. Cele câteva

momente care îi rămâneau erau prea preţioase.

Ghemuită în el, picoti până la ora cinci, urmărind inconştientă acele pe cadranul deşteptătorului. Acum trebuia să plece, fără să-l trezească. Se ridică încet. Nicolas se mişcă atunci când trupul cald care dormea lângă el îl abandonă. Murmură câteva cuvinte neinteligibile şi adormi la loc.

Străduindu-se să fie calmă, Thea îşi lăsă scrisoarea de adio pe masă. Va afla că-i cedează pământul, că aranjase totul înainte de a pleca la New York. Pe plic, puse trandafirul galben pe care-l purtase în păr toată seara, apoi părăsi încăperea în vârful picioarelor, fără să-şi permită nici măcar o privire înapoi.

Capitolul 10

O dată ajunsă în cameră, Thea se schimbă rapid. Taiorul din in crem aştepta pe un scaun, împreună cu bluza roz pe care o purtase la sosire. Ce entuziastă era atunci! Orbită de lacrimi, îşi încuie valiza.

Şase fără zece. Taxiul va fi acolo în zece minute. Şi dacă Nicolas se trezea, găsea scrisoarea ei şi alerga s-o reţină? Făcu încă o dată turul camerei, încredinţându-se că nu a uitat nimic. Teama o chinuia, dar era însoţită de o speranţă vagă.

Işi perie părul, îşi căută nervoasă ochelarii de soare. Lumina era încă săracă, dar vroia să-şi

ascundă ochii umflaţi de plâns. Trebuia să plece. In trecere, aruncă o privire spre camera lui Nicolas. Obloanele erau trase.

Taxiul aştepta jos şi Thea fu surprinsă să-l recunoască pe Andreo, şoferul de la aeroport. Acesta luă bagajele şi-i zâmbi:

- Domnul Palmer nu este gata?

Thea trebui să-şi muşte buzele pentru a nu plânge.

- Domnul Palmer rămâne la Melinas.

Un scurt moment, crezu că o să-i pună întrebări. Din fericire, nu spuse nimic, îi deschise atent portiera şi demară într-un scrâşnet de pneuri îngrozitor. Maşina ţâşni de parcă l-ar fi avut pe diavol pe urme. Thea strânse din dinţi şi se agăţă de banchetă. La venire, braţul ferm al lui Nicolas o ţinea. Acum, călătorea singură.

Ziua se ridicase, împrăştiind ceaţa de pe frunzele măslinilor.

Dimineaţa era splendidă. Dar frumuseţea momentului nu o emoţiona pe Thea. De fapt, abia vedea peisajul. Gândurile ei erau la Nicolas. Ce o să facă, atunci când va descoperi scrisoarea? Va fi uşurat? Cu viaţa pe care o ducea, nu avea nevoie de complicaţii, iar Thea începea să-i facă. Va înţelege că, în ajun, ea jucase teatru? La această amintire, se înroşi de umilinţă. I se oferise cu toată dragostea ei. Doar să nu creadă că încercase doar să se amuze, să-

şi sfârşească vacanţa în toată splendoarea!

Maşina lui Andreo înghiţea kilometrii. Ajunse la aeroport cu mult înaintea orei de plecare. Micul avion îşi aştepta puţinii pasageri. Thea se instală lângă hublou, supraveghind orizontul, în speranţa deşartă de a-l vedea apărând pe Nicolas.

O maşină roşie se ivi pe pistă. O clipă, crezu că era el. Inima i se opri în loc. Un blond robust ieşi din maşină, risipindu-i iluziile. Acesta o salută politicos în trecere:

- Bună ziua, domnişoară! Frumoasă vreme pentru călătorie, nu-i aşa?

Ea nu răspunse. Motoarele intrară în funcţiune şi în ciuda bunelor ei intenţii, plângea. Până în ultimul minut, sperase să-l vadă pe Nicolas. Dar avionul decolă şi zeul ei grec nu venise. Frumoasa ei aventură lua sfârşit. Nicolas aparţinea trecutului, trebuia să se înveţe cu acest gând şi cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Melinas se îndepărta, diamant încastrat în marea de turcoaz. Soarele cădea asupra clopotniţei făcând-o să lucească de parcă era un far, ca un semnal care-i striga să se întoarcă. Dar era prea târziu.

Zborul până la Atena dură mai puţin de o oră. Acropole apăru, roz în soarele matinal. Când îl văzuse prima oară, templele erau scăldate în

auriu. Nicolas le admirase împreună cu ea. Se scuturã. Mai bine să uite toate acestea. Işi legă centura şi se pregăti de aterizare.

Aeroportul furnica de lume. Ce şoc! Mulţimea, zgomotul, toate o agasau. Obişnuită cu ritmul molcom din Melinas, era dezorientată. Totuşi, această agitaţie, această febrilitate, nu erau nimic în comparaţie cu ce o aştepta la New York!

Se grăbi să intre într-o cafenea să găsească un pic de linişte. îi rămâneau şase ore de pierdut înainte de a se îmbarca pe zborul cu destinaţia Statele Unite. Destul ca să viziteze aeroportul în toate sensurile. Ciuguli un pic de pâine, comandă o ceaşcă de cafea, apoi alta. Orele abia se târau.

Se duse să se spele pe mâini şi profită pentru a-şi reface machiajul. Ochii îi erau umflaţi, nasul roşu. Puse un pic de pudră, ruj pe buze, se pieptănă îndelung, apoi se îndreptă spre librărie. După ce hoinări printre raioane, se hotărî pentru New York Times şi un roman care o atrăgea de multă vreme, dar nu-şi găsise niciodată timp să-l cumpere. Astăzi, va avea timp să-l citească! Măcar de-ar reuşi să găsească un loc în marele hol. Oamenii se înghesuiau. Totuşi, în faţa ei, o pereche de tineri se îmbrăţişau de parcă erau singuri pe lume. Bărbatul, înalt şi bine clădit, îi amintea un pic de Nicolas. Micuţa femeie brunetă care atârna la braţul lui îi arunca asemenea priviri de adoraţie încât Thea fu mişcată. în vremuri normale îndrăgostiţii o

impresionau, dar acum, când îşi ştia toată viaţa distrusă, viziunea i se păru insuportabilă. închise ochii. Brusc, capul începu să i se învârtă. Trebuia să iasă să respire puţin aer proaspăt.

Afară, neliniştea îi dispăru. îşi luă cartea şi se aşeză pe o bancă. La început, îi fu greu să se concentreze. Aventurile rocamboleşti ale eroilor se intersectau cu propriile ei gânduri. Când reuşi în fine să se adune, fu

atât de antrenată de intrigă încât uită să prânzească. Când întoarse ultima pagină, era timpul să se gândească la îmbarcare. Regăsi atmosfera sufocantă a terminalului, busculada, zgomotul. Ca o culme a ghinionului, zborul pentru New York era aglomerat şi pasagerii stăteau la coadă în sala de îmbarcare. Deşi îi era silă, se amestecă în mulţime.

Ca în toate aeroporturile din lume, feţele care o înconjurau reflectau plictiseală, lehamitea acestor ore lungi de aşteptare. Dintr-o dată, se declanşă o rumoare, exclamaţii neobişnuite. Probabil fusese îmbrâncit cineva. Automat, se întoarse şi fu cât pe ce să cadă pe spate. Omul care dădea din coate pentru a străbate coada nu era altul decât. Nicolas! Cum îl văzu, pe faţa ei apăru o uşurare imensă şi, imediat apoi, el o strângea în braţe.

- Thea! Ai înnebunit?

Neputând să vorbească, îl privea cu ochi mari. Surprinderea, bucuria de a-l revedea, erau

mai mult decât putea îndura. Se agăţă cu disperare de el.

- Hai vino, plecăm.

Să plece? Nici o muzică nu-i păruse vreodată mai dulce ca aceste trei cuvinte. Nimic nu era stabilit între ei. N-avea dreptul s-o răpească aşa!

- Thea? Mă asculţi? Ne întoarcem acasă.

- Dar, Nicolas, noi nu avem „acasă“! Pentru mine este New York, pentru tine Melinas!

El o prinse de umeri. Evident, nu-şi credea urechilor.

- Dar, Thea!
- Nu avem aceleaşi concepţii de viaţă, tu şi cu mine. Nu mă voi întoarce la Melinas ca să fiu amanta ta.
- Thea, mă iubeşti?

Cum îndrăznea să-i pună o astfel de întrebare când el nu rostise nici un cuvânt de dragoste? Doar n-avea de gând să se pronunţe prima şi să renunţe la orice fel de mândrie!

- Răspunde-mi.

Vocea lui era fermă, dar atât de blândă. Ochii lui pretindeau adevărul. Ea cedă.

- Da, Nicolas. Te iubesc.
- Atunci, ai un pic de încredere în mine.

Coada de călători înainta. Ea încercă să se smulgă.

- Lasă-mă. Trebuie să mă îmbarc.

Lacrimile îi ardeau pleoapele. Ea se zbătea în toate sensurile pentru a încerca să scape din

strângerea lui Nicolas. Dar el nu o lăsă.

- N-am mai văzut o asemenea încăpăţânare! Doar n-o să mă forţezi să-mi fac cererea în căsătorie drept în mijlocul aeroportului.

Thea se opri. El spusese.

- Căsătorie?

- Da, căsătorie. Prevăzusem totul înainte de a pleca la Atena, dar mi-ai stricat surpriza fugind ca o hoaţă.

- Dumnezeule!

O copleşi un val de fericire şi se aruncă în braţele lui, uitând de mulţimea care-i înconjura.

- Acum,vii? întrebă încet Nicolas. Avionul nostru aşteaptă.

- Avionul nostru? Dar.

De fapt, cum putuse s-o ajungă? Ea luase singurul zbor al zilei.

- Inchipuieşte-ţi că a trebuit să închiriez unul ca să alerg după tine. Dacă ai şti câte telefoane a trebuit să dau.

O trase spre pistă.

- Nicolas, dar bagajele mele? Sunt deja în cală.

- Da, dar în cea a avionului nostru. Am cerut să fie transferate!

- Trebuie să fii foarte sigur de tine!

- Nu vroiam să ratez. Trebuia să pun mâna pe tine.

Observând că-i era greu să ţină pasul cu el, o ridică

în braţe şi-şi continuă drumul prin aeroport. Thea izbucni în râs. Trebuia să fie caraghioşi, dar nici că-i păsa! Făt-Frumos avea tot dreptul să-şi răpească aleasa.
Câteva minute mai târziu, zburau cu destinaţia Melinas.
- Şi acum, povesteşte-mi totul, Nicolas.
Îi strângea mâna cu toată puterea, de parcă i-ar fi fost frică să nu i se spulbere visul. Era prea frumos pentru a fi adevărat.
- De unde să încep? De la înjurătura pe care am tras-o când ţi-am citit scrisoarea şi care a trezit tot hotelul? Sau prin mobilizarea generală a personalului pentru a-mi găsi un avion?

- Nicolas, dacă aş fi ştiut. Ţineam să-ţi las pământul dar, cum eram convinsă că nu mă iubeai, nu vroiam să te stânjenesc.
- Să mă stânjeneşti? Allie are dreptate, uneori ai idei ciudate.
- Allie? Este la curent?
- I-am telefonat foarte devreme azi-dimineaţă şi mi-a povestit planurile tale grozave. Am telefonat imediat la aeroport ca să vin să te caut. N-am reuşit să obţin un zbor înainte de ora zece. Aşteptând, am încercat să-ţi trimit un mesaj, dar n-am reuşit să te găsesc. Eram mort de îngrijorare.
- Mulţimea mă obosea, ieşisem să iau aer.
- Nu mi-ai făcut sarcina deloc uşoară! La

întâmplare, ţi-am retras bagajele din zborul spre New York. Avionul meu a ajuns aici acum o oră. Chiar la timp.

- în sinea mea, speram că o să vii.

- Am venit. Dar te asigur că nici o femeie nu m-a făcut să alerg aşa.

- N-aveai decât să te pronunţi mai repede, n-aş fi plecat.

- Cum să-mi imaginez că o să-mi joci o asemenea festă?

Se aplecă spre ea şi puse stăpânire pe buzele ei. Sărutul se prelungi.

- Nicolas, fii cuminte, nu suntem singuri.

- Erai mai puţin precaută, ieri. murmură el, muşcându-i uşor urechea. Thea, te doream atât de mult! Nu ştiu prin ce minune am reuşit să mă controlez.

- De ce m-ai refuzat, Nicolas?

- Pentru tine. Iţi cunoşteam principiile şi nu vroiam să te împing să le trădezi. Şi-apoi, şi eu îţi rezervam o surpriză. Prevăzusem să te duc pe plaja primului nostru picnic, ca să-ţi fac declaraţia. Găseam că este mai romantic. Dacă aş fi putut bănui!

Ea i se aruncă în braţe. Lângă obrazul ei, el şopti:

- Te iubesc, Thea, din prima zi. Dar nu mi-am înţeles profunzimea sentimentelor decât după accidentul tău. Am ştiut atunci că trebuie să devii soţia mea, că n-aş putea trăi fără tine.

- Mă iubeşti, Nicolas, ce fericire! Pentru mine, este esenţial. Ne vom gândi la căsătorie mai târziu.
- Sper că n-ai de gând să refuzi?
O fixa cu un aer poznaş.
- Să nu faci asta, Thea! Te voi urmări în cele patru colţuri ale lumii dacă va trebui, până vei sfârşi prin a spune da.
Tânăra izbucni în râs.
- Ce ameninţare! Prefer să cedez imediat.
- O hotărâre înţeleaptă. Uite, am un mic cadou pentru tine. Pentru a supraveghea execuţia lui m-am dus la Atena.

îi întinse o cutiuţă mică acoperită cu satin alb.

- Oh! Nicolas!

Cu vocea întretăiată de emoţie, scoase din cutiuţă un diamant superb montat în frunze de aur, în genul unui boboc de floare.

- Ce frumos este!

Nicolas îi puse inelul în deget, Thea îl primea cu încântare. Trandafirul de aur.

***

Meritase din plin o a doua ceaşcă de cafea. După două ore de grădinărit, un pic de repaus era binevenit. Soarele cobora deasupra mării. Thea adora această parte a zilei. Scoase un oftat lung. Trecuseră deja două luni de când locuiau în casa Yayei. Se petrecuseră atâtea lucruri de când fugise! Mai întâi căsătoria, care avusese loc în

Statele Unite, spre marea dezamăgire a lui Allie. Thea trebuise să se întoarcă pentru a aranja problemele cu „Sirena mării“. Cu acordul lui Nicolas, hotărâse să lase magazinul prietenei sale şi să înfiinţeze o sucursală la Melinas, în complexul societăţii Palmer. Va fi o atracţie în plus pentru turişti.

După ceremonie, se întorseseră pe insulă şi Thea luase în mâini decorarea casei. Nu fusese prea mare lucru de făcut, cu excepţia băii. Nicolas insistase să facă o veritabilă oază de marmură roz şi se arătase

deosebit de insistent asupra montării unei căzi de două persoane, încastrată în sol. Thea roşise, el râsese. La această amintire, pe buze îi trecu un zâmbet. Sala de baie va fi în curând terminată.

- Ce vrea să spună acest aer şugubăţ?

Nicolas tocmai se întorcea de la şantier.

- Nimic, visam.

Se ridică să-l sărute. Cu picioarele goale, îmbrăcată într-un şort şi un tricou, era adorabilă. Nicolas o luă în braţe.

- Pretind o explicaţie amănunţită.

- Te-ai întors devreme, îl tachină Thea pentru a deturna conversaţia.

- Da, lucrările merg bine în acest moment. Dar să nu crezi că o să scapi aşa. Vreau un răspuns.

- Vino să admiri mai întâi progresele din

grădină.

- Bine, oftă Nicolas, făcând pe resemnatul.

Thea zâmbi. Ştia că acest joc îl distra.

- Oh! Doamna a făcut noi plantaţii! S-ar spune că sunt tufe de trandafiri.

- Ai ghicit. Trandafiri de aur. Am cumpărat opt cuiburi.

- De ce opt?

- Sunt opt săptămâni de când ne-am căsătorit. Ce zici de ideea mea?

- Excelentă. Dar eu am una şi mai bună pentru a sărbători evenimentul.

O ridică de parcă ar fi fost un fulg şi o duse în casă.

- Nicolas! protestă tânăra. Şi cina?

- Vom merge la restaurant. Până atunci, nu vreau să fiu deranjat.

Făcu un mic ocol până la telefon şi-l decuplă.

- Mă întreb de ce s-a mai instalat telefon dacă este decuplat atât de des!

Drept răspuns, Nicolas o sărută şi o puse pe pat.

- Eşti atât de frumoasă, iubita mea! Sunt din ce în ce mai îndrăgostit de soţia mea. Aş vrea să pot petrece zilele, nopţile, fiecare clipă dată de Dumnezeu lângă tine, să te admir, să te iubesc. Niciodată n-o să mă satur de tine, vrăjitoare mică.

Thea îi susţinu privirea şi, încet, îşi scoase tricoul. Fascinat, Nicolas o sorbea din ochi. Ea îşi dădu

jos şi şortul. Acum era goală.

- Ei? murmură ea cu un zâmbet seducător.

Se dezbrăcă şi el la rândul lui şi i se alătură cu un mormăit răguşit.

Cuibărită lângă Nicolas, privea soarele cum apunea. Thea nu se mai sătura de spectacolul valurilor, albastre în zori, arămii la apus. Ce linişte! Aici, viaţa îţi lasă timp să iubeşti. Momente ca acestea meritau toţi banii.

- La ce te gândeşti?

Nicolas îi zâmbea tandru. Ea îşi puse capul pe pieptul lui, atentă la bătăile surde şi regulate ale inimii lui.

- La fericire. La fericirea noastră. Mă minunez în fiecare zi de norocul pe care l-am avut să ne întâlnim, să ne iubim. Nu cer nimic altceva de la viaţă.

- Eu da, murmură Nicolas.

Mâna lui începu să-i mângâie sânii, întârziind pe bumbii roz.

- Nicolas eşti incorigibil.

- Te plângi?

O privea cu un aer amuzat, fără a înceta s-o mângâie. Ea îşi strecură degetele în părul brun de pe torsul lui. în penumbra care invada casa, semăna mai mult ca oricând cu un zeu grec.

- Nu, dragostea mea, şi o ştii prea bine.

- Vroiam să te aud spunând-o.

Râzând, se strânse lângă el, sub cearşaful fin de

bumbac.

- Şi de ce?

El nu răspunse imediat, ocupat să-i sărute gâtul. înainte de a pune stăpânire pe buzele ei, murmură:

- Pentru că te iubesc, Thea.

Sfârşit